

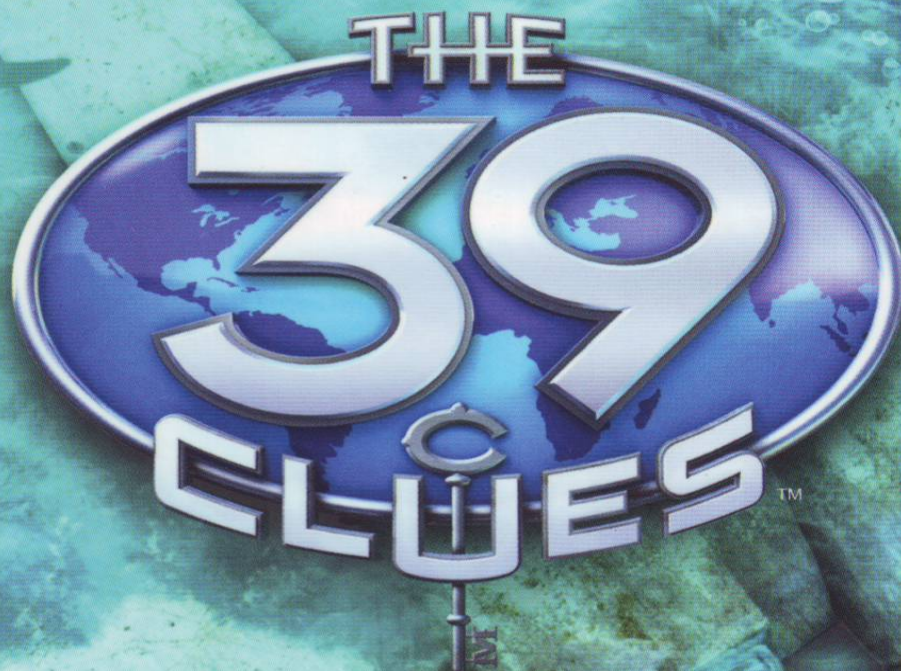
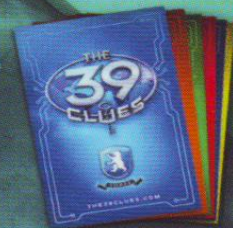
39 КЛЮЧА

КНИГА ШЕСТА

СЪДЪРЖА

6
КАРТИ

В ДЪЛБИНИТЕ

ДЖУД УОТСЪН

ЧЕТИ КНИГИТЕ. СЪБЕРИ КАРТИТЕ. ВЛЕЗ В САЙТА.

ДЖУД УОТСЪН В ДЪЛБИНИТЕ

Превод: Емилия Масларова

chitanka.info

НЕ СЕ ДОВЕРЯВАЙ НА НИКОГО

Ейми Кахил и брат ѝ Дан се отправят към Австралия, за да открият какво са знаели майка им и баща им за издирването на 39-те ключа. Докато вървят по стъпките на родителите си, у момичето се пробуждат болезнени спомени за нощта на фаталния пожар в дома им, които тя не намира сили да сподели... дори с брат си. Заслепени от призрака на миналото и притискани от безжалостните си конкуренти, Дан и Ейми не успяват да различат приятелите от враговете си. И допускат грешка, която причинява смъртта на техния таен съюзник.

На доброволците от Хай стрийт
Д. У.

ГЛАВА 1

Ушите на Ейми Кахил се изпълниха със звука на бликнала вода. Затвореше ли очи, тя си представяше, че стои под красив тропически водопад. За съжаление се криеше в една тоалетна на летището.

Както се беше затворила в кабинката, Ейми присви крака и закрепил върху коленете си раницата. Някой пускаше водата в тоалетните и крановете на мивките, влачеше забързано куфари на колелца. Летището в Сидни, Австралия, беше оживено.

И това беше чудесно. Беше добро прикритие. Какво по-добро скривалище от една тоалетна, ако искаш да заблудиш преследвачите си. Стига да нямаш нищо против да седиш свит върху тоалетната чиния цели петнайсет минути.

Да заблудиш преследвачите си. Само допреди няколко седмици това щеше да означава Ейми да не дава на малкия си брат Дан да ѝ чете дневника. А сега преследването беше съвсем истинско. Прекалено истинско за едно четиринайсетгодишно момиче.

Ейми надзърна над кабината. Преди малко в тоалетната бяха влезли група тръгнали на екскурзия тийнейджъри, които си миеха ръцете и се решеха пред огледалото, като дърдореха на френски. Екскурзоводката извика:

— Allons-y^[1]!

Без да спират да говорят и да се смеят, те затеглиха към изхода куфарите на колелца.

Ейми само това и чакаше. Тя се измъкна от кабинката. Усмихна се на една красива млада францужойка и се сля с групата. През вратата влизаха и излизаха жени и в туристическата група се вля австралийка заедно с четирите си дъщери. Докато всички излизаха, Ейми се пхна в средата на гъмжилото.

Внимаваше да стои така, че туристическата група да я прикрива от изхода отсреща. Веднага щом туристите се насочиха към лентата с багажа, Ейми се шмугна в едно кафене. Огледа коридора, за да види дали има някой, когото познава... или подозрителен непознат.

Всичко си изглеждаше нормално. Единственият проблем беше, че невинаги беше хубаво нещата да изглеждат нормално. Ами ако някъде тук дебнеше нова опасност?

Например японското семейство със страхотните маратонки. Или момчето американче и сестра му с еднакви фланелки и с раници на гърба? Жената на средна възраст, която дъвчеше кифла, майката с детската количка, мъжът, спрял да проведе разговор по мобилния си телефон?

Всеки от тях можеше да преследва Ейми и брат ѝ Дан. Всеки можеше да е от рода *Кахил*. На нея и през ум не ѝ беше минавало, че ще изтръпва само като чуе фамилното си име.

Откакто беше огласено завещанието на баба ѝ, собствените ѝ роднини я преследваха от континент на континент. Баба ѝ Грейс Кахил беше отправила предизвикателство към всички кланове в рода Кахил — да се включат в търсенето на трийсет и деветте ключа към загадката и да се превърнат в най-могъщите хора на земята... или да си приберат сумата от по един милион долара. Ейми и Дан бяха избрали надпреварата. Не че имаха нещо против да вземат по един милион. Но знаеха, че баба им иска да победят.

Нямаха представа в какво се забъркват.

Понякога Ейми се питаше кое е най-страшното, което ѝ се бе случило по време на търсенето на ключовете. Може би това, че беше погребана жива, че за малко влакът в метрото да я направи на пихтия и че беше заключена в гробница с мумия. Беше изживяла всичко това... и беше оцеляла. Или най-страшното може би беше, че подозираше всички на планетата. Ейми и Дан се бяха убедили на собствен гръб, че всеки наоколо можеше да е информатор.

Дали това щеше да продължи до края на живота ѝ? Дали щеше да ѝ се налага непрекъснато да се озърта? Дан щеше да ѝ каже да не го взима толкова присърце. Брат ѝ беше три години по-малък от нея, но понякога Ейми имаше нужда той да я сваля на земята. Тя забърза.

Бяха се уговорили да се срещнат на автобусната спирка. Веднага щом самолетът от Москва кацна, тримата с Дан и гувернантката им Нели Гомес се бяха разделили. Решиха да не бързат да се качват на такси и да се пръснат из летището, за да се изплъзнат, в случай че някой ги следи.

Бяха поели съвсем импулсивно към Сидни. В Русия бяха научили, че майка им и баща им са пътували с фалшиви австралийски паспорти. Докато вървеше по оживения коридор, Ейми си спомни за снимката на родителите си, която им беше пратила Наталия от клана Лусиан. Ту тя я беше подавала на Дан, ту той — на нея, защото и двамата искаха да я разгледат добре. Майка им и баща им бяха загинали при пожар в семейната къща, в който бяха унищожени и всички техни снимки.

От мига, в който в Русия Ейми беше видяла снимката, в съзнанието ѝ постоянно изникваха откъслечни спомени. Най-неочаквано тя се сещаше за разни смешни неща, например как в четвъртък бяха „вечеряли закуска“ и как майка им винаги носеше в дамската си чанта цветни флумастери, с които двамата с Дан да рисуват по хартиените покривки в заведенията. Как веднъж си бяха направили накити от алуминиево фолио... и бяха отишли с короните в магазина. Ейми почти беше забравила колко забавна беше майка им.

Преди повече от осем години родителите им бяха идвали на това летище. Бяха минали по тези коридори. *Мамо, татко... какво сте правили тук?*

Те с Дан може би се бяха отклонили. Нищо чудно по време на това пътуване да не откриеха ключ към загадката. Нямаха никакви доказателства. Но още в мига, когато бяха зърнали онези паспорти, и двамата разбраха накъде ще тръгнат. Дори не им се наложи да го обсъждат.

Единственият човек, когото познаваха в Австралия, беше един братовчед на баща им на име Шепард Трент. Беше израсъл заедно с баща им и затова те открай време му казваха „чичо“. Знаеха, че живее в Сидни. Беше изключено майка им и баща им да са идвали тук и да не са се видели с него. Вероятно бяха отишли първо при чичо Шеп.

Единственият проблем беше, че Ейми и Дан и досега не бяха успели да се свържат с него. Телефонът му беше изключен. Нели беше намерила в интернет един адрес, но те нямаха представа дали чичо Шеп още живее там.

Ейми се запъти към мястото на срещата. Вече бяха решили, че е за предпочитане да се придвижат с градския транспорт, а не с такси. Ако внимаваха да не бият на очи, щяха да се слеят с тълпите туристи.

— Намери някое кенгуру за това сладурче, човече!

Ейми се намръщи, щом силният австралийски акцент я удари в ушите. После трепна — беше видяла Дан, издокаран в австралийска шапка с широка периферия, прихваната под брадата, и с яке за сафари. Около врата си беше омотал гумена змия.

— Нали уж се разбрахме да не бием на очи? — изсъска тя, след което грабна шапката от главата му и я напъха в страничния джоб на раницата си.

— А какво според теб мога да правя в магазина на летището? — попита брат й. — Все трябваше да купя *нещо*. Знаеш ли, че в Австралия или повече смъртоносни гадинки от което и да е друго място по света? Виж тази змия, казва се тайпан. Отровата й може да убие две хиляди овце. Или май беше двеста. При всички положения, ухапе ли те такова сладурче, трябва незабавно да те откарат със самолет до някоя болница и да ти бият противоотрова, иначе си умираш на място от ужасна смърт. — За да й покаже, Дан стисна змията и ококорен, започна да издава звуци, все едно се задушаваше. — Хррр — извика той.

— Ето ви и вас, съвсем навреме. Какво чудо — каза Нели, след като дойде при тях. Изобщо не обърна внимание на изскочилите очи и червеното лице на Дан и на странните звуци, които той издаваше. — Тук вече ми харесва, а на вас? Току-що похапнах страшно вкусни пастички — съобщи тя, като облиза шоколада по пръстите си. — Донатите изобщо не могат да се мерят с тях.

Последната Вечер в Москва Нели се беше подстригала с ножичките за нокти. Сега по главата й като удивителни знаци стърчаха гарвановочерни и платиненоруси кичури. Тя прокара през тях пръсти и те щръкнаха още повече.

Дан се свлече на пода и единият му крак затрепери.

— Купих картички — продължи Нели, като прекрачи Дан, за да ги покаже на Ейми. — Австралия е невероятна. Дано ни остане време да отскочим до плажа.

Дан скочи на крака.

— Синьопръстенест октопод! — извика той. — *Моментална смърт!*

— Има автобус, който ще ни откара в центъра на Сидни — продължи Нели, като разгърна картата. — Там ще се прекачим на друг

и ще отидем с него у чичо ви. Мисля, че така е най-добре. Очертала съм маршрута.

— Страхотно! — отвърна Ейми.

— Ако не внимаваш, може да те умъртви и птичечовка — допълни Дан. — Ужасно място.

Излязоха на яркото австралийско слънце и се наредиха на опашката за автобуса. След сивите облаци в Русия бяха ободрени от лекия вятрец и синьото небе.

Нели доближи до лицето си клетката със Саладин и му измърка.

— Здравсти, приятелче — каза му тя с австралийски акцент. — Скоро ще си похапнеш червен луциан, обещавам.

В отговор Саладин също измърка и точно тогава автобусът спря със скърцащи спирачки. Възрастната жена пред тях се стресна от писъка на котарака. Тя се обърна.

— Какво е това, миличка? Някаква екзотична австралийска птица ли?

Старицата се взря с късогледни очи в клетката, докато търсеше в дамската си чанта хартиена кърпичка.

— Най-обикновен котарак — рече Ейми така, сякаш се извиняваше. — Предполагам, че е гладен.

— Ооо, обичам котета.

Туристите на опашката се придвижиха напред и жената придърпа след себе си куфара на колелца. Ейми прошепна на Дан:

— Дано чичо Шеп още да е на този адрес. Иначе не знам как ще го намерим.

— Ще обикаляме магазините за сърфисти — отвърна Дан. — Там все някога ще го открием.

Шеп беше запален сърфист. Бяха го виждали като малки, но Ейми го помнеше съвсем смътно, а Дан нямаше никакви спомени от него. Преди седем години чичо Шеп не беше успял да дойде на погребението на майка им и баща им. Но сред колекциите на Дан в Бостън имаше купчинка пощенски картички, които Шеп им беше пращал през годините от места като Бали и Оаху. Отпред винаги имаше голяма вълна.

Качиха се на автобуса и напъхаха раниците под седалките. След като потеглиха, възрастната жена с червения куфар отвори зад тях карта. Картата започна да удря леко Ейми по тила.

— Ох, извинявай, миличка — каза жената. — Току-що те ударих със Сините планини.

— Не се притеснявайте — отговори Ейми. — Нищо ми няма.

— Американци! Така си и знаех! Дружелюбно настроени. Веднъж ходих в Канзас Сити. Страхотно барбекю. Вие да не сте случайно от Канзас? Не? Жалко.

Жената започна да си мърмори, докато разглеждаше картата. От време на време тя отново удряше по тила Ейми, но момичето не обръщаше внимание.

Когато автобусът навлезе в центъра на Сидни, се озоваха наред вихрушката на градското движение и заподскачаха по паважа. В сравнение с Москва промяната беше изумителна. Хората навън крачеха напет, с атлетична походка, бяха облечени в ярки летни дрехи, смееха се и си говореха със своите спътници. Всички в Сидни изглеждаха щастливи, в цветущо здраве.

— Нищо чудно, че наричат града Оз — заяви Дан. — Като в сън сме.

Нели не сваляше очи от картата и от спирките. Ейми се взираше в табелите.

— Шеп не живееше ли в квартал Дарлингхърст? — попита тя.

— А, без тия, няма да ме наричаш „дарлинг“ — тросна се Дан. — Никога. Абсолютно правило!

— Дарлингхърст е квартал в Сидни, глупчо такъв — обясни сестра му.

— Може да ми викаш „глупчо“. Но „дарлинг“ — не.

Автобусът спря на една от спирките и приятелски настроената жена отзад се изправи. Махна им, после сгъна картата и затегли куфара.

— Чао! Приятно пътуване!

— На вас също — отвърна Ейми на поздрава с ръка.

Вратите изсъскаха и се затвориха. Нели отново се взря в картата.

— Наближаваме Кръглия кей. Още само две спирки и се прекачваме.

Ейми се надвеси да погледне картата. Нещо ѝ се стори различно. Тя не усети познатата тежест...

— Огърлицата на Грейс! — Отмаляла, тя вдигна бързо ръце към врата си. — Изгубила съм я!

— Сигурна ли си? — попита Нели и погледна седалката.

Ейми не можа да отговори. На гърлото ѝ беше заседнала огромна буца, тя едва се сдържаше да не се разплаче. Огърлицата не беше каква да е. Грейс я беше обичала много. Докоснеше ли я, Ейми усещаше отново ободрителното присъствие на баба си и се чувстваше свързана с нейната смелост.

Автобусът зави, а Ейми продължи да опипва трескаво пода.

— Няма я тук!

— Кога за последно помниш, че е била на врата ти? — попита Нели.

— Докато чакахме автобуса — отвърна момичето, след като мисли дълго. — Пъхнах я под фланелката.

— Не си я изгубила — заяви Нели. — Откраднали са ти я. Онази старица!

— Не може да бъде! Тя беше много мила. Все ме удряше с картата по главата и се извиняваше...

Ейми зяпна изумена. Нели кимна.

— Точно така. За да отклони вниманието ти.

Дан започна да натиска бутона върху страничната облегалка.

— Идвайте. Дайте да я наритаме отзад оная дребна бабка.

---

[1] Да тръгваме (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Раницата на Дан се удряше в гърба му. На него му беше приятно да тича, след като беше прекарал милион часове в самолет. Единственият проблем на толкова много пътуване беше... *пътуването*.

А също това, че по самолетите не даваха сладолед „Чери Гарсия“.

Нели го изпревари с лекота, въпреки че в едната ѝ ръка се клатушкаше клетката със Саладин, на гърба ѝ беше претъпканата раница, а при всяка стъпка в хълбока ѝ удряше сака. Уж Нели не правеше друго, освен да си подремва и да яде, а беше в страхотна форма. Беше прекрасно да имаш за гувернантка един командос.

Стигнаха на автобусната спирка, където беше слязла старицата. Огледаха се трескаво, но от нея нямаше и следа. Около тях се носеше вихрушка от пешеходци, които крачеха забързано, усмихваха се, смееха се и си бърбреха. Покрай спирката мина висока елегантна жена със зелени велурени обувки на висок ток, която отиде да разгледа една интересна сграда. Никой наоколо не куцукаше и не размахваше карта.

Дан забеляза в храстите червено петно. Забърза към него.

Извади червения куфар на старицата. Той беше изненадващо лек. Дан го отвори — вътре нямаше нищо.

По бледите страни на Ейми се появили две червени петна, сякаш някой ѝ беше ударил плесница. Дан знаеше какво означава това. Сестра му полагаше усилие да не се разплаче.

— И-и-изгубих огърлицата на Грейс. Направо не мога да повярвам!

Ейми се свлече на стълбището пред една каменна сграда.

— Може пък да се намери — опита се да я успокои Дан.

Разбираше как се чувства сестра му. Когато беше изгубил в тунела на парижкото метро снимката на родителите им, беше ревнал като малко дете. Направо *пред всички*.

Дан погледна сградата, пред която седеше Ейми. Видя върху табелата думата „музей“. При обичайни обстоятелства щеше да се

изпъпчи само при мисълта, че Ейми ще го замъкне вътре, но може би тя щеше да се поразсее в музея. За да не се разплаче, сестра му мигаше толкова бързо, че чак правеше вятър.

— Ей, виж, виж, музей — каза ѝ той. — Искаш ли да влезем?

— Хм, Дан! Не си ли забелязал? Това тук е музей — рече Нели. — Ако не ме лъже паметта, веднъж заяви, че предпочиташ паяци да ти изпият очите, отколкото да влезеш пак в музей.

Дан посочи с глава сестра си, която съвсем беше оклюмала, с надеждата Нели да разбере какво е намислил. Тя му кимна признателно.

— Я не говори глупости — отвърна той. — Паяците не могат да ти изпият очите. — Момчето се позамисли. — Въпреки че нищо чудно в *Австралия* и да *могат*. Страхотно, това тук е Музей на правосъдието и на полицията. Сигурно е много интересно. Хайде, Ейми, ела да поразгледаме. Ами ако крадлата се е пъхнала вътре, за да ни се изплъзне? Ти умееш да четеш табелите — продължи да я убеждава той.

Нели седна на стълбите.

— Аз ще чакам тук. Бездруго едва ли ще ме пуснат със Саладин. — Тя отвори речника на австралийския сленг и си сложи тъмните очила. — Ако се забавите, сте трупове.

— Ясно. Хайде, Ейми, сигурен съм, че вътре има оръжия.

Дан се завтече нагоре по стъпалата, а сестра му тръгна по-бавно след него. Поне беше решила да влезе.

След като платиха входа, Дан се поспря при една стена със снимки на престъпници от деветдесетте години на XIX век. Всичките изглеждаха така, сякаш щяха да ти излапат лицето за закуска. Страхотно.

— Чуй, Ейми. Един прекрасен ден този тип изчезнал безследно, после акулата в някакъв аквариум изплюла ръката му! Тук ми харесва!

Но сестра му беше отишла да разгледа една съдебна зала.

Дан се надвеси, за да види отблизо посмъртната маска на капитан Мунлайт. Ето че поне веднъж беше открил музей, който му се струваше смислен.

* * *

Ейми не разбираше брат си. Малко ли бяха безумията в живота им? Защо това място тук му се струваше толкова интересно?

Тя забеляза как елегантната жена със зелените велурени обувки се навежда, за да види по-добре снимките от полицейски досиета по стената. Взря се в тях, но Ейми така и не разбра какво толкова разглежда. Каквото и да беше то, явно ѝ се струваше много интересно.

Жената се обърна и бръкна в дамската си чанта, а Ейми застана нащрек — нещо в движението ѝ се стори познато... тя сякаш познаваше жената. Но Ейми нямаше познати в Австралия.

Вече беше свикнала да се осланя на шестото си чувство, колкото и странно да ѝ се струваше онова, което ѝ подсказваше то. Щом жената излезе в коридора, Ейми тръгна след нея. Но когато зави зад ъгъла, жената беше изчезнала.

Вниманието ѝ беше привлечено от възстановената стара затворническа килия. Ейми влезе в нея. Щеше да бъде много удобно да разполага и тя с такава килия, за да заключва в нея брат си, ако започне да ѝ досажда. А това щеше да се случва през пет минути...

Най-неочаквано Ейми чу вратата отзад да щраква и да се затваря. Тя се обърна рязко. Жената ѝ се усмихваше мило през пръчките на килията. Беше красива, с огромни кехлибарени очи и лъскава черна коса, обрамчила като облак лицето ѝ. Кожата ѝ беше гладка и съвършена като на порцеланова кукла.

— Не се притеснявай. Само така можех да поговоря с теб — каза тя с британски акцент. Гласът ѝ беше плътен и мазен, сякаш държеше в устата си лъжица гъсто кисело мляко. Тя се приближи, като че ли искаше да довери нещо на Ейми. — Ние от рода Кахил знаем как да се изплъзваме един на друг, нали?

Жената намигна. На Ейми ѝ идеше да се изрита. Непознатата беше от рода Кахил! Момичето започна да се озърта нехайно — за друг изход.

— Както винаги, се притесняваш, виждам — продължи да се усмихва жената. — Никога не си се доверявала на смелостта си. Грейс все го повтаряше.

При тези думи Ейми усети как я пронизва болка. Тя вдигна брадичка.

— Н-н-не ми говорете за баба ми. Коя сте вие?

С все същата мила усмивка непознатата наведе настрани глава и се взря в Ейми.

— О, царственият поглед! Сега вече виждам в теб Грейс. Аз съм Изабел Кабра.

— Майката на Иън и Натали ли?

Тя кимна.

— Искях да не се забърквам в издирването на трийсет и деветте ключа. Опитах се да убедя Иън и Натали също да не участват. За съжаление... — Тя сви изискано рамене. — Те слушат повече баща си. Но нещата стигнаха твърде далеч. Децата ми имат нужда да се включат и аз. Затова ги проследих и дойдох тук.

— В Сидни ли са?

Новината не беше добра.

— Отседнали са в хотел „Обзървътъри“. Натали сигурно разглежда геловите за вана, а Иън... колкото до Иън, той вероятно си мисли за теб.

На Ейми ѝ стана неприятно, че сърцето ѝ се е разтуптяло от радост. Въпреки че тя изобщо не повярва. Завъртя очи.

— О, стига.

— Признавам, държал се е позорно. Страхува се от чувствата си. Сподели с мен, че ти се възхищава.

— На паднала от небето ли ви приличам?

Очите на Изабел Кабра проблеснаха.

— Какъв прелестен израз. Иън не сваля маската. Зад високомерната фасада всъщност се крие момче като всички други, което също страда от своите съмнения. Имам... сложни деца. — Жената махна с ръка с добре поддържани нокти. — Повярвай, исках да ги държа настрана от това безумие на рода Кахил. Ние живеем толкова добре в Лондон. Коли, дрехи, частен самолет. Какво повече могат да искат?

— Очевидно да станат най-могъщите хора на земята — отвърна Ейми.

— И какво точно означава това? — попита Изабел. — Замисляла ли си се?

Ейми беше мислила по този въпрос. Но още нямаше отговор. Всичко изглеждаше толкова нереално, като на кино или във видеоигра.

— Откъде ще идва тази власт? — попита тихо Изабел. — И как ще я упражнявате? Ами да — засмя се тя, — едно четиринайсетгодишно момиче и единайсетгодишният му брат управляват света? Трябва да признаеш, че е нелепо.

— Еха! — възкликна Ейми. — Бихте да го направили още веднъж? Да ме обидите изтънчено?

Ейми направо не повярва, че този хладен хаплив глас наистина е нейният.

— Не исках да те обидя — възрази добродушно Изабел. — Просто разсъждавам реалистично. Нима смяташ, че и да победиш в надпреварата за ключовете, вече няма да си изправена пред опасност? — Тя поклати глава. — Това ще бъде само началото. Достатъчно е да погледнеш историята, за да се убедиш. Децата ми са слаби ученици. Но ти си много добра в проучванията. Знаеш, историята е доказала, че всеки победител търпи и поражение.

Откъде знае толкова много за мен, учуди се Ейми. А аз не знам за нея нищо.

— Обичах много майка ти и баща ти — продължи Изабел. — Бяха толкова красиви, даваха такива надежди... Бях сломена, когато научих за пожара. Може би, ако бяха живи, днес нещата щяха да изглеждат различно. И родът Кахил щеше да бъде малко по... малко по-цивилизован. Но при сегашното положение можем да се уповаваме само на едно. На клана Лусиан.

Ейми изсумтя.

— Виж ти! Значи сте от клана Лусиан.

— Естествено, смятам, че хората от клана Лусиан са най-подготвени да упражняват върховната власт. Ние съчетаваме най-добрите качества в рода Кахил. Притежаваме лидерски качества. Разполагаме с мрежа, обхванала целия свят. Докато вие с брат ти... вие сте съвсем самотни. Майка ви и баща ви си отидоха, отиде си и Грейс, нямате си никого, който да ви закриля. Просто мисля доброто на момиченцето, което помня, момиченцето по нощница, което преди толкова време съм държала на скута си. Само да знаеше...

Изабел се поколеба.

— Какво?

В коридора прокънтяха стъпки. Жената се обърна към шума.

— Довери ми се — прошепна тя.

После забърза и се отдалечи.

ГЛАВА 3

Ейми заблъска по вратата на килията.

— Ехо! Помощ! — извика тя.

Появи се Дан, който надзърна през пръчките.

— Каквото и да си направила, винаги ще бъда до теб — заяви той.

— Не изглупявай. Повикай някого от охраната да отключи вратата! — кресна сестра му.

Момчето бутна вратата и тя се отвори бавно. Ейми примига. Защо беше решила, че е заключена? Сега, като се замисли, не си спомни Изабел да е казвала, че е заключено.

Тя усети, че краката ѝ треперят. Беше по-разтърсена, отколкото искаше да признае.

— Хайде, идвай — подкани брат ѝ. — Открих страхотна колекция от ножове. По един още има петна кръв.

— Дан, тук беше Изабел Кабра — каза Ейми.

— *Изабел* Кабра ли? Тия Кобри се множат като невидели. Коя от всичките?

— Майката на Иън и Натали!

— О, ужас. Тия деца и майка ли имат?

— Тя се държеше почти... добре — уточни сестра му. — Всъщност се *извини* за Иън.

— Късно е. Хлапетата ѝ са гадняри.

— Каза, че щели да победят хората от клана Лусиан...

— Да бе, да.

— И да ѝ се доверя. Канеше се да ми съобщи нещо.

Дан направи кисела физиономия.

— Я да видим дали ще позная. Прибирайте се у дома, дечица, тази игра е прекалено опасна за вас, ще загубите. Дрън-дрън-дрън. Откакто се включихме, сме го чували милион пъти. И така, кой от клановите носи гените на *оригиналността*? Всички говорят по един и същи начин.

Ейми реши да пропусне частта за Иън, който я харесвал много. Тя, разбира се, не се беше хванала. Още по-малко щеше да се хване Дан.

— Жената каза, че ме е виждала, когато съм била малка, но аз изобщо не я помня — рече тя.

Брат ѝ почти не я слушаше.

— Хайде да излизаме, докато Нели не е побесняла.

Тръгнаха към изхода, но Ейми поспря пред стената със снимките от полицейските досиета.

— Защо жената ги разглеждаше? — запита се тя. — Не беше просто съвпадение. Спря се тук, пред тези снимки. Наведе се и... — Ейми замълча. — Дан! Една от снимките липсва!

Малката фотография беше изчезнала — беше изрязана старателно под плексигласа.

— Сега няма да разберем никога кой е бил на нея — каза тя.

Дан затвори очи. Ейми знаеше, че той си припомня снимките върху стената. Бяха стотина, но въпреки това тя беше сигурна, че брат ѝ ще си спомни коя точно липсва.

— Ела с мен — подкани той.

Ейми забърза след него към магазина за сувенири. Върху стената имаше плакат в рамка със същите лица на престъпници. Дан посочи една — на младеж с мръсна коса и тъпо изражение. От едната страна на лицето му се виждаха бели белези, които започваха от челото и стигаха до брадичката.

— Ето този.

— Боб Тропо — обясни продавачът зад щанда.

— Това някакъв австралийски поздрав ли е? — пошушна Дан на сестра си. Той махна с ръка. — Боб Тропо! — извика.

Продавачът излезе иззад щанда.

— Онзи тип, когото гледате. Викали са му Боб Тропо. Никой не е знаел истинското му име, защото той изобщо не е говорел. На австралийски английски „gone troppo“ означава човек, който е живял на тропиците дълго и заради това е станал малко особняк. Боб Тропо е живял в Сидни през деветдесетте години на XIX век.

— Какво е направил? — полюбопитства Дан. — Нахранил е с някого крокодилите ли? Или го е сложил върху релсите на влака?

— Опитал се е да убие Марк Твен.

Ейми и Дан се спогледаха. Марк Твен беше потомък на Кахил. Беше от клана Джанъс, в който всички бяха творци и умни хора.

Продавачът, едър младеж в светли къси панталони, се облегна на щанда.

— През 1896 година Твен е обикалял да изнася лекции. Тропо е бил забелязан да разговаря с него на уличка пред залата, където той е говорил. Очевидно са си казали нещо, защото Тропо го е фраснал с бастун по рамото.

— Не ми звучи като покушение — отбеляза Ейми.

— В бастуна е имало скрит нож, това е било достатъчно, за да го осъдят, още повече че той не е казал и дума в своя защита. При всички положения се е измъкнал доста хитро. — Продавачът се наведе напред, сякаш се канеше да им довери тайна. — Докато е лежал в затвора, нощно време е чистел подовете. Всяка нощ изстъргвал малко от паркетина и го складираше в килията си. Накрая направил отливка от ключа. Много хитро, нали?

Дан и Ейми се спогледаха още веднъж. Познаваха се много добре, дълго бяха зависели един от друг и се разбираха без думи. *Екатерина*? Този клан се славеше като находчив и изобретателен.

— Какво е станало с него? — попита Ейми.

— Никой не знае. Според мълвата е отпрашил към пущинака. Искате ли да си купите белезници? Или книга?

— Белезници ли? — повтори Дан.

Ейми го задърпа за фланелката.

— Не, благодаря. Трябва да тръгваме. Признателни сме ви за разказа.

Ейми и Дан излязоха от магазина и се насочиха към вратата.

— Този Боб Тропо явно е бил доста луд — сподели Ейми.

Дан кимна.

— Със сигурност е от рода Кахил.

— Но за какво ѝ е притрябвал на Изабел? — учуди се Ейми. — Дали Кабра са в Сидни заради него? Или...

— Или са тук заради нас? — довърши вместо нея брат ѝ.

* * *

Ейми, Дан и Нели стояха пред метална врата. Нямаше табелка, виждаше се само нещо като зацапан звънец. Сградата беше от тухли и гофрирана ламарина, с дълги прозорци с щори. Приличаше на склад.

— Май не е тук — каза Ейми, като изведнъж се притесни.

— Адресът е същият — отбеляза Нели.

Тя натисна звънеца. Тримата зачакаха. Ейми запристъпва от крак на крак. Усети как страните ѝ пламват. Беше си истинска лудост да прекосиш половината свят и да застанеш пред нечия врата. Пред вратата на човек, който почти не е поддържал връзка с братовчед си, със своя най-добър приятел.

— Май сме тръгнали за зелен хайвер — прошепна след малко Дан.

— Хайде да си вървим! — подкани сестра му.

Тя направи крачка назад.

— Идвам, идвам — чу се отвътре.

След миг вратата се отвори рязко. Пред тях застана рус мъж на средна възраст, който ги погледна изпитателно. Всичко в него сякаш беше изсветляло от слънцето — като се започне от косата и се стигне до жълтеникавата фланелка и златните косъмчета по мускулестите му ръце със силен загар. Мъжът носеше шорти за сърф и беше бос.

— Добър ден — поздрави той мило. Употребя австралийския израз, който тримата бяха чували многократно този ден, но още говореше с американски акцент. — Какво обичате?

— Чичо Шеп? — попита Дан. — Ние сме Дан и Ейми. А това е гувернантката ни Нели Гомес.

Шеп беше озадачен.

— Дан и Ейми *Кахил* — уточни Ейми. — Т-т-твоите братовчеди.

Ама че работа! Той дори не ги беше познал.

Шеп като че ли се постъписа. После лицето му грейна в усмивка. Светлосините му очи почти се скриха, а по ъглите им се появиха бръчици.

Ейми имаше чувството, че са я ударили в корема. Помнеше смътно родителите си, но след като тя видя тази усмивка, в съзнанието ѝ изведнъж изникна образът на баща ѝ. Той се беше усмихвал точно така миг преди да я грабне в обятията си. Момичето усети как се просълзява и побърза да извърне поглед, все едно проверява адреса.

— Сигурно се шегувате. Дан и Ейми ли?

— Бяхме наблизо — обясни Дан.

Шеп се приближи толкова бързо, че ги стресна. Но прегърна Дан така, че за малко да му изкара въздуха. После притисна до себе си и Ейми.

— Не може да бъде! Влизайте, влизайте де! — поведе ги той вътре.

Домът му представляваше огромно помещение, разделено от канапета и етажерки. Дългата стена в дъното беше запълнена от горе до долу с лавици, натежали от книги. На Ейми ѝ се прииска да разгледа заглавията. Другата стена беше остъклена и през нея се излизаше във вътрешния двор. Помещението беше разделено с мебели на всекидневна, трапезария и студио, където бяха струпани аудиоапаратура, китари, клавиатури, сърфове, компютри, машини за пинбол, три кончета от въртележка и маса за настолен футбол. В ярко оцветени дървени сандъци имаше какви ли не неща, които бяха прелели и на пода: дрехи, пак книги, спортни уреди, дивиди и части от компютри.

— Охо! — възкликна Дан. — Сякаш аз съм проектирал това място.

— Сядайте. — Шеп се спусна да избута от канапето купчината сърфистки списания, фланелки и сандали. — Какво правите в Сидни? Последното, което знам за вас, е, че живеете с леля си.

— Да, и досега си живеем с нея — потвърди Ейми. — Поне така се води. Но сме в нещо като ваканция.

— Схванах. Ама наистина сте пораснали.

— Е, не си ни виждал от осем години.

Той кимна и погледът му помръкна.

— Знам.

Ейми, Дан и Нели седнаха на канапето.

Шеп се разположи на масичката от сърф дъска пред тях.

— Вижте какво, извинявайте, че не ви се обаждам — каза братовчед им. — Но не съм от хората, които ги бива в тия работи.

— Не се притеснявай, няма нищо — каза Ейми.

Но изведнъж си даде сметка, че не е като да няма нищо. Те не познаваха Шеп, той обаче беше най-близкият роднина и най-добрият приятел на баща им. Почти не бяха получавали вести от него, ако не

броим пощенските картички и две-три картички за Коледа с кенгура с червени шапки като на Дядо Коледа.

— Как така да няма нищо! — Шеп погледна ръцете си с преплетени пръсти. — Беше ми много мъчно, когато научих за Артър и Хоуп. Всъщност бях смазан. Чак след погребението получих съобщението, че те... са си отишли. Обадох се по телефона, но някаква дърта кукумявка ми каза, че си имате достатъчно грижи. Едва ли е била леля ви.

— О, сигурно е била тя — отвърна мрачно Дан.

— Изобщо не ни е споменала, че си ни търсил — допълни Ейми.

— Имате ли къде да отседнете? При мен има предостатъчно място. Нямам легла, но място — колкото щете.

Шеп им се усмихна и Ейми изпита странното чувство, че ѝ се плаче и същевременно ѝ е смешно. Той приличаше много на баща ѝ.

— Пробвахме да се обадим по телефона — обясни тя.

— Сега имам само мобилен. Извинявайте, но е трудно човек да ме открие.

Ейми се наведе напред.

— Искяхме да те питаме за последното пътуване на мама и татко тук. Ти видя ли се с тях?

— Дали съм се видял ли? Разбира се. Беше преди около... май преди около пет години.

— По-точно, преди осем.

— Да, времето лети — поклати глава Шеп. — Това беше последният път, когато видях Арти.

Арти ли? Никой не беше наричал баща им „Арти“.

Саладин измяука силно. Шеп се наведе към него.

— Здравей, драги ми господине — каза той. — Май си гладен. Искаш ли да излезеш оттам?

— Внимавайте, доста дълго е стоял в клетката — предупреди Нели. — И с непознати е свиреп...

Шеп вече беше вдигнал котарака и го беше сложил на раменете си, все едно е кожена яка. Саладин примига, после измяука щастливо.

— Сигурен съм, че няма да откажеш нещо за хапване — каза Шеп на котарака. После прекоси пространството, отделено като кухня. Напълни с вода плитка купичка и пхна глава в хладилника. — Какво ще кажеш за малко барамунди?

— Баракуда ли? — попита Дан.

— Барамунди — повтори Нели. — Много вкусна риба.

— Той обича само червен луциан — уточни Ейми.

— Значи ще обикне и барамунди — заяви Шеп. — Най-хубавата риба на земята.

Той сложи малко с вилицата в една паничка и остави на пода. Саладин я подуши, погледна Шеп и нададе силно щастливо „Мяуу!“.

После се нахвърли на рибата и всички се засмяха.

— Всъщност съм израсъл с баща ви — каза Шеп, след като прекоси помещението и се върна при тях. — Майките ни бяха братовчедки и първи приятелки. Израсли са заедно, ние с Арти — също. Докато не станаме на дванайсет години. Тогава майка ми и баща ми се разведоха и аз най-неочаквано се озовах заедно с мама на Оаху. Ние с Арт се опитахме да държим връзка, но... е, дванайсетгодишните момчета не си падат много-много по писането на писма. Но видехме ли се, все едно нищо не се беше променило.

— Знаеш ли къде са ходили родителите ни, докато са били тук? — попита Дан.

— Разбира се. Нали ги развеждах.

— С какво, с лодка ли? — попита обнадено момчето.

— С нещо по-хубаво от лодка — засмя се Шеп. — Със самолет. Със страхотна „Чесна Караван“, така че... — Мобилният му телефон иззвъня и той бръкна в джоба на шортите си. Послуша внимателно известно време, после каза: — Дадено. — И затвори. Скочи на крака. — Трябва да се изнасяме оттук. Веднага!

ГЛАВА 4

Ейми, Дан и Нели бяха свикнали да се изнасят на пожар. Дан обу бързо маратонките. Ейми прескочи облегалката на канапето. Нели се втурна към вратата, отвори я и изчака Ейми и Дан да изхвърчат през нея.

Шеп се метна на джипа, спрян отпред.

— Качвайте се! — ревна той.

От багажника стърчеше сърф дъска и Дан и Ейми се сместиха някак до него, а Нели се хвърли на предната седалка. Шеп подкара със скърцащи гуми.

Нели се наведе към него, след като изхвърчаха по неравния път.

— Какво се е случило? Къде отиваме?

— Разбира се, че на плажа Бондай! — изкрещя Шеп, за да надвика свистящия вятър. — Излезли са вълни.

— Излезли са вълни ли? — попита невярващо Нели. — А аз си помислих, че някой е заложил бомба в къщата.

На Дан му олекна и той се свлече върху седалката. Ейми въздъхна.

— Повикат ли те, трябва да зарежеш всичко — заяви Шеп. — Длъжен съм да отбележа, че вие тримата сте ненадминати, когато човек трябва да се изнесе за нула време.

— В училище ни учеха какво да правим, ако избухне пожар — изтърси Дан.

— Не се притеснявайте, има колкото щете магазини — изкрещя Шеп, за да го чуят през свистящия вятър. — Там можете да си набавите всичко. Освен това имам куп приятели сърфисти с дълги дъски и с хавайки.

— Никога не съм разбирала какво толкова му харесват на сърфирането — рече Нели. — Аз съм момиче от Нова Англия. Защо да скачам върху дъска и огромните вълни да ме блъскат? Предпочитам просто да си плувам.

Шеп се засмя.

— Ще ти хареса. Само се пази от мушиците и всичко ще бъде наред.

— От тях умира ли се? — попита обнадежден Дан.

— Не, но болката е много неприятна.

— Страхотно!

След малко Шеп спря на едно празно място пред малък магазин за сърфисти. Не след дълго насочваше бодро тримата какво точно да изберат, а накрая плати, като шляпна силно кредитната си карта. Облечени в неопрени, те отидоха с него на широк плаж с високи разбиващи се вълни.

— Изглеждат ужасно големи — притесни се Ейми.

Дан беше доволен, че някой го е казал вместо него.

— Няма страшно. Спасителите са чудесни. Не ръкомахайте, ако се почувствате в опасност, само вдигнете ръка. А, ето ги и моите приятели!

Шеп махна на неколцина младежи, които си подаваха бутилки сок и сандвичи. Всички, и мъжете, и жените, бяха със силен загар и с атлетични тела, косите им също бяха изсветлели от слънцето, подобно на косата на Шеп. Дъските за сърф си почиваха върху пясъка или бяха наслагани като побити камъни из него.

— Ето го и Шеп! — провикна се един от мъжете. — Забави се, приятелю.

— Какво е това с теб, бисквитки за акулите ли? — изкрещя друг.

— Защо ни нарича храна за акулите? — ахна Ейми.

— Не се засягайте. *Бисквитки за акулите* означава просто новаци. — Шеп се приближи към групата. — Това са Ейми и Дан, мои роднини, а това е гувернантката им Нели. Ще се учат да сърфират като австралийци.

— Избирайте — подкани едно от момичетата. — Аз мога да ви услужа с една хавайка.

Шеп грейна в усмивка и хвана под мишница дъската.

— Елате вие тримата. Ще ви дам един бърз урок. И не се притеснявайте от акулите, просто стойте в зоната, очертана с флагчетата.

— Акули — промърмори Нели. — Предпочитам ги в чиния. Със сос.

Двайсет минути се опитваха да разберат какво да правят с хавайките. Нели се научи почти веднага, но Ейми все падаше и вълните я блъскаха. Отнасяха я на доста метри надолу по плажа и след като изгълтваше половината Тихи океан, тя се връщаше, плюейки вода. Дан ѝ се смееше, а вълните го удряха в лицето. Това беше най-забавното му преживяване след онзи път, когато беше експедирал при учителката си по пиано своята колекция от мъртви паяци.

— Мисля, че вече се научихте — каза след малко Шеп. — Ако нямате нищо против, ще се поразходя малко със сърфа.

— А аз ще се попека — заяви Нели.

Тя излезе от морето, а Шеп влезе навътре в него. Дан и Ейми заеха позиции да посрещнат следващата вълна. Ейми махна кичурите коса, паднали върху очите ѝ, и се засмя. От притесненото ѝ изражение със сключени вежди не беше останала и следа. Дан улови точно навреме една от вълните. Той изписка щастливо.

Когато накрая излезе на брега, започна да се смее гръмогласно. Но смехът му заглъхна, след като той зърна семейство в яркожълти неопренови гащета и сини плувни очила, което, нарамило сърф дъски, влезе сред пръски вода във вълните.

Холт. Шествие мускулести тъпанари.

Както теглеше след себе си хавайката, Дан издебна момент и доплува през вълните при Ейми, която още лежеше на дъската и се полюшваше върху водата.

— Имаме компания.

Сестра му огледа плажа.

— О, не. Бързо, хайде да...

Но вече беше късно. Айзенхауър Холт ги беше забелязал. Засочи с дебел пръст към тях.

— Премини в атака! — ревна той, за да надвика прибоя.

— Какво според теб искат? — попита Дан. — Освен да ни удавят де.

— Хамилтън няма да го направи — възрази не особено убедено Ейми.

В Русия бяха влезли във временен съюз с Хамилтън Холт. Дори му бяха разказали за един от ключовете към загадката. Но това не означаваше, че са приятели.

— Чука се страхува от баща си — напомни Дан. — И аз се страхувам от него. Но не бива да показваш пред никого от семейство Холт, че се страхуваш от тях. Те надушват страха и се нахъсват. — Момчето удари с ръка по водата. — Хайде да ви видим сега — извика на Айзенхауър.

Той се намести непохватно на дъската, но когато загреба из вълните, започна да се движи бързо и мощно.

— Длъжници сте ни! — изкрещя мъжът. — Пратихте ни в *Сибир*! Не беше никак *забавно*! Сега искаме отговори.

— Дадохме ви ключ към загадката — извика Ейми.

— Чудо голямо! И без вас щяхме да го намерим.

— На куково лято! — кресна Дан. — Нямаше да намерите ключ, дори и той да се беше закачил за носа ти и да беше висял там до четвъртък!

Айзенхауър извика на жена си и децата си.

— Пълен напред към вълните, отряд!

Рейган и сестра й Мадисън скочиха на дъските и започнаха да гребат. Мери-Тод ги последва по-бавно, като не сваляше поглед от разбиващите се вълни. Хамилтън подсигуряваше тила.

— Какво да правим? — прехапа устна Ейми.

— Хвани вълната — подкани брат й. — Хайде!

Метнаха се на хавайките и погледнаха назад. Приближаваха няколко вълни и двамата загребаха с все сила. Но не можеха да наберат скорост. Първата вълна ги грабна, те обаче се плъзнаха по гребена й, вместо да поемат към плажа.

Айзенхауър Холт се показва от една разбила се вълна и се оттласна с мощни ръце към Дан и Ейми. След броени секунди дъската му се блъсна в хавайката на Дан. Той усети как отхвърча и после пада във водата. Когато излезе на повърхността, за да си поеме въздух, Айзенхауър го натисна с голяма длан. Дан усети, че потъва отново. Показа се над водата и започна да плюе.

— Престани! — извика Ейми. Скочи от хавайката и заудря Айзенхауър по крака. — Той има астма!

Мъжът не обърна внимание на юмруците й, сякаш те бяха нежно водорасло, докоснало го по крака. Пак потопи Дан. Момчето изпита чувството, че някой го стиска с все сила за белите дробове. Излезе на

повърхността, вкопчи се в дъската на Айзенхауър и се опита да си поеме въздух. Хавайката му се носеше по водата наблизко.

Айзенхауър вдигна месеста ръка над главата му.

— Подскажи ми, иначе той ще се удави.

Бяха се доближили до плажа и мястото, където вълните се разбиваха. Към тях се задаваше една.

— Гмурни се — каза Дан на сестра си.

— Да се гмурна ли? — повтори Айзенхауър. — Какво ми подказваш с това...

Дан и Ейми се гмурнаха. Последното, което чуха, беше писъкът на Мери-Тод:

— Захарче, внимавай...

Дан усети как вълната го тегли мощно, но беше на дълбоко и я избегна. Пак се показа на повърхността и си пое въздух. До него изникна Ейми, която се мъчеше да се закрепил с плуване.

Айзенхауър не беше успял да се приготви за вълната или да се гмурне. Тя се разби в него и го понесе, а дъската му отхвърча във въздуха. Докато той падаше, Ейми и Дан не видяха друго, освен проблеснал като светкавица яркожълт неопрен. Един от спасителите се изправи и загледа през бинокъла.

Накрая Айзенхауър се озова по корем на плажа. Мери-Тод секрепи на вълната и забърза към него. Мъжът ѝ се изправи, почервенял от яд. Махна ръката на Мери-Тод, задържа се с усилие на дъската и се устреми отново към вълните. Всички от семейство Холт загребаха към разбиващите се вълни. Движеха се като акули, пореха леко и бързо водата.

Шеп отиде с дъската при Ейми и Дан, като теглеше след себе си хавайките им.

— Ами да, вълната го завъртя като центрофуга. Така му се пада. Виж го ти него, да дави дете. Ваш приятел ли е?

— Това е едно ужасно досадно семейство, запознахме се в самолета — отвърна Ейми. — Как мислиш, с приятелите ти можете ли да ги разкарате оттук?

— Наистина ли го искаш?

Шеп свирна и приятелите му тръгнаха към тях. Загребаха с бързи движения на ръцете.

— Роднините ми имат малък проблем с ония туристи там, жълтите — обясни Шеп. — Като начало те се опитват да ни превземат територията. И за капак са доста гадни.

Приятелите му се ухилиха.

— Да вървим — подкани един от тях.

— Аз ще ви настигна след малко — обеща им Шеп. Той се извърна към Ейми и Дан. — Гребете до мен. Ще ви изведе здрави и невредими.

Те загребаха след него, но не се стърпяха и се обърнаха да погледат приятелите му. Трима от тях се закрепиха на следващата вълна и се насочиха право към семейство Холт, които гребяха към прибоя. Като се държаха умело на дъските, те запориха водата. Айзенхауър падна от дъската и плюейки, се показва отново на повърхността. Ейми забеляза, че Хамилтън е на път да прихне, но после бързо се гмурна в една вълна.

Сърфистите се прехвърлиха с лекота през вълната и загребаха нататък. Зачервен, Айзенхауър заплува след дъската, като крещеше на жена си и на децата си.

Точно когато се зададе поредната вълна, семейство Холт се пръсна. Двама от приятелите на Шеп загребаха бързо. Вълната се надигна още повече и Ейми ги изгуби от поглед, след миг обаче ги зърна върху гребена... носеха се право към Айзенхауър. Той видя как двама сърфисти се плъзгат по вълната към него и очите му изскочиха. Опитва да се измъкне с маневра на дъската, но тя се плъзна и отскочи във въздуха. Айзенхауър изчезна от поглед, докато накрая излезе задъхан на плиткото. Дъската го фрасна по главата.

Дан и Ейми избухнаха в смях.

— Добре, хайде да хванем тази вълна — подкани Шеп.

Ейми затаи дъх. Вълната изглеждаше огромна.

— Тази ли? — изписка тя.

— Просто гребете възможно най-бързо. После яхни това сладурче.
Хайде!

Ейми заби пръсти в морето и загреба с все сила. Вълната я задърпа назад. После най-неочаквано почувства как се издига — вълната беше дръпнала хавайката и я беше изтласкала напред. Шеп скочи на крака и се спусна по вълната, като си изтръскваше косата.

Ейми реши, че няма да умре. Чу Дан да крещи „Ехеее!“, след като вълната ги понесе. Момичето се претърколи от хавайката, цялото му тяло беше изтръпнало.

Огледа океана отзад. Рейган и Мадисън гребяха към брега. Мери-Тод се държеше за края на дъската. Хамилтън беше зад прибоя и се поклащаше леко на вълните. Айзенхауър видя, че Ейми и Дан са излезли на плажа, и се опита да се обърне, но приятелите на Шеп го обкръжиха с дъските. Поредната вълна го плисна в лицето.

Приятелите на Шеп им махнаха за „довиждане“ и се насочиха към плажа. Нели вече беше станала и ги чакаше. Те се втурнаха със смях към джипа на Шеп. Той хвърли по тях няколко хавлиени кърпи — още се кикотеше.

— Едва ли някой може да даде по-успешен урок по добри обноски от тумба сърфисти — отбеляза доволен Шеп.

ГЛАВА 5

Ирина Спаска седеше на стъпалата пред Операта на Сидни. Покривът на прочутата сграда се беше извисил точно като вълните, подскачащи в пристанището. Слънцето наподобяваше златен диск върху небето, синьо като яйце на Фаберже. Покрай Ирина минаваха туристи и жители на града, доволни хора, които се наслаждаваха на прекрасния ден в красивия град.

Всички сте обречени, помисли си тя.

Ако спреше тези хора и ги попиташе: „Откъде сте?“ — въпреки че тя никога не би се държала толкова дружелюбно — веднага щеше да чуе отговорите. Сидни, Токио, Манила, Лос Анджелис. Туристи от много градове и селища в най-различни страни. Понякога държавите им бяха в добри отношения, понякога отношенията бяха обтегнати и точно заради това имаше правителства, дипломати и в някои случаи войни. Така беше устроен светът, смятаха те.

Но къде беше истинската власт? Зад кулисите. Зад кулисите, където граници не съществуваха. И всичко се сливаше на сиво петно.

За човек от рода Кахил границите нямаха никакво значение. Важни бяха само клановете. Един от тях можеше да управлява света.

Блин^[1]! Колкото и да не ѝ се искаше, Ирина трябваше да признае, че Грейс все пак е успяла. Намерила е начин да открие трийсет и деветте ключа към загадката. Издирването им беше продължило столетия наред, но най-после щеше да приключи. Ирина не се съмняваше в това. Усещаше го до мозъка на руските си кости.

И после какво?

Открай време тя беше твърдо убедена, че хората в клана Лусиан са най-подготвени да победят. Някога беше вярвала във Викрам Кабра. Но годините бяха покварили умния младеж, когото Ирина помнеше от Оксфордския университет. Той се беше запознал с красивата Изабел и се беше оженил за нея. Навремето, влезеха ли двамата в стаята, всичко сякаш грейваше и започваше да се върти, толкова изумителни бяха. Ирина помнеше как дни и нощи е била като омагьосана от топлия глас

на Викрам, от неговия блестящ ум, от прозорливостта и чувството за хумор на Изабел. Навремето... точно както „имало едно време“, с което започват всички приказки.

Когато се запозна с тях, Ирина беше от две години агент на КГБ. Беше постъпила там на шестнайсет години, минималната възраст, на която приемаха в КГБ, и беше обучена и подготвена за студентка в Оксфордския университет по програмата за обмен. Беше се запознала с Викрам и почти веднага двамата се бяха сприятелили.

По онова време Ирина не го знаеше, но и тя беше от рода Кахил. Именно заради това беше вербувана от КГБ. Шефът ѝ беше от клана Лусиан и я прати в Оксфорд, където я чакаше Викрам. Точно той ѝ беше показал света на Кахил, беше ѝ разказал за представителите на клана Лусиан. Ирина бе продължила да сътрудничи на КГБ, но с годините беше започнала да работи все по-често и за Изабел и Викрам, които се бяха издигнали в йерархията на Лусиан.

Беше им вярвала. Беше вярвала в безпощадността им. Беше вярвала и в своята безпощадност. Нямахме друг избор. Кланът Лусиан трябваше да победи на всяка цена.

После, само преди няколко дни Ирина за малко не уби двама души, изпречили се на пътя ѝ.

Ейми и Дан Кахил. *Деца.*

Какво я прихващаше?

Тя допря пръст до окото си, което играеше от нервен тик, но то продължи да трепери.

Ирина погледна яркия красив свят. Не беше свикнала да се съмнява. Който се съмняваше... заприличваше на кораб, носещ се по течението.

Точно сега тя трябваше да изпълни една задача. Ейми и Дан бяха в Сидни. Изабел се беше присъединила лично към хората от клана Лусиан, които ги следяха от летището. От години работеше като агент и съвсем в свой стил се беше хвърлила през глава и беше изложила на опасност старателно разработения план. Както винаги, искаше да блесне. И да докаже, че и досега разбира от дегизировка. Затова се беше предрешила като старица, а после, колкото да се позабавлява, беше откраднала нефритената огърлица на Ейми. Което означаваше, че ѝ се е наложило да слезе от автобуса, а това на свой ред означаваше, че сега Ирина има проблем. Тя нямаше представа къде са отседнали Дан

и Ейми, а това, че Изабел ѝ подвижна: „Намери ги!“, не ѝ помогна особено.

Какво ли беше намислила Изабел? Фактът, че е напуснала хубавата си къща в Лондон и е дошла чак тук, беше достатъчно тревожен. Изабел и Викрам обичаха да дърпат конците отдалеч. Тя твърдеше, че от часовата разлика при полетите със самолет ѝ се образували бръчки.

„Не че ти трябва да се притесняваш за това — беше подметнала тя през смях на Ирина. — Както личи, изобщо не държиш на външния си вид.“

Наистина беше така, но все пак беше обидно. Някога Ирина беше привлекателна. Дори някои я наричаха красива. По-точно един човек.

Окото на Ирина потрепна, това беше преди много време.

В Русия се бяха объркали много неща. Ирина беше сигурна, че Ейми и Дан са намерили някой от ключовете към загадката. Беше сигурна, че някой им помага, но въпреки това... И сами бяха постигнали доста. Дан подкара мотоциклет, а Ейми — кола! Ирина изви устни, но не допусна да се усмихне.

Тя се изправи. *Стига вече.* Имаше да изпълнява задължения. Искаше ѝ се спомените да не я мъчат. Покрай нея мина момченце, което вървеше между майка си и баща си и стискаше плюшено животинче, нещо сиво... маймунка? Не, кученце. Беше най-обикновено кученце.

Ирина усети очния си нерв да играе и се пресегна да го спре. Неколцина младежи решиха, че им маха с ръка, и ѝ отвърнаха.

Тя се намръщи и сложи с рязко движение тъмните очила. Как само мразеше тази Австралия! Такава *весела* страна!

---

[1] Да му се не види (рус.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Колкото и трудно да им беше да повярват, още беше следобед. Часовата разлика вече си казваше думата. Но имаше още толкова неща, които искаха да обсъдят. Шеп направи чай и те насядаха около масата във вътрешния двор при пространството, заделено за кухня. Вече се бяха поуспокоили след възбудата, че са се изплъзнали от семейство Холт. Сега искаха да чуят отговори.

Саладин скочи върху коленете на Шеп. Той го помилва разсеяно, без да спира да говори.

— Все пак останах с впечатлението, че Арт и Хоуп са идвали тук не просто да се позабавляват — рече Шеп. — Предполагам, че Арт е съставял карти, воден от математическия си гений. Още от малък се интересуваше от география. Вечно разглеждаше някакви карти. Странно е, че не той, а аз тръгнах да обикалям света. Струва ми се, че Арт обичаше да пътешества наум. — Шеп се усмихна. — Но не и майка ви. Тя беше готова на всичко.

— И къде са ходили? — попита Ейми.

— Обикновено аз определям маршрута — призна Шеп. — Карам със самолета много хора на много места. Така си вадя хляба: организирам туристически обиколки из затъntenите местности в страната. Но колкото до онова пътуване, спомням си, че... Чакайте да помисля. Закарах ги в Аделаида и ги оставих там няколко дни, а аз отскочих до Пърт. После се върнах със самолета, качих ги и всички отидохме в горната част на Северната територия. Ей, сигурен съм, че още пазя маршрута. Имате късмет, невероятен Плюшкин съм. Не хвърлям нищо.

Шеп премести внимателно Саладин върху коленете на Дан и се изправи. Те видяха през отворената врата как рови в един от пъстрите си сандъци.

— Вижте, моля ви се — промърмори Шеп и хвърли встрани една тенис ракета. — Ето къде съм я пхнал. Никога не съм понасял тениса. Хм, знам, че е някъде тук... Аха! — Той се върна с охлузено кожено

яке в едната ръка и с дебела тетрадка в другата. Подаде якето на Ейми. — Нещо от майка ти. Купи го в един магазин за вещи втора употреба в град Дарвин. В последния момент ми го остави. Имала много багаж. Със сигурност би се зарадвала, че якето се е озовало у теб.

Във вътрешния двор беше топло, но Ейми усещаше върху коленете си тежестта на якето. Тя прокара пръсти по кожата. Това яке беше избрано от майка ѝ. Тя беше пъхала ръце в ръкавите. На Ейми ѝ идеше да го прегърне, но я беше срам.

Шеп вдигна тетрадката.

— Това е бордовият ми дневник от онази година. Я да видим сега... — Той го разлисти. — Така си и знаех. Дали са ми маршрути, както казаха — за всеки случай. Ето.

Той вдигна лист хартия. Ейми позна старателния почерк на майка си и лилавото мастило, с което тя обичаше да пише.

Маями	Калкута
Натал	Рангун
Дакар	Банкок
Хартум	Сингапур
Карачи	Дарвин

— Посетили са всички тези градове? — учуди се тя.

— Предполагам, че е било околосветско пътешествие — отвърна Шеп.

Дан надзърна през рамото му.

— Защо го няма Сидни? И Аделаида?

— Предполагам, че съм бил в приятната част на пътуването — усмихна се Шеп.

Ейми посочи Маями.

— Сега си спомних! — възкликна тя. — В началото на пътешествието бяха взели и нас. Отседнахме в един хотел на плажа. Дан, ти беше само на около три години. С нас дойде и Грейс. Помня, че когато мама и татко заминаха, тя плака много. Мислех си, че няма да ги видя никога вече...

Гласът ѝ заглъхна. Тя си спомни, че тогава, на шест години, се е скъсала от плач, сякаш сърцето ѝ беше разбито, и че се е чувствала

изоставена. Беше държала Грейс за ръката и се беше уплашила, когато беше видяла, че и тя плаче. Грейс никога не плачеше. Бяха стояли във фойето на хотела и бяха гледали през остъклената врата как майка ѝ и баща ѝ се качват на такси. Ейми помнеше стъклената стена, която ги беше разделяла — колкото и да плачеше тя, майка ѝ не можеше да я чуе.

— Аз пък не помня нищо — каза Дан.

— Да, беше съвсем малък — потвърди сестра му. — Нямаше ги много дълго... поне така ми се стори, а всъщност сигурно са си дошли след около месец. Грейс остана с нас.

Изведнъж тя си спомни как Грейс е седяла на прозореца с вперени в двора очи. Изглеждаше много притеснена. На Ейми ѝ се струваше, че тогава Грейс се е чувствала точно като нея — самотна и уплашена. Тя се беше качила на коленете на баба си. Тя беше промълвила тихо до бузата ѝ: „Скоро ще си дойдат“.

Дали Грейс е успокоявала освен Ейми... и себе си? Дали е била уплашена не по-малко от внучка си?

Майка ѝ и баща ѝ вероятно бяха заминали, за да изпълнят някаква задача, свързана с рода Кахил. Не бяха отишли да се разхождат за удоволствие. Ако не им се е налагало, е нямало да оставят толкова за дълго Дан и нея. Дълбоко в себе си Ейми знаеше, че това е неоспорима истина.

— Изненадах се, когато Артър стана преподавател — продължи Шеп. — Представях си го всякакъв, но не и такъв.

— Защо? — попита Дан. — Какъв според теб е трябвало да стане?

— Укротител на лъвове — отвърна мъжът и остави със силен звук чашата на масата. Усмихна се. — Акробат. Професионален пилот на състезателни автомобили. Летец, който обикаля из полупустинните области, като мен.

Дан се запревива от смях.

— Шегуваш се.

— Когато бяхме малки, Арти беше лудата глава — уточни Шеп. — Все ме караше да вършим пакости. Направи писта с препятствия за колелата ни. Вдигна кула от кашони, откъдето да скачаме в езерото. Веднъж построи и пързалка от покрива на гаража. Винаги беше пръв.

— Татко ли? — почти изписка момчето. — Жестоко!

Ейми погледна брат си. Той седеше с изправен гръб и блеснали очи на стола. Винаги, когато слушаше за баща им, се чувстваше щастлив. Защо ли тя беше тъжна?

Изгубиш ли родителите си, тъгата те съпътства постоянно. Само се променя. Понякога, вместо да те нападне челно, те връхлита отстрани. Като сега. Ейми не беше подозирала, че най-неочаквано ще ѝ се доплаче само защото е чула, че като по-млад баща ѝ е бил луда глава... точно като Дан.

— Но баща ви беше по-умен от мен. Учеше си уроците. Винаги се е интересувал от главоблъсканици — обичаше да разбулва загадки. Аз отидох да живея на Хаваите, открих вълните и вече бях бита карта. — Шеп се усмихна весело. — Оттогава обикалям света. Докато не се приземих в Оз.

— Жестоко — повтори Дан.

Ейми видя, че той си е намерил нов кумир.

— А сега е ваш ред. — Изведнъж сините очи на Шеп станаха пронизващи. — Какво правите в Австралия?

Ейми побърза да отговори, за да изпревари Дан. Не че не вярваха на Шеп, но беше за предпочитане той да не научава за издирването на трийсет и деветте ключа.

— Във ваканция сме — обясни тя. — И имаме за домашно да проследим родовите си корени. Чувал ли си някога за Боб Тропо?

— Не бих казал, че го познавам. В Сидни ли живее?

— Не, той е прочут престъпник от миналото, някъде от деветдесетте години на XIX век — отвърна Дан. — Има ужасни белези по лицето си. Лежал е в затвор в Сидни, после е избягал в затъntenите райони.

— Къде? — попита Шеп. — В Австралия има много затътени райони. Хиляди и хиляди километри. — Той вдигна вежди. — Земята Никога.

Ейми и Дан се спогледаха безпомощно. Не знаеха.

— Както виждам, не можете да ми кажете никакви подробности — отбеляза сърдечно Шеп. — Точно така обичам. По този начин научавах повече.

— Но откъде да започнем? — рече озадачена Ейми.

— Е, имам приятел, който прави туристически обиколки с начална точка Червения център — обясни Шеп. — Улуру, град Кубър

Пиди, Алис Спрингс.

Дан и Ейми нямаха представа за какво им говори Шеп. Той затърси в джоба си мобилния телефон.

— Мога да му звънна и да го питам дали е чувал за този Боб Тропо. — Шеп набра някакъв номер и зачака, после сви рамене и затвори. — Джеф не вдига. Не обича гласовата поща. Но накрая ще се появи.

Те обаче нямаха време да чакат.

— Значи имаш план — подхвана Дан.

— Страхотно — добави Ейми.

Шеп се засмя.

— Чакайте малко, започвам да разбирам — каза той. — Искате да ви откарам със самолета във вътрешността на страната ли? Да ви заведа при приятеля си, за да видите какво ще откриете?

— Не искаме да се чувстваш задължен — започна да се оправдава Ейми.

— Всъщност не е толкова лошо да си отгледан от зла леля — вметна Дан. — Ако не броим това, че ни държеше оковани в мазето.

Шеп завъртя очи, после обаче лицето му стана угрижено.

— Не се държах с вас както приляга на един чичо, нали?

— Не се притеснявай — отвърна Дан.

Ейми забеляза в погледа на Дан, че не вярва Шеп да е способен на злини. Мъжът се прокашля. Стана от стола и сложи чашите върху поднос.

— Е, ако не друго, знам да управлявам самолет — заяви той.

Дан се задави от смях.

— Значи ще го направиш, така ли? Ще ни откараш със самолета на хиляда и петстотин километра само защото сме те помолили?

— На три хиляди километра. Добре дошъл в Австралия, приятелю — усмихна се Шеп.

После се скри в къщата, като си свирукаше. Дан се наведе към Ейми.

— Можеше той да ни стане настойник. А вместо това сме получили леля Биатрис. Животът е гаден.

Нели се засмя.

— Да, такъв е животът, момчето ми. При всички положения сега сте получили мен, Нели Великолепната.

Телефонът ѝ иззвъня и тя го включи усмихната. Докато слушаше, лицето ѝ се промени. Нели закри с длан апарата.

— Обажда се Иън Кабра — каза тя на Ейми. — Иска да говори с теб.

ГЛАВА 7

Ейми взе телефона и усети, че всички са вперили очи в нея. Лицето ѝ пламна и тя се извърна, та Дан да не го вижда.

— К-к-какво искаш, Иън?

Мразеше да пелтечи. Стисна устни и си обеща да не се повтаря.

— Е, така ли ме поздравяваш? — възкликна с кадифения си глас и с британски акцент той. — Но да предположим, че съм си го заслужил.

— Заслужил си и по-страшни неща — отвърна момичето.

— Знам. Постъпих ужасно с теб. Но ние сме конкуренти. От баща си съм научил, че единственото, което е от значение, е да победиш — рече Иън. — През цялото време чувам наум гласа му, сякаш сме след среща по крикет. „Иън, все ми е едно дали си играл добре. Толкова ли не си забелязал, че отборът ти е паднал? И да очакваш някой да те потупа по рамото, това няма да съм аз.“

Ейми я плисна съчувствие. Но тя вече имаше опит с манипулациите на Иън. Нямаше да се хване отново. Колкото и искрен да ѝ се струваше.

— Кажи го на терапевта си.

— Слушай, заслужавам всичко, което казваш. Не ти се обаждам, за да спечеля доверието ти — уточни той. — Обаждам се, защото разполагам с информация.

— Съобщи я на някой, който проявява интерес — отговори момичето. Дан се приближи малко, за да чува какво казват в другия край на линията. Сестра му се дръпна назад. — Какво очакваш да...

— Става въпрос за майка ти и баща ти — добави Иън. — За смъртта им.

Ейми се вцепени.

— Майка ми ми каза всичко. Те са били убити.

Момичето усети, че ушите му бучат. Не можеше да се съсредоточи. Не чуваше друго, освен думата „убити“. *Майка ти и баща ти... убити... Майка ти и баща ти... убити...*

— Ейми!

Тя чуваше, че Иън ѝ говори нещо, но не разбираше какво. Дали не беше нещо, което тя някак си е знаела винаги? Знаела е дълбоко в себе си, но се е страхувала да го признае?

Пожарът... мокра трева под краката ѝ... Дан, който трепери върху коленете ѝ... пушек и пламъци, блъвнали в нощния въздух...

Какво беше това? Образът просто беше изникнал в съзнанието ѝ. Ейми долепи пръсти до челото си и го разтърка в опит да се отърси от образа.

— ... Искях да поговорим за това. Временно примирие. Обещаваме ти, че няма да се случи нищо.

Майка ти и баща ти. Убити.

— Ще дойдеш ли? — попита Иън.

— Каж ми какво знаеш.

Ейми положи усилие да не издава вълнението си. Сърцето ѝ препускаше като обезумяло.

— Телефонът може да се подслушва.

— Моля?

— Довери ми се. Не е безопасно да говорим по телефона. Виж какво. Ще се срещнем навън, на място, където има много хора — Пазара на Рокс при Кръглия кей. Чакай ме в три пред Музея на съвременното изкуство.

Ейми не отговори.

— Надявам се да дойдеш — рече Иън и затвори.

— И какво каза този плужек? — попита Дан. — Какво очаква да направиш този път? Не, не ми казвай. Ще се хванеш на думите му, нали? О, Иън — рече той пискливо и примига, — разходи ме със своя *Кораб на мечтите...*

Ейми се извърна ядосана към него.

— Престани, глупчо такъв! Просто ми определи среща.

— Спри това безумие! — възкликна брат ѝ, като се хвана за главата и се заклати напред-назад. — Сестра ми още малко и ще се влюби в извънземен.

— Дан!

— Ей, вие двамата — намеси се Нели. — Всеки в различен ъгъл. — Тя се взря притеснена в Ейми. — Нали няма да се срещаш с него, Ейми? Защото...

— Я стига сте се държали с мен така, сякаш съм пълна глупачка — подвижна Ейми.

— Да бе, да, когато цъфнат налъмите — промърмори Дан.

Ейми пъхна ръце в джобовете си. Искаше да остане сама и да помисли. Защото обзелата я мисъл беше прекалено всеобхватна. Тя не можеше да я изрече на глас. Поне засега.

Майка им и баща им. Убити.

Тя се обърна и влезе на бегом в къщата. Шеп пък тъкмо излизаше, като подрънкваше с ключовете от автомобила.

— Готови ли сте всички да тръгваме? Имаме време да поразгледаме набързо Сидни, после ще отскочим до пазара, за да купим храна.

— Аз ще остана тук — рече Ейми, като се постара гласът ѝ да е спокоен. — Сега усетих часовата разлика след полета. Имам нужда от почивка.

Нели я погледна състрадателно.

— След като си подремнеш, ще се почувстваш по-добре.

— За кораба на мечтите ли ще си мечтаеш? — подметна Дан.

— Украти се, малкият — срязва го Нели. — Нека Ейми си почине.

Те се изнесоха и Ейми остана сама с гласа на Иън в ушите си. *Убийство.* Дали той лъжеше? Или знаеше кой е убил родителите им?

Ейми се наведе напред и си пое дълбоко въздух. Някой беше убил майка ѝ и баща ѝ. Някой, когото те вероятно дори познаваха.

На Кабра не можеше да им се вярва.

Дали Ейми нямаше да се озове в капан? Беше ѝ все едно.

Защото вътре в главата ѝ се въртеше парливият въпрос: *кой?*

* * *

Предзалезното слънце още напичаше, когато тя тръгна от автобусната спирка към музея при пристанището. Кръглият кей гъмжеше от туристи. Ейми видя с облекчение, че на него има много хора и кипи живот. Тя щеше да се слее лесно с гъмжилото. Спря при първия магазин за сувенири, изпречил се пред очите ѝ, и си купи бейзболна шапка, отпред на която пишеше „Оз“. Нахлупи я ниско над лицето си, сякаш за да предпази очите си от яркото следобедно слънце.

Искаше ѝ се и тя да е сред туристите с фотоапарати, които се разхождаха бавно из плетеницата калдъръмени улици и пресечки. Това беше един от най-старите квартали в Сидни и Ейми се изкушаваше да влезе в някой от магазините и кафенетата на открито, покрай които минаваше. Отпред беше живописният мост Харбър Бридж, извит на дъга на фона на невероятното яркосиньо небе. Ейми зърна за пръв път прочутата Опера на Сидни, която приличаше на току-що разцъфнало цвете. Наоколо звучеше музика. Под сенниците с формата на покрива на Операта имаше щандове, отрупани със занаятчийски произведения.

Но Ейми не беше туристка. Разходката ѝ беше по работа. Спря при една витрина, но не за да разгледа стоката. А за да провери в отражението хората наоколо. Зави зад ъгъла, после пак се върна, но не защото се беше объркала, а за да засече дали някой не я следи. Наклони глава, но не за да се възхити на сградите наоколо, а за да се увери, че по покривите не проблясва бинокъл.

След като се убеди, че не я следят, се насочи към музея. Щом наближи пристанището, забави крачката и стана по-предпазлива. До срещата оставаха петнайсет минути. Тъкмо Ейми да огледа района. Тя застана на един вход и се взря във водовъртежа от туристи, като често-често си поглеждаше часовника.

Най-неочаквано усети зад себе си човек, който стоеше прекалено близо.

— Хубав ден. Дано му се наслаждаваш.

Щом чу руския акцент в резкия глас, Ейми почувства как на гърлото ѝ засяда буца. Опита се да продължи нататък, но точно пред нея стоеше група туристи, които обсъждаха на висок глас къде да вечерят. Тя усети, че нещо се притиска до гърба ѝ.

— Между другото, ноктите са заредени — предупреди Ирина.

Единственото, което рускинята трябваше да направи, беше да свие ставата на пръста си, и във врата на Ейми щеше да се забие игла, пълна с отрова. Момичето се огледа трескаво с надеждата да види полицай.

— Не изглупявай. Никой не може да ти помогне. А сега тръгвай.

Ейми zakрачи обратно по улицата, откъдето беше дошла, и започна да се отдалечава от пристанището. Озърташе се — търсеше откъде да се измъкне. Дали щеше да успее да избяга от Ирина? Може

би. Но рускинята я следваше по петите и Ейми знаеше, че и да се опита да изчезне, първо ще я боцне игла.

— Не мисли. Само върви, това не е шега. А сега оттук. Влез.

Ирина я бутна към стара каменна сграда. Вратата беше отключена и Ейми я отвори. Рускинята се шмугна бързо след нея и затвори вратата.

Влязоха в стара пивница. От единия до другия край на помещението имаше дървен барплот с резба по него. Мъждивата светлина се отразяваше по бутилките с кехлибарен цвят, и досега наредени на един от рафтовете. Но от тавана висяха паяжини, Ейми и Ирина бяха вдигнали прах, който се носеше из косата слънчева светлина.

— Насам — подкани жената и бутна Ейми към една вратичка в дъното.

Тя изтръпна от страх. В Храма върху кръвта беше видяла напрегнатото свирепо изражение върху лицето на Ирина. Онази непрогледна нощ тя беше на път да ги убие двамата с Дан.

— Не.

— Бутни вратата, ако обичаш — каза рускинята. Когато Ейми се поколеба, Ирина изрита вратата. Сетне побутна леко момичето. — Ако смях да те убивам, вече да съм го направила десет пъти. Трябва да си поговорим насаме, далеч от семейство Кабра. Щом не се явиш на срещата, те ще дойдат да те търсят. Затова върви.

Ейми се озова в голям склад. По рафтовете имаше огромни консервени кутии варен боб с домати.

— В склад на „Костко“ ли си ме довела? — попита тя присмехулно.

Трябваше да покаже характер — нека Ирина знае, че не е скована от страх. Въпреки че си беше скована.

— Би трябвало вече да си наясно, че не разбирам от шеги.

Ирина я затика към дъното на склада. В дебелия каменна стена имаше по-малка врата от старо дърво с дълбоки дълги пукнатини по него. Ирина извади голям метален ключ и го пхна в ключалката. Бутна вратата и я отвори. Единственото, което Ейми видя, беше мрак.

— Сега ще ти покажа една историческа австралийска забележителност. — Рускинята я побутна по гърба. Ейми усети колко остри са ноктите ѝ. — Върви.

ГЛАВА 8

Мъничкото електрическо фенерче осветяваше едва-едва паянтовото стълбище. Вратата отзад се тресна и се затвори.

— Може да срещнем някой и друг плъх — предупреди Ирина. — Иначе е напълно безопасно.

— Не се притеснявай — отвърна Ейми. — Свикнала съм с плъхове. Въдят се в рода ми.

— И ти ли като брат си ми се правиш на интересна, а? — подметна Ирина. — Този тунел се е използвал през XIX век. Ако някоя отрепка е прекаляла с пиенето в кръчмата, на другата сутрин се е озовавала на кораб в открито море. Прекарвали са я по този тунел до пристанището.

Слязоха по стъпалата. Подът долу беше пръстен, стените бяха от изронен камък. Ейми не виждаше какво има отпред.

— К-к-къде ме водиш?

Отврати се от себе си, задето пелтечи. Не биваше да го допуска повече.

— Ха! — ревна Ирина — не й беше до смях. — Ти какво си мислиш, че те отвличам ли? Спасявам те. Има неща, които не бих се унизила да направя.

— Виж ти! — възкликна Ейми. — Пък аз си мислех, че не се *спиращ* пред нищо.

— Това шега ли е? Онова, което каза обаче, си е самата истина. Няма нищо, което не бих извършила, само и само да победя. Ала днес, Ейми Кахил, ти правя услуга. Давам ти съвета, от който имаш нужда. Ето го: страхуваш се от всичко друго, но не и от онова, от което всъщност трябва да те е страх.

— Благодаря — каза момичето. — Много ми помогна.

— Така например сега се страхуваш от мен. Разбираемо е, аз съм твой противник. Но в момента съм най-малкият ти проблем.

— Нима! — ахна Ейми. — Странно. Като се има предвид, че съм в тунел с плъхове и че току-що ме заплаши, че ще ме отровиш.

— Трябва да ти кажа и нещо друго: не помниш онова, което не би трябвало да забравяш никога.

— Това със сигурност внася голяма яснота.

— Продължавай, присмивай се. Но преди да се разделим, не е зле да проумееш, че онова, което не знаеш, те тласка към сигурна гибел. И теб, и света.

— Не преувеличаваш ли малко?

Кой знае защо, докато се подиграваше на Ирина, Ейми не се оставяше във властта на страха.

— Не, не преувеличавам. — Ирина се завъртя кръгом. Застана съвсем близо в тъмното. — Чуй ме, Ейми Кахил. Крайно време е да вдигнеш глава и да се огледаш. За брат ти трийсет и деветте ключа към загадката са нещо като игра, нали?

Ейми застина под свирепия поглед на Ирина. Дори в мъждивата светлина на електрическото фенерче очите ѝ бяха леденосини, а миглите — стряскащо черни. Ейми не можеше да отрече онова, което тя беше казала. В много отношения издирването на ключовете беше за Дан игра.

— Но ти не си толкова лековерна. Точно заради това рискувам много, като разговарям с теб. *Майка ти и баща ти загинаха заради това.* Нима мислиш, че са искали да си отидат?

— Не говори за майка ми и баща ми!

На Ейми ѝ идеше да си запуши с длани ушите, но тя се притесни, че ще заприлича на малко дете.

— Никой родител не би поискал да изостави детето си. Нима смяташ, че те ще изоставят любимите си деца заради някаква си *игра*.

— Престани!

— Нима смяташ, че майка ти те е зарязала сама и се е хвърлила в горящата къща заради съпруга си?

Ейми я погледна стресната. И вцепенена.

— Откъде знаеш какво е станало? — прошепна тя.

Ирина сви рамене.

— От вестника, разбира се. Всъщност не. Само ти знаеш със сигурност какво се е разиграло. Защото знаеш кой е бил там онази нощ. Била си достатъчно голяма да видиш. Не вярваш на онова, което ти разказват всички от рода Кахил, и постъпваш умно. Всеки от нас си има свой дневен ред. Затова би трябвало да си спомниш.

— Не помня нищо от онази нощ — отсече Ейми.

Но нещо в съзнанието ѝ се размести и се понесе: *студена трева, хвърчаща пепел, прозорец, който се чупи, разплаканият Дан...*

— Не мога да не го призная, изобретателна си — продължи Ирина. — Мислиш и реагираш бързо, и ти, и брат ти. Но идва време, когато трябва да се замислиш още повече. Трябва да се изправиш лице в лице с онова, което не искаш да виждаш. Докато не прогледнеш за нещата, си уязвима.

— Защо?

— Защото някой ще ти каже каквото искаш да чуеш — отговори Ирина. — Затова те питам отново. Какво се случи в нощта на пожара?

Ейми се давеше под студената мокра кърпа, която майка ѝ ѝ беше сложила на устата. Тя я стискаше много силно за ръката. Ейми чуваше пламъците, но не ги виждаше. Всичко беше потънало в пушек. Дан плачеше в ръцете на майка им.

— Не помня! Бях съвсем малка!

Страхът изтръгна думите от гърлото на Ейми. От проблясъците, изникващи в съзнанието ѝ, ѝ се гадеше и ѝ се виеше свят.

— Странно — отбеляза жената, погледът ѝ внезапно се беше замъглил. — Помня съвсем ясно онова, което ми се е случило, когато бях на седем години. Деня, когато ме разделиха с майка ми на улицата в Санкт Петербург... Помня с какво палто бях облечена, помня си обувките, какъв точно цвят беше реката, изражението върху лицето на мама, когато тя ме намери...

— Радвам се за теб — промълви Ейми и преглътна.

— Онази нощ някой беше ли дошъл у вас? — попита Ирина. — Ти чу ли нещо? Майка ти качи ли се горе да ви вземе? Как се измъкнахте от къщата?

— Престани!

Слизаха с усилие по стъпалата. Баща ѝ беше в кабинета и хвърляше на пода книги.

— Изведи децата! — извика той.

— Татко! — изпищя Ейми.

Протегна ръце и за миг той спря.

— Ангел мой — рече ѝ, — върви с майка си.

— Не! — Ейми се разрида, а майка ѝ я затегли. — Не! Татко!

— Не — прошепна Ейми. — Не.

— Отърсваме се от лошите спомени — каза Ирина. От вледеняващата тъга гласът ѝ беше станал глух. — Казваме си, че е по-добре да не помним. Не е по-добре. По-добре е да помним всичко, дори болката.

— Какво искаш от мен?

Погледът на Ирина отново стана бляскав и прям.

— Ела. Нямаме време, това място се наблюдава от клана Лусиан. Ако изчезнем и двете, не след дълго Изабел ще дойде да ни търси тук.

Те тръгнаха отново. На Ейми ѝ се стори, че светлината става посива. Дали приближаваха края на тунела? Тя беше готова да хукне. Усети, че нещо претичва покрай тях, и подскочи.

— Плъх — каза Ирина. — Като някои в нашия род, а? Такива като него ще ти напълнят главата с лъжи.

— Престани! — спря я Ейми. — Щом не смяташ да ме убиваш и да ме отвличаш, най-малкото, което можеш да направиш, е да говориш без заобикалки.

Бяха излезли при вратата. Ейми видя тежката метална ключалка. Нямаше да успее да излезе без помощта на Ирина. Тя стоеше с гръб към вратата.

— Добре тогава, ще говоря без заобикалки. Изабел ти е определила среща, нали?

— Повика ме Иън.

Ирина махна пренебрежително с ръка.

— Иън служи само за примамка. Изабел мисли, че си глупава и ще дотичаш веднага щом той ти каже. Избрала го е за стръв. Знае, че ще дойдеш, ако искаш да разбереш кой е убил родителите ти.

— А тя знае ли?

Ирина вдигна рамо.

— Поставяш погрешно въпроса. Правилно е да попиташ дали тя ще ти каже истината. Разбира се, че не. Ще те излъже, за да се размекнеш. Лъжата ще прозвучи като истина. После ще ти предложи сделка.

— И нима ме мислиш за толкова тъпа, че да повярвам на онова, което ми казва Изабел?

Ирина вдигна пръст.

— *Нет*, не си тъпа. Сега си тук с мен, понеже съм наясно, че си умна. Но знай, че ако не получи каквото иска, Изабел може да стане

и... неразумна. Откажеш ли сделката, може да си навлечеш лоши последици.

— И какво искаш да направя? — попита Ейми.

— Не ходи на срещата. Не ти трябва нейната версия за случилото се онази нощ. Ти имаш своя. Опитай се да си я спомниш. — Ирина хвана вратата. — Оттук се излиза на улица, която е на три пресечки от пристанището. Никой не те следи. Направо оттук можеш да се качиш на автобуса или да хванеш такси. Върни се, където и да си отседнала.

— Защо?

Ирина въздъхна.

— Защото, както ти казах в началото, трябва да се страхуваш от онова, което наистина те застрашава. Нима си въобразяваш, че който е убил родителите ти, ще се поколебае да убие и теб?

— Не вярвам и на дума от онова, което ми наговори — отсече момичето. — Мисля, че се опитваш да ме манипулираш и да ме уплашиш.

В очите на Ирина блесна гняв или може би отчаяние, и Ейми не знаеше кое.

— Момиченце, мисли му. Би *трябвало* да се страхуваш. — Тя се подвоуми. — Ами ако ти дам ключ към загадката, от който да разбереш, че ти казвам истината? Искаш ли?

— Каква е уловката?

— Няма уловка — отвърна нетърпеливо Ирина. — Слушай сега. Все някога ще попаднеш на следа, която ще те отведе в метрото в Ню Йорк. Ключът е скрит там, в един стенопис върху плочите. Спирката на шеста линия, която е на Седемнайсета улица. Знам какво ще си помислиш: Ирина, на Седемнайсета улица няма спирка на шеста линия на метрото. Но именно заради това е толкова трудно да откриеш този ключ. Розмарин. Един стрък.

— И защо да ти вярвам?

Ирина сви рамене.

— Трийсет и девет ключа, давам ти един. Е? Сигурно ще си кажеш — чудо голямо. Но си струва, ако ми се довериш.

— И след милион години няма да ти се доверя — отвърна момичето.

— Не те моля за милион години — тросна се Ирина. — Моля те само за един ден. За днес.

— Защо го правиш? — любопитства Ейми. — Ако това наистина е ключ към загадката, ти предаваш своя клан.

Жената трепна.

— *Правя го именно заради своя клан. Дано някой ден това стане ясно.* — Тя отключи вратата и я отвори. — В края на уличката завий надясно. Върви.

Когато Ейми тръгна да излиза, краката ѝ трепереха. Тя се озова на тясна тъмна пресечка. Видя отпред слънчева светлина и движещи се автомобили, зърна и едно такси. Щом излезе на улицата, се обърна. Ирина я нямаше.

Нима тя наистина я беше пуснала да си върви?

Ейми се поколеба. Защо да вярва на Ирина? Изведнъж я скова страх. Майка ѝ и баща ѝ бяха убити, това беше съвсем истинско. Дали и сега не я наблюдаваше някой? Ако Ирина я беше излъгала, тя ѝ беше заложила и капан. В случай че Ейми спре такси или се качеше на автобуса, някой щеше да я проследи чак до къщата на Шеп. Ирина беше казала — *където и да си отседнала*. Те още не знаеха.

Но ако Ирина не беше излъгала, Ейми вървеше към капана, заложен от Изабел.

Хората вече я гледаха любопитно. Дали ѝ личеше, че е вцепенена? Ейми си наложи да продължи нататък. Когато стигна ъгъла, видя, че е само на няколко преки от музея. Под Харбър Бридж минаваше ферибот.

Дали това не беше спасението ѝ? Никой не очакваше тя да си тръгне по вода.

Ейми видя, че фериботът се насочва към кея. Тя беше само на няколко преки от музея. Можеше спокойно да се слее с навалищата и да се качи на ферибота.

Хукна с все сили към спирката на ферибота. По мостика се качваха пътници. Ейми щеше да успее.

Тя излезе на пристанището и се запъти към ферибота. Най-неочаквано пред него се стрелна катер, който се насочи право към кея. В последния момент някой угаси двигателя и катерът се заклати само на сантиметри от Ейми. От носа точно пред нея скочи едно момче.

— Ето те и теб! — възкликна Иън.

Изабел ѝ махна от палубата.

— Ейми! Качвай се!

Тя погледна назад. Ирина беше застанала в края на пристанището и беше препречила пътя, така че Ейми не можеше да се върне на Рокс. Рускинята беше с тъмни очила и момичето не видя изражението ѝ.

Почувства се кръгла глупачка. Ирина беше обмислила всичко. Сигурно през цялото време беше вървяла след Ейми и се беше свързала по радиостанцията с Изабел.

Иън я хвана под мишница.

— Радвам се, че дойде — прошепна той. — Имаме да си казваме много неща.

Изабел махна с ръка от руля на катера.

— Какъв хубав ден, нали?

Ейми знаеше, че няма избор. Беше влязла право в капана. Бутна ръката на Иън и се качи на катера.

ГЛАВА 9

— Седни, Ейми — покани я Изабел, като посочи дългата тапицирана пейка на кърмата на катера. Беше облечена спортно, в раирана фланелка и тесни бели панталони, беше обута с бели маратонки. — Хайде да направим бърза обиколка на пристанището, а после ще ти покажа най-хубавия залив. Ще те върна след четирийсет и пет минути. Обещавам!

— Сигурно... — подхвана Ейми, но думите ѝ не се чуха от двигателя, щом Изабел го включи.

Катерът се отдалечи шеметно от кея и мина точно покрай ферибота, когато той наду свирката. Ейми си запуши ушите.

— Опа, извинявай! — засмя се Изабел, после завъртя руля и се понесе през фарватера на друга моторница. Вълните заблъскаха отстрани по корпуса. — Я да се махаме оттук, много е населено. Не се притеснявай, Ейми, аз съм опитен мореплавател.

— В къщата ни на Бахамските острови мама си има и яхта — извика Иън в ухото на Ейми. — Участвала е и в регати. Нямах причини да се тревожиш.

Ейми си представи как Дан имитира британския акцент и високопарните думи на Иън. Съжали, че брат ѝ не е тук, за да го вземе на подбив. И да направи нещо, каквото и да било, само и само да разсее уплахата, заседнала в стомаха ѝ.

Ейми се беше страхувала толкова дълго от мрачната, безцветна Ирина и семейство Холт с техните заплахи, че не можеше да възприеме Изабел като злодейка. Тя приличаше на фотомодел. Очите ѝ искряха, усмивката ѝ беше щедра и сърдечна. Изабел беше една от най-красивите жени, които Ейми беше виждала. Тя се беше настанила на високия капитански стол и клатушкаше весело бяла маратонка. Дали беше опасна? Изобщо нямаше такъв вид. Поредната лъжа на Ирина.

Сега вече морето пред тях беше чисто. Катерът се устреми напред и Ейми стисна зъби. Усети как носът се вдига над водата.

Прекосиха пристанището със скорост, която според нея беше ужасяваща.

— Сега вече е по-добре! — извика Изабел. Когато се обърна, очите ѝ блестяха от вълнение. — Не ви ли харесва?

— *Харесва ни!* — кресна Иън, но Ейми забеляза, че се е вкопчил в перилата.

Навътре морето в залива беше по-бурно и катерът запови високите вълни. Ейми заподскача нагоре-надолу, като се опитваше да се задържи на седалката. Вятърът развяваше косата ѝ и тя я шибаше по очите.

Накрая, точно когато Ейми си помисли, че след толкова много клатушкане костите ѝ ще се разпаднат и ще станат на прах, Изабел намали скоростта и навлезе в красиво заливче. Ейми видя бял плаж с формата на подкова. Забеляза и хора по него, както и неколцина плувци, навлезли в морето зад прибоя. Поотпусна се. Беше се притеснила, че Изабел ще я откара на някое напълно безлюдно място или навътре в морето. Ако се налагаше, момичето можеше да се гмурне във водата и да доплува до брега.

Катерът се поклащаше леко по вълните. Изабел дойде при Иън и Ейми и седна с лице към тях на един шезлонг. Хвана ги за ръцете.

— И така, вие двамата — подхвана тя. — Стига сте се карали. Тук сте, за да се сдобрите.

Ейми я погледна невярващо. *Скарали ли?* Мама Кабра явно и не подозираше, че синът ѝ има наклонности на убиец.

Ейми издърпа ръката си.

— Не съм тук, за да се сдобрявам с Иън — заяви тя твърдо. Олекна ѝ, че гласът ѝ не е трепнал. — Тук съм, защото той ми каза, че майка ми и баща ми са били убити.

— Направо на въпроса, а? — Изабел пусна ръката на сина си. — Възхищавам ти се за това! Добре тогава. Ще ти съобщя някои неща и се надявам да ги пазиш в тайна. Не съм дошла в Австралия само за да прибера скъпите си деца. — Известно време Изабел мълча. — В клана Лусиан има предател. Според нас действа от доста време. На всяка крачка ни създава спънки.

Наталия, помисли си Ейми. Именно тя беше накарала Ейми и Дан да отидат в Русия. Беше от клана Лусиан, но им беше помогнала да открият още един ключ към загадката.

— Недоумявахме откъде те получават информация, средства. И после се досетихме. От Мадригалите. Някой от нашия клан е преминал на тяхна страна.

Ейми не ѝ повярва. Ако Изабел имаше предвид Наталия, значи грешеше.

— Какво общо има това с мен? — попита момичето.

— Според мен, по-точно според нас, хората на най-високо равнище, този човек, този шпионин, този предател е убил заедно с Мадригалите родителите ти.

Не. Изабел определено не говореше за Наталия. Имаше предвид някой друг. Наталия се беше изложила на голяма опасност, за да им помогне.

— Откъде знаеш? — попита Ейми и преглътна.

— Пожарът е бил умишлен. Палежът е извършен много хитро — обясни Изабел. — Ние проведохме свое разследване. Съжалявам, че се налага да ти кажа горчивата истина, Ейми, но трябва да я преглътнеш. Трябва да видиш срещу какво си се изправила. Мадригалите са безпощадни.

— Защо да ти вярвам? — възкликна предизвикателно Ейми.

Защо да вярва *на когото и да било*?

Изабел продължи с тих глас:

— Защото, първо, бях близка с родителите ти. Много скърбих за тях. Щом си дадох сметка, че шпионинът в клана Лусиан се е съюзил с Мадригалите, реших, че съм длъжна да се включа в издирването на ключовете. Спрях Иън и Натали. Искам да се обединим с теб и Дан. Ще ви помогна убиецът да бъде наказан.

— Кой е той? — попита Ейми и преглътна.

— Не само ще ви помогна — продължи Изабел, без да обръща внимание на въпроса ѝ, — но вие с брат ти ще разполагате с всички възможности на клана Лусиан. С информацията. С бастيونите. С парите му. Ще си разменяме сведения за ключовете и заедно ще победим.

— Стига с тия ключове. *Кой е убил родителите ми?*

— Ирина Спаска.

Слънцето се беше снишило на небето и бе обагрило в розово синята вода. От ярката светлина зад Изабел лицето ѝ не се виждаше и

чертите ѝ се бяха заличили. Около нея сякаш се беше разгорял пожар. Ейми усети, че е замаяна.

Ирина я беше предупредила именно за това. *За лъжата, която звучи като истина.* Но дали беше лъжа? Или Ирина просто искаше Ейми да я помисли за лъжа?

— Аз и съпругът ми нямахме още и двайсет години, когато се запознахме с Ирина — продължи Изабел. — Тя се превърна направо пред очите ми от учен идеалист в хладнокръвен убиец. Но и през ум не ми е минавало, че ще посегне на кръвните си роднини. Настървила се е покрай издирването на ключовете. То я поквари. Съжалявам, Ейми. Сигурно не ти е лесно да го чуеш. Но е хубаво да знаеш кой ги е убил.

И Изабел изглеждаше така, сякаш наистина е покрусена. Бляскавите ѝ очи с цвят на тъмен мед се изпълниха със състрадание.

— Обединим ли се, ще я разгромим — продължи Изабел. — Ще я изобличим. Тя се страхува най-много именно от това. Мадригалите... те дърпат конците. Какво знаем за тях? Само че са решили на всяка цена да унищожат всички кланове в рода Кахил... и въпреки това никой не знае кои са те и какво представляват. Подозираме, че шайката е била създадена преди столетия от негодници в рода Кахил, наумили си да изтребят всички в него. Човек би си помислил, че клановете ще се сплотят срещу тях. Но през всичките тези години те така и не успяха да се съюзят дори срещу общия враг. Досега. — Изабел преплете пръсти. — Ние, Ейми, можем да предначертаем бъдещето. Можем да намерим трийсет и деветте ключа и вие ще отмъстите за родителите си. Ако се сработим.

— Не разбирам какво ще получиш ти от всичко това — отвърна Ейми.

— Умът ти. Нюхът на брат ти. Трябва да призная, че се представихте по-добре и от собствените ми деца. И не забравяй едно, Ейми, нищо чудно и сега да си от клана Лусиан. Грейс предпочете да остане неутрална. Струва ми се, че приличаш най-много на хората в Лусиан — каза Изабел. Гласът ѝ беше пресипнал, топъл. Тя разпери ръце. — Затова може би така просто ще се върнеш там, където ти е мястото. Предлагаме още едно, най-важното. Закрила. Ирина е коварна, от мен да знаеш. А Мадригалите са безпощадни.

Дали Ейми беше стояла в тунела заедно с убийцата на родителите си? Тя си спомни отново какво е видяла в очите на Ирина

при сблъсъка в криптата на църквата. Знаеше, че Ирина е способна на какви ли не ужасии...

Освен ако... Ирина не беше казала истината, а Изабел лъжеше. Ейми усети как ѝ се повдига.

Макинтайър беше предупредил да *не се доверяват на никого*. За пръв път тя наистина разбра какво е имал предвид. Залогът беше много по-голям, отколкото си беше мислила. Лъжите я пронизваха много по-дълбоко. Чак в сърцето.

— Какво ще кажеш, Ейми? — попита Изабел и я погледна угрижено. — Не ми е приятно, че трябва да ти го стоварвам наведнъж, но се налага да побързаш, ако искаш да се спасиш.

Защо ли беше *решила*, че Ейми ще ѝ повярва? Защото Иън я беше измамил толкова лесно ли? Ейми го погледна. Той се беше вторачил в майка си и беше извърнал към Ейми красивия си профил. На катера почти не беше казал и дума. Нито веднъж не я беше погледнал в очите.

Беше я лъгал отново и отново. Дали беше споделил с майка си колко лековерна е Ейми?

Все едно, помисли си момичето. Ако истината беше такава, двамата с Дан щяха да решат какво да правят. Заедно. Бяха отбор. И бяха стигнали чак дотук.

Ейми вдигна брадичка.

— Двамата с Дан можем да се справим и сами с трудностите. Затова благодаря, но няма нужда.

Върху страните на Изабел се появи лека руменина. Ейми забеляза, че над горната ѝ устна са избили капчици пот.

— Трябва да си сигурна — рече сковано Изабел. — Не мога да ти направя още веднъж същото предложение.

— Това е окончателният ми отговор — отсече момичето.

Изабел се позамисли за стотна от секундата. После се усмихна.

— Ясно. Ще те откарам обратно. — Тя се изправи и отиде на перилата. — Но първо нека се полюбуваме малко на този прекрасен залив. В Австралия са най-хубавите плажове по света, нали? Е, човек трябва да се пази от мъртвото вълнение, мухите и акулите, но те едва ли ще се доберат до теб. Всъщност акулите нападат много рядко. Намирам ги за красиви. Бялата акула е истинска машина, която постоянно търси храна. Има една цел в живота, знае прекрасно каква е

тя и как да я постигне. Само с едно отваряне на устата може да ти отхапе ръката или крака, но не можем да я виним. А после, щом кръвта се разпени във водата, какво друго ѝ остава, освен да продължи да се храни?

— Мамо, много те моля... — подхвана Иън, но Изабел го прекъсна на секундата.

— Била ли си в аквариум с акула? Аз съм била. Поглеждала съм я в очите — все едно гледаш самата смърт.

Изабел отиде при товарното отделение в другия край на палубата. Вдигна капака и извади голяма бяла кофа. Ейми забеляза как мускулите на ръцете ѝ се изопват, когато тя вдигна кофата и я прехвърли през перилата. Пресегна се и започна да излива нещо във водата.

Ейми усети миризмата и разбра какво е. Изабел мятеше в морето нарязана на парчета риба. Ейми видя слузестите бели късове, окървавените краища. Чу плисъка на падащите късове във водата.

Долови, че до нея Иън се напруга. Той се вкопчи в краищата на възглавничките по седалката.

Изабел не погледна към Ейми. Подсмихваше се, докато изливаше зловещата каша.

Ейми се взря в спокойната синя вода. Видя перката. Движеше се напред-назад по права линия на няколко метра от катера. Малко по-нататък момичето видя и втора перка. Акулите явно бяха надушили кръвта. Сега кръжаха наоколо и всеки момент щяха да се насочат към катера.

Изабел се изправи. Отиде при един рафт до руля и си пръсна малко антибактериален гел върху дланите. Разтърка ги бързо.

— И така — подхвана тя бодро. — Ще ми кажеш ли всички ключове към загадката, които вие с брат ти сте събрали? Или предпочиташ да поплуваш?

ГЛАВА 10

Върху лицето на Изабел нямаше и намек за жестокост. И това беше най-страшното. На него грееше все същата усмивка.

— Ти да не си полудяла? — възкликна Ейми.

Но Изабел не приличаше на луда. Сега вече Ейми забеляза леда под топлината.

— Не ти трябва бански — отбеляза Изабел. — След няколко секунди вече ще е все едно. Или минути. Акулите първо ще похапнат парчетата риба, но накрая ще стигнат и до теб. — Тя подритна леко със снежнобялата си маратонка кофата. — Имам още много. И така. Какво ще кажеш? Ще плуваш ли, или ще говориш?

— Няма да скоча във водата — отсече Ейми, после стана и се насочи към другия край на катера.

— Е, ако не искаш да скочиш сама, мога да те бутна и аз — заяви Изабел. — Раз, два, три и така нататък. Владея бойните изкуства. Няма проблем. Иън може да помогне.

— Мамо! — каза той с глас, който трепереше едва доловимо.

Тя се извърна свирепо към него. Гласът ѝ приличаше на звука от нож, режещ стъкло.

— Не ми викай „мамо“! Колко пъти да ти напомням? Звучи така, сякаш съм стара! — Тя си възвърна самообладанието и сви рамене срещу Ейми. — Е, както личи, този мързелан, синът ми, няма да ми помогне. Но на мен не ми трябва помощ.

Изабел тръгна към Ейми. Тя започна да отстъпва, докато опря в перилата. Сега вече нямаше къде другаде да отиде, освен във водата.

— Малката Ейми и малкият Дан — рече Изабел. — Кой да предположи, че ще намерят начин да обиколят света! Париж, Москва, Венеция, Сеул, Карачи. Хвърлихте в треска бастиона на клана Лусиан.

Карачи ли, учуди се Ейми Въпреки паниката. С Дан не бяха ходили в Карачи.

— Кой ви помогна в Русия? Колко ключа сте намерили?

Изабел сложи мускулести ръце върху перилата, от двете страни на Ейми. Отблизо тя забеляза колко странно изопната и съвършена е кожата ѝ, колко жестоко блестят златистите ѝ очи.

— Хвърли още малко риба във водата — ревна Изабел на сина си.

Той не се помръдна.

— *Веднага!*

Иън стана и тръгна към кофата. Сърцето на Ейми биеше като обезумяло, тя сякаш беше останала без въздух. Изабел вече не я притискаше до перилата, но беше само на педя от нея и беше готова да ѝ се нахвърли. Ейми се запита дали има вероятност да се измъкне, ако се затича към носа и скочи във водата. Ако плува възможно най-бързо, докъде ли ще стигне, преди някоя акула да я е глътнала цяла?

Изабел се обърна и загледа нетърпеливо Иън, а Ейми забеляза нещо с крайчеца на окото. Пъстроцветен облак в небето, над рамото на Изабел. Над плажа прелитаха парапланери на оранжеви, лилави и розови ивици.

Оранжево-червеният се движеше по-бързо от останалите. Понесе се стремглаво по небето и направи широк лупинг над водата. Ейми разбра, че следва въздушните течения и се приближава все повече към катера. Тя видя, че от парапланера висят два мускулести бели крака. И че за лоста за управление се държат месести ръце.

Хамилтън!

Ейми не трепна, не ахна, не показа с нищо какво е видяла да се задава към тях. Изабел подкани Иън да побърза. Перките на акулите кръжаха около лодката.

Ейми застина — Хамилтън се беше понесъл заедно с въздушното течение надолу. За малко закри слънцето. Стрелна се към тях и Изабел затули с длан очи, за да види какво става.

— Хващай се! — извика Хамилтън на Ейми.

Тя скочи на тапицираната седалка и се вкопчи в глезените му.

— Ехеее! — изпищя той, а Ейми подви крака и се хвана здраво.

Вбесена, Изабел изпищя и се опита да достигне краката на Ейми. Хамилтън зави с парапланера. Той се наклони наляво, затова, когато скочи, Изабел улови само въздуха. През това време Ейми изрита яростно кофата. Тя се преобърна и по палубата се плиснаха вътрешности на риба и кръв. Изабел се подхлъзна и падна.

Снежнобелите ѝ маратонки и панталони се изцапаха с кръв и вътрешности. Жената се разпищя.

— Само така, Ейми! — прихна Хамилтън.

Но излезе вятър, който ги тласна встрани, и Изабел успя да се вкопчи с кървава ръка с парчета риба по нея в глезена на момичето. То изписка и зарита.

— Ау! — изкрещя Хамилтън, когато парапланерът се наклони.

Изабел се подхлъзна и отново падна върху парчетата риба. Ейми подви още веднъж крака и двамата с Хамилтън прелетяха над перилата на катера. Сега момичето беше само на хвърлей от водата. Видя на сантиметри под повърхността тъмната грамада на акулата.

— Х-х-хамилтън...

— Ти само се дръж! — извика той.

Маратонката на Ейми заора по водата. Акулата се завъртя рязко.

— *Хамилтън!*

— Няма страшно! Този красавец си има и моторче.

— *Ами включи го!*

Моторчето запърпори. Парапланерът се издигна на сантиметри над водата. Започна да се качва все по-нависоко и нависоко. Не след дълго те вече се рееха над залива.

— Чудесно! — извика Хамилтън. — Мисля, че вече знам да го управлявам.

Ръцете на Ейми я заболяха.

— Хамилтън, не мога да се държа повече! — изкрещя тя.

Паднеше ли от толкова високо, едва ли щеше да се справи.

— Не се притеснявай, Ейми — отвърна Хамилтън. Той само подви мускулести крака и я издърпа по-нависоко. — Хвани се за дръжката — каза ѝ. Ейми се вкопчи в дръжката на парапланера и те се наклониха на една страна. — Ей, малкият — рече Хамилтън на парапланера и го намести. — Разминахме се на косъм — допълни той. — Извинявай. За пръв път съм на такова нещо.

— И се спусна да ме спасиш? Не те ли беше страх?

— Нас от семейство Холт не ни е страх от нищо — отвърна момчето. — Не си ли чувала?

Другите парапланеристи се издигаха към тях. Ейми видя червеното лице на Айзенхауър. Той крещеше.

— Какво казва баща ти? — попита тя.

— Не знам — отговори Хамилтън. — Изключил съм си радиостанцията. Сигурно иска да се приземя, за да те разпитаме. Няма представа защо сте в Австралия. Ще превърти. Но ти се престраши да ми дадеш онзи ключ към загадката. Задължен съм ти. — Той се извиси към другия край на плажа и се приближи до плитчините. — В края на плажа има път — обясни Хамилтън на момичето. — Оттам ще намериш пътя за вас.

— Сега вече май аз съм ти задължена — отбеляза Ейми.

— Определено. Някой ден ще си взема каквото ми се полага. Не забравяй Чука. Бригадата на Холт е зад онзи хълм, няма да те видят, ако тичаш бързо. Когато скочиш, подвий колене, после — изчезвай. А аз ще политна отново. — Хамилтън насочи полека парапланера надолу. — Хайде! — извика той и Ейми се пусна.

Подви колене, преди да се приземи на мекия пясък, после се изправи. Хамилтън се издигна и не след дълго се понесе с въздушното течение високо над нея.

Краката ѝ трепереха, но тя успя да дотича до пътя. Щом реши, че е в безопасност, спря да тича и тръгна по-бавно. Опита се да не мисли за акулите и за окървавената вода.

Ръцете ѝ също трепереха, затова Ейми бръкна в джобовете си и продължи нататък. Като градушка върху нея се сипеха образи: пожар, кръв, акули, начервената уста на Изабел, която приличаше на белег. Слънцето около главата ѝ, което сякаш беше пожар...

Влажна трева до голите ѝ крака. Пушек. Пламъци. Майка ѝ, която се е надвесила над нея и я държи за лицето...

Ейми тръсна силно глава. Не ѝ трябваше да си спомня. Тя не искаше! От образите ѝ призляваше, те я зашеметяваха и я плашеха.

Не помниш онова, което не би трябвало да забравяш никога.

Ами ако тя не искаше да го помни? Ами ако искаше да заключи веднъж завинаги спомена?

ГЛАВА 11

Майка ѝ беше ядосана.

Това не беше хубаво.

Но този път щеше да си го излее на Спаска с нейната кисела физиономия. *Това* вече беше прекрасно.

Натали се стараеше да седи с изправен гръб на тапицираната седалка, колкото и трудно да беше. Тя все се хлъзгаше напред по сатена. Но и вбесена, майка ѝ пак щеше да забележи смъкнатите ѝ рамене.

До Натали седеше Иън. Когато се беше върнал, му беше лошо от клатенето на катера и лицето му беше с цвета на новата бледозелена чанта на „Прада“, която Натали беше получила.

— Ти си виновна — каза Изабел със студен рязък тон, който Иън и Натали наричаха насаме „скалпела“. Пронизваше те и те оставяше да кървиш. Изабел сновеше напред-назад, оставяйки с високите си токове вдлъбнатинки по дебелия килим в хотелския апартамент. Тежката гривна върху ръката ѝ се клатушкаше в такт с развълнуваните ѝ крачки. — Наложил се да се кисна цял час във ваната, докато махна миризмата. И да изхвърля всичките си дрехи. А бяха на „Шанел“.

Натали потрепери. Едва ли имаше нещо по-страшно от това да съсипеш дизайнерски дрехи.

— Да не говорим пък, че момичето се измъкна!

Изабел се хвана за врата с нефритената огърлица на Ейми, която направо грееше върху бялата ѝ рокля без ръкав. Натали не проумяваше защо майка ѝ е сложила нея, при положение че можеше да носи диаманти.

— Извинявай, но не разбирам защо съм виновна аз — каза Ирина. — Напомням: не съм била на катера.

Иън се вцепени до Натали, която погледна като омагьосана Ирина. Нима тя не знаеше как да излезе на глава с Изабел, ако е разгневена? В такива случаи трябва да се съгласяваш с всичко, което

казва Изабел, и да се извиниш, колкото и несправедливи да са обвиненията. Иначе лошо ти се пише.

Изабел се завъртя и се приближи до Ирина. Натали познаваше този поглед. Ирина щеше да си изпати. Изабел щеше да стовари върху нея цялата си ярост. Така ѝ се падаше.

— *Ти* извинявай — подхвана със смразяващ тон Изабел. — Беше ти възложена проста задача. Да намериш Ейми. Да я доведеш на катера.

— Извинявай още веднъж — отвърна Ирина. — Тя се качи на катера, каквато и беше целта. Не проумявам...

— Не проумяваш, защото си глупачка! — Всяка дума на Изабел беше заредена с презрение. — Трябваше да предадеш Ейми точно в три и дванайсет. И да дойдеш по Аргайл стрийт, така че Иън да те види с бинокъла, а аз да подготвя катера. Не направи нито едното, нито другото. Закъсна с петнайсет минути. С цели петнайсет минути! Така семейство Холт имаха предостатъчно време да се организират. Дори такива тъпанари като тях успяха за нула време да съставят план! — Изабел застана точно пред Ирина. — Следили са ни. А ти отговаряш за контра следенето. Помисли сама, Ирина. Не само че се провали... а се провали с *гръм и трясък*.

Натали се подсмихна самодоволно. Защо да не покаже на Ирина колко много се забавлява? Тя така и не беше проумяла, че не командва парада. Иън и Натали бяха лични представители на Викрам и Изабел. Всъщност именно те оглавяваха клана Лусиан. Ирина не можеше да го преглътне.

Изабел доближи палец и показалец.

— Ей толкова ми оставаше да я накарам да изброи всички ключове към загатката, до които са се добрали. Ей толкова! Малката мишка се беше вцепенила от ужас.

— А ако не го направеше? — попита Ирина.

— Кое?

— Ако не се съгласеше да сътрудничи? Щеше ли да я хвърлиш на акулите?

— Стига си ми досаждала с тия „ако“ — отсече Изабел, после се обърна и махна с ръка. — За мен са важни *резултатите*. А сега ние претърпяхме поражение. От клана *Томас*. Неприемливо!

Тесните, добре оформени рамене на Изабел се вдигнаха, после се смъкнаха. Когато тя се обърна отново, лицето ѝ беше спокойно. Не че и друг път върху него се четяха никакви чувства. Изабел постоянно намираще работа на най-добрите лондонски пластични хирурзи. Те я изглаждаха, опъваха, разкрасяваха. На Натали ѝ се щеше майка ѝ да не е чак *толкова* обсебена с външния си вид, но ако си прехвърлил четирийсет, вероятно се искат огромни усилия, за да си във форма.

— Лошото, Ирина, е, че не за пръв път не успяваш да постигнеш нашите цели — продължи да ѝ натяква Изабел. — Издънваш се. Честно казано си... *стара*.

— Напомням — обади се Ирина. — Връстници сме.

— *Мислиш* като стар човек — обясни Изабел. — Изоставаш. Навремето беше най-добрата шпионка. Не мога да не ти го призная. Но ако не влезеш във форма, си аут. Разбра ли? Крайно време е. За Кабра не съществува такова нещо като провал.

— Сигурно имаш предвид, че за клана Лусиан не съществува такова нещо като провал, нали? — поправи я Ирина.

За миг Изабел изглеждаше разколебана.

— Разбира се, че имам предвид това.

— Защото участваме в надпреварата, та властта да отиде в клана Лусиан от рода Кахил, а не в семейство Кабра — напомни другата жена. — Освен ако не са ме информирали погрешно.

— Да, естествено.

Изабел забарабани с пръсти по крака си. Ирина беше успяла да я извади от равновесие. Изабел махна от роклята си едно конче така, сякаш е ракета с ядрен заряд. Натали се надяваше майка ѝ да унищожи Ирина, иначе ги чакаше много тежък следобед.

— Освен това ще напомня, че семейство Кабра познава и провали — продължи все така любезно Ирина. — Например децата ти.

Гадна вещица, помисли си Натали. Закача Иън да каже нещо, но той седеше като истукан до нея.

Ирина се усмихна.

— Както личи, Ейми и Дан Кахил се представят на всяка крачка по-добре от тях. Колко ключа сте събрали вие двамата? — попита тя. — Сами. Колко? — Ирина допря пръст до слепоочието си. — Я да помисля... о, спомних си. Един!

— Мамо! — почти се изправи Натали. — Тя не може да разговаря така с нас!

Ирина се обърна отново към Изабел.

— Истината е, че Ейми и Дан се оказаха много по-умни, отколкото очаквахме. Ами ако разберат какво всъщност се е случило с майка им и баща им? Сега са изобретателни. Ако имат още по-големи основания да победят — ако решат да си отмъстят, тогава вече ще станат и опасни.

Най-неочаквано Изабел разкопча нефритената огърлица и я хвърли в краката на Ирина.

— Ето какво мисля за Ейми и Дан Кахил. Да не говорим пък за нелепата ти обсебеност с Грейс Кахил. Дърта кукумявка, която си въобразяваше, че е най-умната. Е, няма да допуснем тя и внуците ѝ да ни се изпречат на пътя, колкото и да знаят.

Ирина вдигна огърлицата. Прокара пръсти по дракона в средата.

— Мислеше, че е важна — продължи Изабел. — Поредната ти грешка. Сутринта дадох да я проверят много внимателно. Най-обикновена огърлица. Евтина дрънкулка, за която момичето се е вкопчило от сантименталност. Само си губих времето да я крада. Е, вече нямам намерение да го губя. А сега дано успееш да свършиш нещо съвсем просто. — Изабел подхвърли на Ирина мобилния си телефон. — Обади се на Доставчика.

Кой ли е този Доставчик, запита се Натали.

Ирина се прокашля.

— Вече не съм сигурна, че можем да разчитаме на него.

— Разбира се, че можем — възрази Изабел. — Използвали сме го многократно. Кажи му, че съм в Сидни и имам нужда от някои неща. По-късно ще се свържа с него и ще му предоставя списък. — Изабел взе дамската си чанта. — Иън, Натали. Идвайте. Отиваме по магазините. — Натали скочи на крака. Най-накрая! — После си върви, Ирина.

Вратата зад тях се затръшна. Наложил се Натали да подтичва, за да не изостава от майка си, толкова бързо вървеше тя.

— Ирина просто ти завижда — каза момичето. — Иска тя да ръководи, а не става за нищо.

— Точно така — рече Иън.

Натали го стрелна с поглед. Той би трябвало да говори *повъодушевно*. Изабел разчиташе на подкрепата им.

Натали очакваше майка им да се усмихне и да се съгласи, но тя само натисна с все сила копчето на асансьора.

— Млъквай, Натали, опитвам се да мисля — тросна се Изабел.

Натали прокара пръсти по пуловера си. Кашмир. Майка ѝ ѝ беше купила по един от всички цветове. Ако се разстроеше, момичето си представяше как те са подредени на купчинка в огромния гардероб у тях в Лондон. Имаше най-добрата майка на света.

Изабел натисна още веднъж с все сила копчето на асансьора.

— Повикай пиколото, Иън — ревна тя. — Първо, да поръча кола. И, второ, кажи им да си поправят асансьорите.

— Добре, мамо.

— И не ми говорете и двамата — допълни Изабел, когато вратите на асансьора се отвориха. — Трябва да помисля.

ГЛАВА 12

Ехото от затръшнатата врата заглъхна. Ирина се вторачи в телефона. Налагаше се да звънне на Доставчика. Може би беше някъде в чужбина по работа, но тя едва ли можеше да се надява чак на такова нещо.

Предполагаше, че във всеки град има по един доставчик, човек, който можеше да набави всичко необходимо. Паспорти, коли, взривни вещества, отрова. Хората в клана Лусиан смятаха такива връзки за ценни. Доставчика беше един от най-добрите. Не се спираше пред нищо, можеше да набави всичко и не задаваше въпроси. Самата Ирина го беше използвала.

Какво ли щеше да поиска този път от него Изабел? Какво ли беше намислила?

Ирина заснова неспокойно из стаята. Беше загубила доверието на Изабел. Вече знаеше не целия план, а само части от него.

Прокара пръсти по хладните зелени камъчета на огърлицата. Обидите на Изабел я бяха плиснали като вълна. Не бяха жилеци.

Ирина пхна огърлицата в джоба на черното си яке и затвори ципа. Никога не се разчувстваше. Никога. И все пак знаеше какво е това чувства. Да притежаваш нещо, до което се е докосвал любимият човек. Да го държиш до себе си.

Когато преди много години най-сетне беше събрала сили да почисти стаята на Николай, Ирина беше сгънала любимия му панталон и беше открила нещо в джоба. Нейният училищен медал за първо място на шампионата по овчарски скок. Медалът беше потъмнял, лентата му беше опърпана и избеляла. Но Николай го беше носил със себе си. Беше го докосвал всеки ден. Той му напомняше за майка му. Тя отсъстваше много често. Николай имаше нужда от нещо, което да го свързва с нея. А Ирина не бе подозирала.

Не бе подозирала.

Точно в този миг се беше прекършила. Беше притиснала до себе си панталона и се беше разридала. От мъка се беше разпищяла. Дойде

на себе си бавно, но така и не стана същата. И досега си беше прекършена. Беше изгубила сина си.

Тя бръкна в другия джоб и докосна медала. Сега беше неин ред да носи нещо за спомен. Да докосва нещо, което е докосвал и синът ѝ.

Ирина, налага се да се заемеш с онзи въпрос в Хелзинки.

Синът ми е болен. Сега не е подходящо да заминавам.

Ирина и досега помнеше пресекливия смях на Изабел.

Децата непрекъснато боледуват.

Не, по-сериозно е. Лекарят каза...

Не ме отегчавай с подробности. Свърши си работата. Билетите те чакат на летището.

И така, Ирина целуна сина си, целуна го по златните къдрици. Прошепна му, че няма да я има само два дни. Щеше да го гледа съседката Ана, която той обожаваше, Ана щеше да бди над него. Ирина щеше да му донесе всичко, каквото поиска.

Маймуна, отвърна Николай и тя се засмя.

Трябваше да се укрие. Никакво обаждане, никакви телефони, нищо. Затова не прочете все по-трескавите съобщения на Ана. Не вдигна и когато ѝ позвъни лекарят. След два дни се прибра в Москва и научи, че деветгодишният ѝ син е починал. Държеше с обнадеждена усмивка плюшената маймунка, когато Ана ѝ каза през хлипове новината.

Сега Ирина се изправи. Навремето Изабел я беше принудила да направи нещо, за което тя щеше да съжалява до края на живота си. Нямахте да го допусне отново.

ГЛАВА 13

Когато Ейми бутна уморено вратата в къщата на Шеп, я посрещна прекрасна миризма — готвеше се нещо вкусно. Беше минал цял час, докато тя се прибере. Предостатъчно време, за да осмисли случилото се. Но страхът ѝ така и не се беше разсеял. Беше заседнал на студена твърда буца на гърлото ѝ.

Веднага щом затвори вратата, Ейми се разтрепери. Сега, когато вече не я застрашаваше нищо, тя осъзна докрай колко ужасно е онова, което се е случило. Ами ако Хамилтън не я беше спасил? Ейми си представи как пада във водата, представи си как акулите кръжат с мъртворешки черните си очи...

Беше ѝ много студено. Тя не можеше да направи и крачка, толкова силно трепереше.

Завързала косата си с пъстра кърпа, Нели готвеше в кухнята. Бъркаше нещо в тиган, а отвън Шеп се въртеше около барбекюто. Дан си играеше сам на настолен футбол, като притичваше ту от едната, ту от другата страна на масата.

Нели вдигна очи. Усмивката ѝ за „добре дошла“ помръкна, когато тя видя как изглежда Ейми.

Изпусна дървената лъжица и по печката се разплиска доматиен сос. Ейми видя как той разцъфва като кръв във вода. Зави ѝ се свят, ушите ѝ забучаха. Стаята се завъртя...

Краката ѝ се подкосиха, но Нели я хвана.

— Дан, донеси одеяло!

Гласът на Нели не трепна, но прокълкна в просторното помещение. Тя почти пренесе на ръце Ейми на канапето.

Единственото, което Дан успя да намери, беше коженото яке. Той го донесе и Ейми се загърна признателно.

— Какво се е случило? — попита брат ѝ с угрижено личице.

Ейми го беше уплашила.

— Не ме нараниха. Ако ме бяха хвърлили при акулите във водата с кръв и парчета риба, знае ли човек? Но Хамилтън дойде с един

парапланер и...

— Моля? — възкликна Нели в един глас с Дан, който извика:

— Акули ли?

Ейми разказа набързо как Ирина я е превела през тунела и я е предупредила за Изабел, но въпреки това накрая тя се е озовала на катера. Обясни как Изабел е предложила кланът Лусиан да ги закриля и какво се е случило, когато тя е отказала. После описа как Изабел най-хладнокръвно е изсипала вътрешностите на рибите в морето, а Нели пребледня като платно. Но най-странното беше, че докато Ейми разказваше патилата си, тя престана да трепери и страхът ѝ се изпари.

Не пропусна нищо, включително розмарина, ключа, който ѝ беше дала Ирина. Но не им спомена най-важното. Как и Иън, и Ирина, и Изабел са ѝ казали, че Хоуп и Артър са били убити. И че Изабел обвинява за престъплението Мадригалите и Ирина.

— О, ужас! — възкликна Дан и се метна на възглавниците. — Пропуснал съм! Ако бях там, Изабел Кобрата нямаше да има никакъв шанс. Щяхме да бутнем нея във водата. Или щях да намеря отнякъде корда за въдица и да я завържа. Или щях да използвам Иън за таран.

— Дан — скара му се Нели. — Това не е игра.

За брат ти трийсет и деветте ключа към загадката са нещо като игра, нали?

Той скочи от канапето и започна да показва как кръжи с парапланер над тракащи със зъби акули. Докато го гледаше, Ейми взе решение. Нямаше да му казва за майка им и баща им. Дълбоко в себе си брат ѝ беше много чувствителен и го прикриваше с шегички. Защото беше останал сирак съвсем невръстен, още преди да има спомени от майка си и баща си. Налагаше се Ейми да се опита сама да разбули тази загадка. Поне засега.

Тя се пипна по врата — за миг беше забравила, че огърлицата на Грейс вече не е там. От това се почувства още по-самотна. Вътрешното ѝ чувство, че трябва да си спомни нещо, беше много силно и я плашеше. Но тя трябваше да скрие и него от Дан.

Той мрази, когато се държи като голямата сестра. Но аз наистина съм такава.

Нели я потупа по коляното.

— Ела да хапнеш. Имаш нужда точно от това.

Тя стана и се върна в кухнята.

Ейми се загърна още по-плътнo с якето. Усети, че подплатата се къса, и простена тихо. Единственото, което имаше от майка си, и да скъса и него! Тя започна да опипва подплатата, за да види къде се е разпорила, и чу, че нещо шумоли. Седна и я разгледа по-внимателно. Якето вече се беше скъсало по шева и беше закърпено. Ейми бръкна в дупката и извади тънък линиран лист, откъснат от бележник.

— Какво е това? — попита Дан, след като се приближи.

— Лист от стар бележник, скрит в подплатата.

Ейми прочете с разтуптяно сърце думите на глас:

28 юни 1937 година

Сега всеки бастион, в който успях да вляза, изглежда разклатен. На хоризонта е надвиснала война, от Натал до Карачи нищо не изглежда лесно и безопасно. Те се страхуват от нас и това е добре.

Напуснах Бандунг и прелетях до Дарвин. Тук върнахме парашутите, за да не тежат, затова изпратих и якето. Дж. П. е получил указания да ти го предаде. Утре заминаваме за Лай. Оттам ще прелетим над Тихия океан до Хауланд.

Съжалявам, но трябва да ти съобщя, че не успях да открия нашия убиец Х., както и нещо, което да подсказва къде се намира той. От Бандунг отскочих до Батавия и успях да открия човека за свръзка. Той разказа за „белязания бял мъж“, който според местните жители е избягал в планината. Тялото му било здраво и невредимо, но не и умът му. Онова, което е изтърпял, е много ужасно и го е прекършило.

Тук в Дарвин се оказа, че нашият информатор е кръгла нула. Бързо се разбра, че господинът — употребявам думата доста произволно, защото той си е шарлатанин — просто иска да припечели още. Единственото, което предложи, бяха главоблъсканици. Имаше дори наглостта да се опита да ми продаде един пръстен — каза, че щял да ми донесе късмет — затова го купих с надеждата да се сдобия благодарение на него с

някаква информация. Не научих нищо. Когато го попитах отново дали познава Х., мъжът заяви, че и двамата били в дупка, но аз да не съм се притеснявала. После прихна и това беше всичко. Явно злорадстваше, че няма да ми каже нищо... и ще ме накара да му платя за това.

Вече съм волна птица. Няма повече бастиони, в които трябва да прониквам. Само небето. А. Ъ.

— Нищо не разбрах — призна си Дан. — Кой според теб е А. Ъ.? Някой австралиец, който е летял със самолет ли?

— Не е австралиец — отвърна все по-развъълнувана Ейми.

Скочи и изтича при библиотеката на Шеп. Вече беше прегледала, разбира се, книгите в нея. Шеп имаше цели лавици, посветени на историята на авиацията. На Ейми не ѝ трябваше много време да открие каквото търсеше. Тя стовари с трясък книгата върху масата от дъска за сърф.

Дан отиде бързо при нея.

— Амелия Ърхарт?

— Няма кой друг да е — потвърди сестра му. — Последният ѝ полет е бил точно по това време. — Сред детските ѝ кумири беше и Амелия Ърхарт. Когато тя беше на осем години, Грейс ѝ даде една биография на авиаторката. — Била е изумителна. Тя е първата жена, която е прелетяла сама над Атлантическия океан. Счупила е рекордите за скорост и височина. Не е позволявала да я спира нищо. — Ейми отвори книгата на показалеца и потърси „последен полет“. Сетне отгърна на страницата и зачете откъде точно е минала Ърхарт. — Виж — посочи тя страницата. — На 28 юни 1937 година е била в австралийския град Дарвин. Опитвала се е да стане първата жена, обиколила света със самолет, при това по най-дългия път. Дан, погледни другите градове, където е спряла!

Ейми сложи листа с маршрута на майка им и баща им до градовете, посетени от Амелия. Родителите ѝ бяха спирали в много от тях.

— Съвпадат — съгласи се брат ѝ. — Но защо мама и татко са вървели по пътя, изминат от Амелия Ърхарт преди милион години?

— Преди около шейсет — поправи го Ейми. Тя почука с пръст по листа хартия. — Изабел ми спомена за бастион на клана Лусиан в Карачи. Обзалагам се, че и във всички останали градове има бастиони на някой от клановете.

— И какво е станало, след като Ърхарт е напуснала Дарвин?

— Заминала е със самолета за Лай в Нова Гвинея, където да зареди гориво. След това е поела към остров Хауланд, пращинка наскоро Тихия океан, но така и не е стигнала дотам. И досега не са открили самолета ѝ. Ширят се какви ли не слухове, че Амелия Ърхарт се е спасила, но всъщност всички са убедени, че те с щурмана не са успели да открият острова и горивото им е свършило. Ала *преди* това да се случи, тя очевидно е имала и таен дневен ред. Осъзнаваш ли какво означава това? Амелия Ърхарт е от рода Кахил!

— А кой е Дж. П.? — попита Дан.

Ейми затърси из книгата.

— Сигурно е мъжът ѝ Джордж Пътнам. Върнали са парашутите, защото над водата те са били безполезни. Но човекът, на когото тя е дала да пренесе якето, не го е направил. Дори по онова време то е било ценно като сувенир. Явно е останало в Дарвин. Мама очевидно е знаела къде да го намери...

— „Нашия убиец Х.“ — прочете Дан. — Как мислиш, дали това не е Боб Тропо? Може би Ърхарт употребява думата „убиец“, защото той е ударил с бастуна си Марк Твен. Тя твърди, че е имал белези, точно като на снимката.

— Очевидно е така — рече Ейми. — Както личи, родът Кахил го издирва отдавна. Защо ли? — Тя прочете още веднъж писмото. — Къде ли е Бандунг?

Шеп я чу от кухнята, където прехвърляше печената на скара риба в голяма чиния.

— На остров Ява, недалеч от Джакарта — поясни той. — В Индонезия.

— Ърхарт е спряла там, преди да поеме със самолета към Дарвин — каза момичето.

— „Те се страхуват от нас“ — прочете Дан. — Кои ли са тези „те“?

Ейми вдигна поглед и очите им се срещнаха.

— От кого се страхуват всички кланове?

— От Мадригалите — отговори Дан.

— Изабел каза, че Мадригалите може би са отрепките в рода Кахил, които са напуснали кланове си и са образували нова група. Нещо като тайно общество. Това обяснява защо всъщност никой не знае кои са... Просто се страхуват от тях. — Ейми се намръщи. — Но не е възможно Амелия Ърхарт да е била от Мадригалите. Просто не е възможно. Тя е била герой. Пътешественица. И не само това, не е била... подла и потайна. Не мога да повярвам, че ще предаде клана си само за да се добере до властта.

И че се е числяла към група, която един ден е щяла да убие майка им и баща им... ако тази част от разказа изобщо беше вярна.

— Може би просто е умеела да крие разни неща — смръщи се и Дан. — Добре де, имаме Амелия Ърхарт, бастيونите на кланове и някакъв безименен ненормалник — може да е Х., може и да е Боб, но със сигурност нещо не се връзва — обобща момчето. — И все пак не проумявам какво правим в Австралия. И какво са търсели тук мама и татко. И защо са идвали в Сидни. Амелия Ърхарт не е дошла в града.

— Е, може би са пристигнали в Сидни, за да се видят с Шеп и да го помолят да ги откара с неговия самолет. Така е имало по-малка вероятност да ги проследят.

Ейми се обърна отново към Шеп и се провикна:

— Шеп, защо мама и татко са ходили в Аделаида? Знаеш ли?

— Разбира се — потвърди той. — Трябваше да заредим гориво, преди да продължим за Дарвин. Можехме да избираме между два-три града и те предпочетоха Аделаида. — Той сложи на масата голямата чиния с рибата. — Не че искам да досаждам — допълни мъжът, — но имам чувството, че не ми казвате всичко. Дотук ни нападнаха едри като планини сърфисти американци, Ейми изчезна сякаш вдън земя за няколко часа и се върна с вид на мъртвец, когото са възкресили, а сега, както гледам, Амелия Ърхарт ви говори от водния си гроб. Ще ми кажете ли какво става? Смятам, че имам право да знам, след като ще ви карам със самолета над половин Австралия и по една случайност съм ви братовчед.

— Разбира се — съгласи се Дан. — Истината е, че сме от банда обиграни крадци, които проникнаха с взлом в Монетния двор на САЩ и откраднаха злато за един милиард долара. Ние с Ейми сме дребнички и успяхме да се промушим през тръбите на климатичната инсталация.

Духнахме със златото, затова сега ни гонят. Само едно не знаят, че работим не за друг, а за президента...

— И Амелия Ърхарт...

— ... е имала тайната задача да скрие златото на света в свръхповерителна подводна крепост. Търсим и нея.

Шеп кимна.

— Чудесно. Радвам се, че го изяснихме. А сега е време да хапнем.

* * *

Ейми не можеше да заспи. Затвореше ли очи, виждаше свирепия поглед на Ирина, син като пламък в тъмното.

„Нима смяташ, че майка ти те е зарязала сама и се е хвърлила в горящата къща заради съпруга си?“

„Спомни си онази нощ, Ейми. Помисли за нея. Била си там. Била си достатъчно голяма да видиш.“

От цялата тази бъркотия, от тежестта в гърдите ѝ Ейми имаше чувството, че не може да диша. Защо беше толкова уплашена? Защо Изабел ѝ се струваше толкова позната и защо това я изпълваше с такъв страх?

Нели се беше унесла до нея, Дан приличаше на буца, омотана в завивките върху канапето при прозореца. Ейми стана тихо от леглото. Коженото яке беше на креслото до Дан, тя го облече и се загърна в него. Вълнуващата мисъл, че е принадлежало на Амелия Ърхарт, беше изместена от естествената потребност Ейми да докосва нещо, до което се е допирала и майка ѝ. Тя долепи буза до яката.

— Мъчно ми е за тях — каза сънено Дан. — Как е възможно да ти е мъчно за хора, които не помниш?

— И на мен ми е мъчно за тях — пророни сестра му. — Колко странно, че сме тук. Те също са били тук.

— Да. Имам чувството, че всеки момент ще влязат. И аз не знам защо.

Ейми си даде сметка, че и тя се чувства по същия начин. Тук се чувстваше по-близо до родителите си. По-близо, отколкото от доста

време насам. И те бяха на половин свят разстояние от всичко, което познаваха.

Дан се прозина.

— Оставили са ни за цял месец. — Гласът му беше сънен и Ейми усети, че брат ѝ е на път да заспи. — Доста време да оставиш децата си.

— Явно е било супер важно — прошепна сестра му.

— Радвам се, че и те като нас са търсели ключовете към загадката — каза Дан. Той се прозина още веднъж. — Нали ще бъде страхотно, ако след всичко това... Шеп ни стане баща? Можем да дойдем да живеем при него...

— Не знам, Дан. Шеп не става за баща.

— Хората не знаят дали стават за бащи, докато не станат бащи. Пък и представяш ли си да се върнеш при Биатрис Кървавата?

Ейми не си го представяше. Не си представяше и какъв ще бъде краят на всичко това. Но още щом Дан го изрече, тя разбра, че брат ѝ е прав. Ейми не си представяше да се върне при леля Биатрис. Не си представяше да се върне на училище и изобщо в Бостън.

Вече нищо не ги свързваше с живота там.

И с живота където и да е.

След малко Дан вече дишаше дълбоко и равномерно. Ейми се върна при разтегателното канапе, което делеше с Нели. Пъкна се отново под завивките и заспа, вкопчена в якето на майка си, с което беше облечена.

* * *

Сънуваше. Майка ѝ я стискаше за ръката. В камината пукаше огън. После огънят плъзна неудържимо навсякъде... и по моравата като сняг се посипа пепел.

— *Изведи децата!*

Ейми се събуди внезапно. Още беше тъмно. Тя чу как Нели диша тихо до нея.

После паметта освети съзнанието ѝ и сенките се стопиха.

Тя не беше заспала, след като се беше изкъпала. Беше включила малката зелена стъклена лампа и беше взела книга. Понякога четеше,

докато се унесе, това беше тайна, която пазеше от родителите си. Грейс знаеше. И винаги ѝ разрешаваше.

Затова и чу, че идват гости. Чу тихи гласове. После най-неочаквано гласовете станаха по-силни. Ейми стана от леглото и нададе ухо. Беше по нощница, онази, с коалите, която майка ѝ ѝ беше донесла от дългото пътуване. Гласовете на родителите ѝ звучаха различно. В тях имаше нещо твърдо, нещо, което проблясваше и дрънчеше като монети.

Ейми слезе крадешком по стълбището и отиде по коридора при кабинета на баща си. Не виждаше нито него, нито майка си. Те бяха заобиколени от непознати. Светеха само някои от лампите, но огънят в камината се беше разгорял.

Ейми чу взривове от думи и стисна очи в опит да си ги спомни.

Проникване в бастионите...

Къде бяхте...

И гласът на баща ѝ: наша работа е къде сме ходили, това вас не ви засяга.

Хайде всички да се успокоим. Искаме само онова, което ни се полага.

Къде бяхте...

Кажете, иначе...

Иначе какво? Намирате се в дома ми, как смееете да ме заплашвате?

Гласът на майка ѝ беше твърд и хладен. Ейми се уплаши. Провря се през обръча.

— Мамо!

Но още преди майка ѝ да я е гушнала, го направи друг. Някой, който миришеше на парфюм и грим. Красива жена с големи очи с цвят на мед. Ейми помнеше, че е видяла как трепкащият огън се отразява в тях.

— Кой е това? Каква красива нощничка! С весели мечета.

— С коали — поправя я Ейми, понеже се гордее, че знае думата.

Жената я стисна по-силно, съвсем малко по-силно. Поглежда над главата ѝ и се усмихва на майка ѝ и на баща ѝ.

— Майка ти и баща ти ли ти я донесоха от пътуването си?

Жената я стиска прекалено силно. Ейми започва да се дърпа, но хватката не се разхлабва.

И майка ѝ изглежда много уплашена...

Ейми седна в леглото. Истината отприщи талази на ужас.

Фактите се посипаха върху нея като удари, които някой ѝ нанася на тялото.

Жената, която я е държала на ръце, беше Изабел Кабра. Кой още беше там? Ейми се помъчи да си спомни. Неколцина души, които по онова време тя не познаваше. Беше я срам да ги погледне в лицето. Те знаеха, че майка ѝ и баща ѝ са се върнали отнякъде, но не бяха сигурни къде са ходили. По някаква причина искаха да разберат. Родителите ѝ бяха крили от тях мястото, където са били... докато едно момиченце не беше дотичало по стълбището по нощница и не беше изрекло думата „коали“.

И тогава враговете на майка ѝ и баща ѝ вече знаеха отговора.

Ейми ги беше предала.

ГЛАВА 14

— Станете, изгрейте, хора — извика бодро Шеп. — Ще отида да направя кафе и да приготвя нещо за закуска, след това поемаме на път. Добре ли спяхте всички?

Навън още беше тъмно. Шеп беше запалил лампите.

— Хммм — промърмори Нели с глава, заровена във възглавницата.

— Жестоко — рече Дан и седна върху разбърканите завивки.

Докато Нели си слагаше възглавницата на главата, а Шеп включваше кафеварката, Ейми стана вдървено и отиде в банята. Наплиска си лицето със студена вода и се погледна в огледалото.

Онези хора бяха дошли, за да проверят къде са ходили майка ѝ и баща ѝ. Това беше изключително важно. Научеха ли, щяха да разберат нещо. Нещо, заради което един от тях беше подпалил пожара.

Именно тя беше виновна.

Спомни си как, докато Изабел я е държала на ръце, върху лицето ѝ е проблеснало превъзходство. Спомни си, че е имало нещо застрашително дори в начина, по който я е притискала до себе си, докато Ейми се е дърпала.

Изабел беше казала: *ще се добера до децата ви.*

Ейми затвори очи при спомена как върху лицето на майка ѝ за миг са се изписали страх и гняв. Тя се хвана за мивката и се наведе, докато думите бумтяха вътре в нея...

Аз съм виновна, аз съм виновна, аз съм виновна.

Дан заблъска по вратата.

— Да не заспа вътре?

Ейми отвори вратата и отиде при канапето. Започна да си събира машинално багажа.

Нели я попоглеждаше угрижено, но Ейми все се извъръщаше. Не беше в състояние да говори за това. Кажеше ли и дума, щеше да рухне. Щеше да се разплаче и после нямаше да може да спре никога.

Аз съм виновна, че родителите ми са мъртви.

Трябваше да проучи всичко, това винаги ѝ помагаше. Ако се заемеше с нещо и насочеше мислите си към него, щеше да забрави онова, което не искаше да помни.

Докато Шеп правеше палачинки, Ейми отвори лаптопа на Дан и затърси всичко, свързано с Амелия Ърхарт и австралийския град Дарвин. Започна да клика върху снимките и откри една, направена на летището в Дарвин. Амелия Ърхарт се качваше по стълбището на някаква сграда, държеше якето и бележник. Може би същия, в който беше написала писмото! Ейми се взря по-отблизо. Върху кутрето на Амелия се виждаше пръстен с бял камък. Момичето се върна на снимка на Амелия в Бандунг. Там нямаше пръстен. Явно беше пръстенът, който пътешественичката беше описала и който ѝ беше продал онзи непознат.

Ейми се опита да увеличи изображението, но то се превърна в размазано петно. При нея дойде Дан, който се вгледа в екрана.

— Какво правиш?

— И аз не знам — призна си сестра му. — Виждаш ли пръстена на ръката на Амелия? Явно е същият, който тя е купила в Дарвин. Мъча се да го видя отблизо. Защо ли онзи се е опитал да ѝ го продаде?

— Е, със сигурност не ѝ е донесъл късмет — отбеляза брат ѝ. Той издаде звук като от самолет, който пада и се разбива.

Ейми трепна.

— Май е някакъв бял камък — каза тя.

— Сигурно опал — предположи Нели, след като погледна набързо компютъра.

Беше тръгнала към банята.

— Твърде вероятно е — съгласи се Шеп. — Австралия притежава над деветдесет на сто от залежите на опал в света. Предполагам, че дори тогава е имало голям добив.

— Той е казал, че са в дупка, но тя да не се притеснява — припомни Ейми.

Шеп се усмихна.

— В дупка ли? Очевидно е имал предвид Кубър Пиди. На езика на аборигените това означава „бял човек в дупка“.

— Кубър кой?

— Така се казва един град, миличка — уточни Шеп. — Повечето сгради са под земята, тъй като там е ужасно горещо. Дори за

Австралия. И по добив на опали градът е на първо място в света.

— Къде се намира? — попита Дан.

— О, малко по̀ на север от Аделаида. На около девет часа път.

Не звучеше като „малко“, но в Австралия може би беше по-различно. Ейми почувства, че се вълнува все повече. Приближаваха се до нещо, тя го усещаше. Знаеше, че го усеща и Дан.

— Колко са останали мама и татко в Аделаида? — попита брат ѝ.

— Чакай да помисля... Качих в Пърт едни туристи и ги откарах в Алис Спрингс и Улуру... или май до залива Шарк и Нингалу... вече не помня, но ми се струва, че ме нямаше три-четири дни. После се върнах със самолета в Аделаида, за да кача Хоуп и Артър и да продължим към Дарвин.

Ейми и Дан се спогледаха. Не се налагаше да говорят на глас. Разбираха се и така. Майка им и баща им бяха отишли в Кубър Пиди. Бяха тръгнали от Аделаида. Просто бяха решили да не забъркват Шеп повече, отколкото е необходимо. За да не го излагат на опасност. Ейми и Дан си кимнаха.

Шеп посочи с лопатката Ейми, после и Дан.

— Как го направихте? Вие двамата проведохте разговор, без да изричате и дума!

Те се спогледаха още веднъж. *Не че не му се доверяваме. Но мама и татко са били прави: колкото по-малко знае той, толкова по-добре за него.*

— Пак го направихте! Какво си казахте? — възкликна Шеп с ръце на хълбоците. — Я чакайте. Изключете телефона. Искате да ви откарам със самолета до Кубър Пиди, нали?

Дан се усмихна невинно.

— Палачинките ще изгорят — подхвърли той.

* * *

След като закусиха леко прегорели палачинки, те качиха багажа в джипа на Шеп и се отправиха към летището. Слънцето тъкмо изгряваше, когато излязоха от предградията на Сидни и поеа по по-малък път, който лъкатушеше като змийче нагоре по възвишенията.

Накрая Шеп спря пред телена врата и набра кода. Вратата се отвори и те влязоха с тътен вътре.

— Моите поздравления — каза Шеп. — Току-що минахте проверката на летището.

Той спря автомобила и посочи самолета.

— Хм, вижда ми се... малък — престаши се да отбележи Ейми.

— Малък ли? На този красавец могат да се сместят четиринайсет души — възрази Шеп.

— Ти си добър пилот — намеси се и Нели. — Нали?

Мъжът сви рамене.

— Ако не броим аварийните кацания — засмя се той и отиде в административната сграда.

— Имате си доста странен братовчед — отбеляза, прозявайки се, Нели.

— Елате да разгледаме самолета — подкани Дан.

Те го обиколиха, а Нели се качи в пилотската кабина. Дан я последва. Ейми остана отвън и се опита да си представи какво е да бъде високо в небето. Беше се возила нощем във високоскоростен хеликоптер и това я беше хвърлило в ужас, беше вдигната във въздух на парапланер, но кой знае защо, се притесняваше още повече да пътува с това самолетче. Може би защото имаше време да си помисли колко малко изглежда то и колко широко е небето в Австралия.

Шеп излезе от сградата на летището и тръгна с клатушкаща се походка към тях, от което Ейми се притесни още повече. Нима пилотът не трябваше да е облечен в униформа? А към самолета вървеше Шеп с неговите светли къси панталони и петно от сироп върху фланелката.

— Б-б-безопасен ли е? — попита тя, докато се качваше.

— Ти сериозно ли питаш? — отвърна Дан и заподскача на седалката.

Нели гледаше през прозореца на пилотската кабина. Тя не отговори.

— Нели!

Ейми проследи погледа ѝ. Видя валмо прах, което се издигаше точно зад ниските храсти.

В самолета се качи и Шеп и заради това той изведнъж им се стори още по-малък.

— Торнадо! — извика Дан, като сочеше прашния стълб.

— Не, тук няма торнадо — възрази Шеп и се намести на пилотската седалка. — Според мен това е камион, който се движи бързо по черен път. Всички да си затегнат коланите. Имаме разрешение да излетим.

Той си сложи слушалките.

Дан изглеждаше разочарован, докато пристягаше предпазния колан. Нели си го сложи, без да сваля очи от прахта.

— Не е камион — съобщи тя. — Голям джип е. Потегляме ли? — попита Нели и в гласа ѝ изведнъж прозвуча припряност.

— Трябва да приключим с проверката на самолета преди полета — отвърна любезно Шеп.

Точно тогава джипът влезе шеметно през телената врата. Шеп не го чу заради шума от запаления двигател.

— Може ли да побързаме? — намеси се и Ейми.

Шеп не я чу, но вдигна палци от пилотската кабина.

Зад волана на джипа беше Изабел Кабра. Тя удари рязко спирачки, които изскърцаха. Ейми видя как тя върти глава, взира се в яркото слънце и се опитва да види в кабините на самолетите.

Витлото на самолета на Шеп се завъртя бавно.

— И така, потегляме — оповести той.

Самолетът се насочи към пистата.

Изабел се обърна рязко. Беше с големи тъмни очила, но на Ейми ѝ се стори, че вижда блясъка в очите ѝ.

Самолетът се приближи към пистата.

Ейми, Дан и Нели загледаха как Изабел подкарва със скърцащи гуми джипа. За тяхна изненада тя се устреми в обратната посока. Но когато Шеп излезе на пистата, те видяха Изабел да подкарва в нивата до нея.

— Какво търси тук този проклет автомобил? — попита Шеп.

— Може би хората в него разглеждат забележителностите? — предположи Нели.

Шеп продължи нататък по пистата. Вече набираха скорост. Ейми се отпусна на седалката. Изабел беше изиграна. Сигурно се беше вбесила.

— Пукни се от яд — промърмори Дан.

Точно когато увеличиха скоростта, Изабел завъртя рязко волана и се качи на пистата.

— Ама че... — възкликна Шеп.

Изабел натисна до дупка газта на джипа. Ейми видя ясно ужасените лица на Натали и Иън на задната седалка. Натали беше отворила широко уста, явно пицеше.

— Не мога да спра. Налага се да излетя — кресна Шеп.

— Давай! — извика Нели.

Самолетът се извиси във въздуха и се размина на сантиметри с джипа.

Последното, което Ейми видя, беше лицето на Изабел. Съвсем спокойно. Натали продължаваше да пици. За да ги спре, Изабел беше готова да изложи на опасност живота на собствените си деца.

Веднага щом се издигнаха достатъчно високо, Шеп свали слушалките.

— Какво беше това? — извика той. — Този побъркан джип за малко да убие всички ни. Видяхте ли кой беше зад волана?

— Видя ли, Ейми? — попита Дан.

— Слънцето ми блестеше в очите — отвърна тя. — Нели?

— Да умреш от ужас — рече момичето.

— Ще се свържа с летището и ще кажа да задържат този глупак — закани се Шеп.

Той си сложи отново слушалките и заговори бързо по микрофона.

Дан и Ейми се спогледаха. Беше изключено някой да задържи под стража Изабел Кабра. А тя беше по петите им.

ГЛАВА 15

Летяха над крайбрежието, над водата с цвят на аквамарин и ивиците златист пясък. Главата на Ейми заклима и тя заспа. *Не се учудвам*, помисли си Дан. Само за един ден сестра му се беше разминала на косъм с акулите и отровните игли. Нормално е човек да капне от такова изпитание.

След един час дори гледката като на пощенска картичка не успя да задържи вниманието му. Дан се умори да се взира през прозореца с надеждата да види някое кенгуру. Не помнеше някога да му е било по-скучно още от онзи път, когато беше на пет години и Ейми го беше накарала насила да пази куклите ѝ Барби. Той се замисли за Земята долу^[1]. Къде точно беше това долу? Дан за малко да събуди Ейми, за да я попита, но после реши, че не си струва.

По високоговорителите се чу гласът на Шеп:

— В шкафа под мивката ще откриете разни неща за похапване.

— Супер! Говориш на моя език!

Но Шеп не го чуваше. Дан стана от седалката и затърси из шкафа.

Когато Ейми се събуди, вече летяха над местност с червена пръст, обширна и пуста, а Дан беше завързал красиво приятелство с австралийските закуски.

— Откога е така? — попита с прозявка сестра му.

Дан дъвчеше чипс.

— От цяла вечност. Я опитай това. — Той ѝ подаде пакетче чипс.

— Тези тук са с вкус на пиле! Дали е истинско? Гладна ли си? Имам „Тим Там“, „Чийзълс“, „Тубс“ и „Бъргър Рингс“. Можеш ли да си представиш чипс с вкус на хамбургер? Австралийците са наши приятели. И виж, „Вайълит Кръмбъл“, най-хубавата шоколадова вафла на света!

— Не си разваляй обяда, човече — провикна се с австралийски акцент Нели. Беше си нахлупила широкополата шапка, която Дан беше купил на летището. — Нищо чудно да се отбием в някоя закусвалня.

Шеп се протегна и се прозина.

— Искаш ли да си починеш? — попита Нели. — Мога да те сменя за малко. — Забелязала учудения поглед на мъжа, тя добави: — Летя още от тийнейджърка.

— Доскоро си била такава. Не ме убеди.

Нели се усмихна до уши.

— Можеш да ми се довериш. Имам разрешително за пилотиране. Петстотин летателни часа. Навигация на самолет само по уреди. Нощно управление на самолет.

Двамата с Шеп започнаха да обсъждат въздушните течения, турбуленцията и теглото на пътниците.

Дан се наведе към Ейми.

— Знаеше ли, че Нели умее да управлява самолет?

Сестра му поклати глава.

— Сигурно никога не е ставало дума.

— С Нели за много неща не е ставало дума. Докато не стане дума.

За миг двамата се усъмниха, но решиха да не се вживяват излишно.

Нели пое управлението на самолета. Шеп я погледа малко, после се върна при Ейми и Дан, за да поговори с тях. Облегна се на преградата и кръстоса ръце.

— И така, тук има нещо гнило — подхвана мъжът. — Познавате ли човека в джипа? Според мен не е съвпадение, че се появи по този начин.

Дан се престори на много невинен.

— Не е ли съвпадение?

— Искате ли да ми кажете нещо? Например какво всъщност правите в Австралия.

— Добре де — започна момчето. — Май е време да ти кажем истината.

Ейми го погледна, за да го спре.

— Още докато бяхме в Масачузетс, със сестра ми се промъкнахме една нощ в училището. Е, не е кой знае какво, нали? С тази малка подробност, че нашият заместник-директор Мортимър Ч. Мърчинсън е извънземен. Нощем си сваля *лицето* и се превръща в триметрово страшилище с осем ръце...

— Което играе в бейзболния отбор „Селтикс“ в Бостън — въздъхна Шеп. — Разбрах. — Той ги погледна изпитателно. После се обърна и понечи да влезе в пилотската кабина. — Извикайте, ако видите бомбардировачи „Стелт“, чухте ли?

— Тъй вярно, командире — отговори Дан.

Нели управлява самолета още един час, после за приземяването в Кубър Пиди я смени Шеп.

— Къде е? — попита Дан, като изви врат.

На километри наоколо не виждаше друго, освен червена пръст. Хоризонтът беше огънат на дъга, сякаш зад него беше краят на земята.

— Виждате ли онези пирамиди там? — чу се по високоговорителя гласът на Шеп.

— Приличат на малки хълмчета сол — сподели Дан със сестра си.

— Това са купчините, които остават от добива на опал — обясни Шеп. — Сега ще прелетим точно над опаловите находища. Сутринта се свързах с приятеля си Джеф. Ще дойде да ни посрещне.

Самолетът се сниши, кацна на пистата и спря. Летището беше по-малко дори от това в покрайнините на Сидни. Имаше няколко сгради и два-три самолета отпред. След като слязоха, жегата ги блъсна като стена. Гърлото на Дан беше пресъхнало като прашните хълмове. Шеп скочи от кабината, изглеждаше свеж както сутринта.

— Винаги ли е толкова горещо? — попита го Дан.

— О, днес е прохладно. Само около трийсет и шест-седем градуса. Нека попълня документите, предполагам, че междувременно ще се появи и Джеф.

Шеп влезе с клатушкаща се походка в административната сграда и се появи отново точно когато по пътя за летището зарева покрит с кал автомобил 4×4. От него изскочи висок слаб мъж с обичайните къси панталони в цвят каки.

— Разрешили са ви да кацнете с тази раздрънкана оранжева щайга? — извика той с австралийски акцент.

— Следващия път ще се приземя на главата ти — отвърна Шеп. — Достатъчно голяма е.

Двамата се потупаха по раменете. Шеп се извърна към тях.

— Ела да те запозная с братовчедите, които не съм виждал отдавна — рече той. — Ейми, Дан и гувернантката им Нели Гомес,

това е Джеф Чандлър, най-добрият екскурзовод в Червения център.

— Приятелите на Шеп са и мои приятели — отвърна другият мъж. — Какво ви води в Кубър Пиди? Дошли сте да потърсите в купчините от рудниците опали ли? Много туристи обичат да го правят. Няма голяма вероятност да намерите ценен камък, но защо да не опита човек, нали?

— Роднините ми всъщност търсят информация — уточни Шеп. — За човек, който може би е живял тук през трийсетте години. Бил е с белези по лицето, а в Сидни е бил познат като престъпника Боб Тропо. Не е говорел и не е изключено да е бил луд.

— Чакай да помисля. Белези по лицето, престъпник, не е говорил, хлопала му е дъската — обобщи Джеф. — Такова е половината население тук. — Той се засмя, забелязал, че Ейми и Дан са се умърлушили. — Не се притеснявайте. Зная кого да попитам. Качвайте се.

Четиримата се сместиха, а Джеф зави към прашния път и натисна до дупка газта. Посочи опаловите находища.

— Ако отидете там, внимавайте много. Всяка година в откритите шахти на рудниците загиват по двама-трима туристи. Вървят заднишком, докато снимат с фотоапаратите, и хоп, пропадат. Да ви призная, много е досадно.

— Сигурен съм, че за туристите е още по-досадно — отбеляза Дан.

— Никакви драми, те вече са мъртви.

Джеф мина през центъра на града, който не беше много голям. Приличаше на селищата в Дивия запад от филмите. Всичко наоколо беше голо като Луната. Малкото хора по улиците бяха с широкополи шапки, мнозина от мъжете бяха с дълга коса и мустаци. На всеки ъгъл имаше табели за опали и за подземни мотели. На едно място дори прочетоха табелата на подземна църква.

— Къде са всички? — учуди се Нели.

— По това време са в рудниците или домовете си — отговори Джеф. — Което ще рече под земята. Повечето живеем в нещо като земянки. Така през деня ни е прохладно, а през нощта — топло.

— Охо — възкликна Дан. — Наистина Земята долу.

— Досетлив си, приятелю! Хората идват и си отиват, в момента населението наброява към две хиляди души. И си имаме около

четирийсет и пет националности, все хора, дошли да забогатеят. Живеем заедно, докато някой не реши да вдигне нещо във въздуха. Май трябва да спрем продажбата на динамит в супермаркета, а?

— Той се шегува, нали? — попита Нели Шеп.

— Опасявам се, че не.

На главния път Джеф караше по-бавно, но в покрайнините на града увеличи скоростта. Отпращи с отворени прозорци по черния път. Поне се бяха отървали от мухите.

— Ето че пристигнахме! — извика най-неочаквано той.

Намираха се в пустинен район. Бяха заобиколени от хълмове и сред тях се виждаха вече познатите им пирамиди на опаловите рудници.

— Къде по-точно? — попита Нели.

— В царството на Кенгуруто Кен — ухили се мъжът. — Не вярвайте и на дума от онова, което ще ви каже, но затова пък знае всичко за Кубър Пиди.

След тази съмнителна препоръка той скочи от автомобила и се отпрати към хълмовете. Сега вече те видяха пъстра врата върху склона на един от хълмовете. Щом се приближиха, установиха, че вратата е украсена с безброй сплескани кутийки от бира, заковани за повърхността ѝ.

— Интересен декор — отбеляза Нели.

— Още нищо не сте видели — увери ги Шеп.

— Ако решите да пренощувате тук, мога да го убедя да ви вземе по-евтино, като на приятели. Кен дава и стаи под наем. — Джеф отвори вратата, без да чука, и надникна вътре. — Ехо! — провикна се той. — У дома ли си? Аз съм, Джеф, мой човек! Водя ти едни хора, искат да те видят.

— Не е нужно да крещиш, влизай бързо, докато не си пуснал вътре и всички мухи, глупак такъв — ревна в отговор гласът.

Джеф им намигна.

— Не му се стряскайте. Нарочно приказва пред туристите с австралийски акцент. Недочува, затова говорете високо.

Сместиха се вътре и Нели затвори бързо вратата. Намираха се в малко антре. От двете прозорчета при вратата проникваше слаба светлина. По стената бяха накачени стотици неща: регистрационни номера на автомобили, стикери на всевъзможни езици, тениски,

обвивки от бонбони, пощенски картички. Бяха толкова много, че се застъпваха и образуваха нещо като налудничав тапет. Където беше останала гола стена, хората бяха оставили подписи и надписи.

— Къщата е построена вътре в самия хълм, така че сега сме под земята — обясни Джеф, докато минаваха през кухнята и трапезарията.

Около тях се виждаха груби огънати стени. Все едно се бяха озовали в пещера с тази разлика, че тук имаше готварска печка, хладилник, маса за хранене и килим на пода.

Навлязоха след Джеф още по-навътре в къщата и той ги отведе във всекидневна, осветена от лампи. Бяха очаквали да попаднат в нещо като бункер, а влязоха в съвсем обикновена стая с кафяво канапе, масичка, етажерки с книги и телевизор. Трябваше да мине известно време, докато усетиш какво е необикновеното тук — нямаше прозорци. Но след смазващата жег навън в стаята беше прохладно и уютно.

На канапето седеше старец, който четеше вестник. Беше със силен загар с цвят на орех и бе напълно плешив. И той беше по светъл къс панталон и фланелка, на която пишеше „Не питай“. Погледна ги над очилата с формата на полумесеци.

— Добра среща. Гледам, добрали сте се благополучно дотук. Разполагайте се, а аз ще включа скарата.

— Те не са тук заради скарата и австралийския ти акцент, а за да научат нещо за историята на Кубър Пиди.

— Значи ми ги водиш тези тук — прихна мъжът. — Знаех си аз, че не те бива за нищо.

Той се шляпна по коляното.

— Стига с тия австралийски номера — кресна му Джеф. — О, карай. Тези хора тук имат нужда от малко информация — каза той по-силно. — Чувал ли си някога за тип на име Боб Тропо?

— Смятаме, че може би е живял тук през трийсетте години на XX век — допълни високо и Ейми. — Нищо чудно да е работел в рудниците, но не сме сигурни. Не знаем и как се казва, може би Боб. От едната страна лицето му е било в белези и той не е говорел.

— Продължавай.

— Според нас е познавал някого тук... човек, който е продал на Амелия Ърхарт един пръстен.

— Виж ти — възкликна Кен. — Пък аз си мислех, че старият Рон само си придава важности.

— Чували ли сте историята?

— Разказвал ми я е собственият ми баща! Точно преди войната замина за Дарвин с малко опали и накити. Разправял ми е как Търхарт е купила пръстена. Такъв си беше баща ми, все разказваше някакви небивалици, пък после върви доказвай, че не се е случило.

— Е, случило се е — намеси се и Дан. — Сигурни сме.

— Жалко, че вече го няма, щеше да се включи — засмя се старецът.

— А мъжът с белезите? — попита Ейми.

— Май ме питате за Търсача — отвърна Кен. — Баща ми му викаше така, защото много му вървеше и все намираше опали, докато ровеше из купчините пясък, изхвърлени от рудниците. Но от мен да го знаете, иска се търпение. Търсача спечели повече пари от ровенето в купчините, отколкото от рудниците. Беше си особняк. Не говореше, само гледаше някъде зад теб. Със сигурност му хлопаше дъската.

— Някой друг освен нас питал ли е за него? — поинтересува се Дан.

Надяваше се да чуе новини за майка си и баща си.

— А?

Дан повтори въпроса, този път по-високо.

— Никой — отвърна Кен. — В Кубър Пиди не останаха много, които да го помнят, а ние не сме от разговорливите. Освен това Търсача не стъпваше в кръчмата. Умря още преди Кубър Пиди да дръпне напред.

Изражението на Нели се промени, а Ейми усети, че тя се мъчи да не се усмихне на твърдението, че потъналият в прахоляк Кубър Пиди бил дръпнал напред. Изглеждаше така, сякаш току-що се е задавила с черен пипер и се опитва да не кихне.

— А вие срещали ли сте го някога? — попита Дан.

— Веднъж. Не обичаше гости, от мен да го знаете. Но преди да издъхне, повика баща ми и аз отидох с него. По онова време бях хлапак. Остави на баща ми рудника си. Не че е кой знае какво, не сме извадили от него и един камък. После излезе да се поразходи и повече не се върна. Умря някъде там, сам-самичък, както искаше.

— Знаете ли къде е живял?

— То оставаше да не знам! Живееше направо в рудника. Изкопа си стая до него. По онова време мнозина го правеха. Пръв измисли вентилационна система, която да работи.

Ейми и Дан се спогледаха. *Екатерина*.

— Може ли да видим стаята?

— Разбира се, по-нататък по коридора е.

— Я чакайте — намеси се и Ейми. — Нима твърдите, че Боб... Търсача де, е живял *тук*?

— Е, не точно *тук* — отвърна Кен и показа с ръка стаята. — Татко продължи да копае в хълма и направи къщата. Търсача беше прокопал само един проход. И си беше направил стая.

— Тя още ли е тук? — полюбопитства Ейми.

Старецът кимна.

— Естествено. Само вдигнахме стена, за да отделим рудника. Но стаята на Търсача още си е там. Шазър я подреди като стая за гости. Третата ми жена де.

— Според мен четвъртата — поправи го Джеф. — И ако помниш, моя майка. Близко две години ми беше втори баща.

— Точно така! — засмя се Кен. — Как си, синко? Ама разбира се, погледнете — рече той на Ейми и Дан. — Оттогава е минал поне половин век, съмнявам се да намерите нещо. Но защо да не опитате.

---

[1] Така наричат Австралия заради това, че се намира изцяло в Южното полукълбо. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

След малко, както беше прилекнала, Ейми каза:

— Кен е прав. Тук няма нищо. Оттогава е минало доста време.

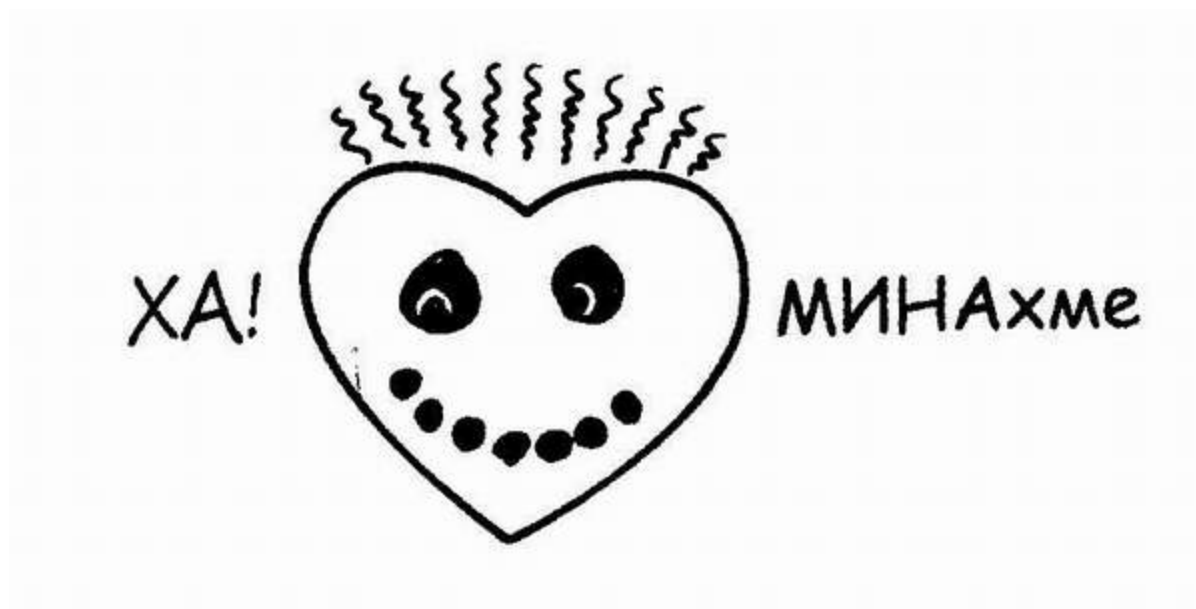
Бяха претърсили педя по педя стаята със скромна покъщнина, включително малкия дрешник. От дома, който Боб Тропо си беше направил тук, не бе останало нищо.

— Мразя задънените улици — промърмори Дан. — Бях сигурен, че ще ни провърви.

Изправиха се уморено и се върнаха в коридора с налудничавата украса. Ейми се обърна да погледне за последно и спря като закована. Посочи стената над вратата.

— Виж, виж, Дан!

Сред старите пощенски картички от всички краища на света, безумните картинки и надписи с разкритен почерк имаше странна рисунка.

— Нарисувала го е мама — пророни задъхана Ейми, както сочеше сърцето. — Сигурна съм. С лилаво мастило! И виж, очите са

червени, а усмивката — синя. Навремето ни правеше сърцевидни гофрети с ягоди за очи и усмивка от боровинки.

— Правят ги всички майки — възрази Дан.

— Но правят ли къдрава коса от тиквени лентички? Виж! Зелена! Дан я погледна с болка в очите.

— Обичах да топя тиквичките в сироп.

— ХА — повтори брат й.

— Добре де, знам, че е грубо, но...

— Не, ХА. Сигурно означава „Хоуп и Артър“. Те са били тук!

Дан се разтресе от ледена тръпка, сякаш под земята заедно с тях бяха призраците на родителите им.

— Как мислиш, дали са знаели, че ще дойдем? — прошепна Ейми.

Дан поклати глава.

— И през ум не им е минавало, че ще тръгнем да издирваме ключове. Грейс знаеше ли за гофретите с тиквички?

Сестра му кимна.

— Разбира се. Тя също ми ги правеше.

— Значи съобщението е за Грейс — отсъди Дан. — Казаха са й къде да отиде.

— Къде?

Дан посочи последната дума.

— В старата мина.

* * *

Вече беше късен следобед, но още беше чудовищно горещо. Жегата трептеше и сякаш подскачаше. Наложи се Дан да присвие очи, за да успее да разгледа картата, която им беше нарисувал Кен. Бяха застанали на хълма зад къщата му. Или, както се поправи наум Дан, върху къщата му.

— Там отзад има стара мина, виждате ли — беше им обяснил мъжът, — затова внимавайте да не пропаднете в някоя шахта, не всички са отбелязани. Старата вентилационна шахта за стаята на Търсача още си е там, ще я видите при кръга оранжеви флагчета. След първата рудничарска шахта при флагчетата тръгнете надолу. После се

върнете, откъдето сте дошли. Фасулско, макар че фасул не се вари никак лесно, хе-хе!

Оставиха саковете и Саладин при Кен, който даваше стаи за нощувка. Наложиха се Джеф да се върне на работа и да отиде да посрещне един автобус с туристи.

Шеп, Нели, Ейми и Дан тръгнаха предпазливо през находището. Скоро забелязаха оранжевите предупредителни флагчета, които сякаш блестяха на фона на яркосиньото небе.

— Ето я там и вентилационната шахта — посочи Шеп. — Значи слизаме в следващата рудничарска шахта. Когато се съгласих да ви доведе тук, нямах предвид точно това — добави той, като заобиколи една шахта. — Да, кратко разглеждане на забележителностите, малко почивка. Но аз не си представям почивката като слизване в стара мина.

— Не се налага да идваш и ти — отвърна Дан. — Можеш да ни чакаш в пивницата.

— Няма да ви пусна долу сами — заяви Шеп. — Досега не съм бил до вас, но мога да наваксам. — Той грейна в усмивка. — Тук съм, за да ви пазя от призрака на Амелия Ърхарт. И от директора без лице.

— Заместник-директор — поправи го Дан.

— Пристигнахме — каза Нели.

Тя спря при една шахта. Право към дъното, което не виждаха, водеше желязна стълба.

— Е, да слизаме — подкани Шеп. — Ако не се върнем до час, Джеф ще дойде да ни търси. Освен ако не забрави.

Той стъпи внимателно на стълбата и започна да слиза. Дан го последва. Пръстите му се хлъзгаха по метала и с разтуптяно сърце той го стисна по-здраво. Защо все се озоваваха под земята? Пещери, тунели на метрото, катакомби... Дали хората в рода Кахил не бяха вампири? И мразеха слънцето?

След него тръгна Нели, последна беше Ейми. До дъното се слизаше дълго. Обгърна ги мрак, но от горе проникваше достатъчно светлина, за да виждат пръчките на стълбата. Накрая Дан чу гласа на Шеп.

— Вече съм долу. Сигурно е дълбока към дванайсет метра.

Включи се електрическо фенерче.

Когато накрая стъпи долу, Дан въздъхна треперливо с облекчение. Не че щеше да каже на някого как се чувства. Тръпки го

побиваха при мисълта, че се е спуснал толкова надълбоко в тази тясна дупка.

Всички си носеха мощни електрически фенери и Дан включи своя. Светлината озари шахтата. В ъгъла се търкаляше покрит с прах забравен фенер. Самите стени изглеждаха като издълбани и изравнени на ръка.

— И така. Ако вървим по главния тунел и завием наляво, би трябвало да намерим рудника на Боб — каза Шеп.

Дан усети как остава без въздух. С всяка крачка вдигаха все повече прах и той почувства, че гърдите го стягат.

— Добре ли си? — прошепна Ейми.

— Да — отвърна брат й.

Не обичаше да признава, че му е трудно да диша.

Нели пхна в ръката му инхалатора и той си пръсна бързо в устата. Погледна я признателно. Тунелът се стесни. През няколко метра се натъкваха на поредния участък, обработван от търсач на скъпоценни камъни. Дан беше очаквал стените да проблясват като опали в най-различни цветове, но те бяха мътно, тебеширено бежови.

Нататък тунелът стана още по-тесен и те завиха рязко надясно. Пред един отвор беше струпана купчина ситни камъни.

— Мисля, че е тук — каза Шеп.

Той прилекна и се взря над камъните. Дан погледна над рамото му. Зад отвора имаше стаичка, която приличаше на пещера. Подът беше гладък и равен. В ъгъла беше избутано желязно легло със стар изцапан дюшек.

— Явно, освен в онази стая в къщата на Кен той е живял и в рудника — отбеляза Шеп.

Ейми и Дан влязоха първи. Тук беше малко по-светло благодарение на вентилационната шахта в ъгъла, през която проникваше слаба светлина.

Ейми се наведе и вдигна един вестник. Освети го с електрическото фенерче.

— От Аделаида е. От 1951 година. Явно Търсача е живял тук — каза тя. — Според Кен си е тръгнал оттук в началото на петдесетте години. Щом е бил младеж, когато е нападнал Марк Твен, сигурно е приближавал деветдесет през петдесетте.

Шеп също влезе вътре.

— Какво каза току-що, че е нападнал *Марк Твен* ли? — Той вдигна ръце. — Както и да е. Не ми обяснявай.

Дан прокара лъча на фенерчето по стената.

— Виж, Ейми — възкликна той. — Писал е по стените.

В началото момчето реши, че това са някакви рисунки, но после си даде сметка, че са думите „огнен кръг“, написани със ситен сбит почерк.

Думите не спираха. Дребни, на места излинали, другаде прашни, те опасваха цялото помещение и се повтаряха отново и отново като странен тапет, покрил всеки сантиметър от пещерата. Дан и Ейми ги осветиха с фенерчетата.

— Как мислите, колко ли време му е отнело? — попита с приглушен глас Ейми.

— Години — отвърна Шеп и продължи да се оглежда. — Трябва да си доста откачен, за да го направиш — допълни той и подсвирна тихо.

— Огнен кръг — повтори Дан. — Какво ли означава това?

— Дали не е свързано с пръстена с опала? — попита Ейми. — Опалите проблясват в червено и жълто.

Шеп се приближи до стената в дъното и почука по нея.

— Кънти на кухо. Сигурно от другата страна е къщата на Кен. — Той направи още една крачка към стената и без да иска, изрита старо сандъче с инструменти, потънало в прах. Пак почука с кокалчетата на пръстите си по стената. — Точно така, кънти на кухо. Виж ти...

— Ейми! — извика Дан. — Намерих нещо. Дата! Издълбана е върху камъка.

1937 M

— И до нея ясно се вижда буквата „М“ — възкликна сестра му.

— Може би означава, че Амелия Ърхарт *е била* от Мадригалите — предположи Дан. — Търсача е знаел, че тя го издирва, това е годината, когато Мадригалът е дошъл.

— Не сме сигурни, че е била от Мадригалите — възрази Ейми. Не можеше да приеме такова нещо за кумира от своето детство. — Ами ако е дошла да го защити от Мадригалите?

— Мама и татко със сигурност са попаднали на това място — рече Дан. — Но откъде са влезли? И откъде са излезли?

— Може би са отседнали в стаята от другата страна на стената и през нощта са проникнали през нея — отвърна сестра му. — След това са я поправили.

— Пригответе са пирони и чук — продължи Шеп, — а после са промушили сандъчето с инструментите през отвора. То не изглежда чак толкова старо.

— И Кен не ги е чул — допълни Дан. — Глух е.

— Татко имаше дърводелски умения. Мама също — поясни Ейми. — Направиха ремонт в старата ни къща.

— Ей, ами ако сме от клана Екатерина! — прошепна Дан. Той се приближи до вентилационната шахта и се взря в стената. — Тук има рисунка и някакъв цитат.

Отчасти скрити сред потоците повтарящи се думи, се виждаха:

— Малко тъжно — каза Ейми.

— Звучи ми като философстване на някой Кахил — прошепна брат й. — Лъже през цялото време.

— Виж рисунката. Прилича на преобърната фунийка сладолед. Със стрелки.

— Лично аз предпочитам сладолед на пръчка — уточни момчето.

— Мисля, че е рисунка на тази стая тук — рече Ейми. — Според мен на празното място ето тук е била вратата.

— Дано не си е бил напуснал постоянната работа — подметна Дан. — Не го е бивало много за художник.

— „Опасно е да бъдеш пряк и честен“ — каза сестра му. — Защо ли го е написал?

— Не го е написал той — намеси се Нели. — Написал го е Шекспир. В „Отело“. Последния клас в училище играх Дездемона. Направихме футуристична постановка, бяхме облечени в костюми от алуминиево фолио. Направихме фурор.

— Я чакайте — каза Дан.

Той приклекна и започна да опипва стената.

— Какво търсиш? — попита Ейми.

— Струва ми се странно, че е написал точно там тези думи. Може би има нещо зад стената.

Сестра му също приклекна до него. Двамата прокараха длани по стената в ъгъла.

— Намерих пролука — възкликна развълнувана Ейми. — Трябва ни нещо, което да послужи за лост.

Нели затърси из сандъчето с инструментите и извади длето. Ейми го вкара бавно в процепа. Усети как камъкът започва да поддава. Изведнъж той изскочи и остана в ръката й.

Дан надзърна.

— Има отвор. — Той пхна ръката си в него. — Напипах нещо.

Хвана с пръсти нещо гладко и хладно. Извади метална кутийка. Отвори я. Вътре имаше кожен плик с кожена връв, омотана около него.

Дан я размота бавно. Отвори плика. Вътре нямаше нищо.

— *Не е честно!* — извика момчето.

Ейми се отпусна разочарована.

— Някой ни е изпреварил!

— Например мама и татко!

Дан захвърли отчаян плика.

— Почакай. — Ейми го вдигна. Беше различила върху него избелели златни букви. — Монограм! РКХ! — Тя погледна брат си. — Амелия е издирвала Х., помниш ли? Това явно е истинското име на Боб Тропо!

— Но как ще разберем за кого става въпрос? — попита Дан. — Не знаем къде е роден и откъде е дошъл...

— Все можем да започнем отнякъде. — Ейми скочи на крака. — Трябва ни лаптопа.

Изведнъж Нели долепи пръст до устните си.

— Чух нещо — прошепна тя. — Там, горе...

Дан се доближи до вентилационната шахта. Застана под нея и погледна. Чу гласове, но не видя никого, само кръг светлосиньо небе.

— Готово — каза някой.

Момчето забеляза сянка и бързо отскочи назад.

— Аууу — изписка някой. — Не ги доближавай до мен.

— Май е Натали Кабра — прошепна Дан.

— Заобиколена съм от глупаци — чу се нетърпелив женски глас. — Подай ми буркана.

— Изабел — прошепна Ейми.

Изведнъж през вентилационната шахта падна нещо. Беше черно, с размерите на чиния за салата. Дан усети да го докосва леко по ръката. Погледна надолу и видя най-големия и най-космат паяк, който беше виждал някога. Той запълзя по ръката на момчето нагоре към лицето му. То изпищя и отскочи при стената. Беше вцепенено и нямаше сили да го докосне.

Шеп се втурна към него.

— Няма страшно — успокои го той. Махна паяка, който запъпли по пода. — Не е отровен.

— М-м-май не е зле да се махнем от тази шахта — рече Ейми.

За миг всички я погледнаха. Сетне бързо отскочиха — на пода се посипа цяла купчина паяци. Не след дълго той се превърна в килим от пъплещи космати твари, размахващи черни паякови крака. Ейми се разпищя.

— Дръпнете се назад — нареди Шеп. Той преглътна и посочи един космат паяк на пода. — Този тук плете фуниевидни паяжини. Има още един...

Дан ахна. Още трепереше от срещата с паяка колкото чиния.

— Най-отровният паяк на света?

— Не се притеснявай, не е агресивен — успокои го Шеп. — Само... не го... стряскай.

— К-к-как не се стряска паяк? — изпищя Ейми.

— Ще го вразумяваме ли? — попита с плах гласец Нели.

— Е, ето я добрата новина. — Шеп огледа бързо пода. — Мисля, че са само два.

— Така ли *мислиш*? — попита Нели и отскочи от един космат екземпляр.

Паякът с фуниевидните паяжини се беше придвижил при изхода. Постоя там малко, като вдигна космати крачка и огледа плахо обстановката. Вторият му събрат тръгна покрай стената и всички се дръпнаха от него.

— И така — подхвана Шеп, като стрелна с очи отровните паяци, без да сваля поглед от паяците с фуниевидните паяжини. — Те са само два, но май има и няколко червеногърби. Не са смъртоносни, обаче хапят лошо. Трябва да се махнем оттук. Вие само не се притеснявайте. Ще...

В прахта с тих звук се приземи още една твар — змия. Тя се нагъна на руло и надигна глава. През шахтата се чу смехът на Изабел.

— Ехе! — провикна се тя. — Решихме, че ви е самотно там долу. Пратихме ви няколко домашни любимеца.

Дан преглътна.

— Много те моля, не ми казвай, че това е същото, което си мисля...

— Тайпан — потвърди задъхан Шеп. — Най...

— Най-отровната змия на земята — довърши вместо него Дан.

ГЛАВА 17

Змията се загърчи из малката стая. Дан си помисли, че тя не изглежда особено щастлива, задето е паднала от десетина метра на пода.

— Само без паника. Оставете я да си върши работата — пошушна Шеп.

— И през ум не ми е минавало да ѝ преча — отвърна Нели и отстъпи назад.

— В отровата ѝ има невротоксин, който причинява парализа — обясни Дан. — Тя обаче съдържа и микотоксин. Което означава, че може да разгради мускулната тъкан...

— Наистина ще минем и без подробностите — спря го Нели. — Как да я накараме да не ни хапе?

Оранжево-кафявата змия запълзя бавно към изхода за основния тунел. Ту подаваше езиче, ту пак го скриваше. Сигурно беше дълга към два метра. Надигна глава и всички затаиха дъх. Но змията само се нави отново на руло върху пода на мината. За да излязат, трябваше да я прекратят.

Шеп се пресегна и взе един чук.

— Накрая ще се махне. Можем да почакаме.

Дан усети познатата тежест в гърдите. Задига с хрипове. Закашля се и Ейми го стрелна угрижено с поглед.

— Добре ли си?

— Добре съм.

Той едва изрече думата.

— Дан! Инхалаторът ти! — подкани припряно Нели. — В джоба ти е.

Той си бръкна в джоба. Вътре бяха напъхани опаковката от един шоколад, красиво камъче, което Дан беше намерил в градината на Шеп, и парче вафла, което си беше оставил за по-късно. Дръпна ги, а инхалаторът изскочи, изхвърча във въздуха и тупна на пода на рудника. Затъркаля се към змията.

Сърцата на всички сякаш спряха. Чуваше се само тежкото дишане на Дан.

Инхалаторът спря на сантиметри от тайпана.

Дан задиша още по-трудно и се хвана за гърдите.

— Аз ще го взема — каза Нели.

— Недей — спря я тихо, но властно Шеп, който вече беше пристъпил напред.

Беше вдигнал чука, в случай че змията го нападне. Приблужи се още малко. Змията размърда език. Шеп изрита бързо инхалатора обратно към Нели. После отскочи назад точно когато змията се раздвижи. Припълзя още три-четири сантиметра и отново спря. Ейми въздъхна разтреперана.

Нели избута с обувка един паяк, качил се на инхалатора, който подаде бързо на Дан.

Той почувства как белите му дробове се разтварят. Дишането му се поуспокои. Но Дан още усещаше тежест в гърдите. Продължаваше да се бори. Пристъпът беше тежък. Във въздуха имаше много прах и нервите на Дан бяха изопнати в тази пещера, пълна с отровни твари. Пред очите му се появиха черни петна и той се наведе напред. Каза си, че ако изпадне в паника, ще стане още по-лошо.

— Просто дишай бавно и дълбоко, Дан — посъветва го Нели. Тя се обърна към Шеп. — Трябва да изведем Дан оттук. Налага се да го види лекар.

Дан се притесни, че няма да му стигне въздух да каже, че е добре.

По маратонката на Ейми запъпли един паяк, тя изписка и отскочи встрани.

— Не се притеснявай, не е отровен — каза й Шеп. После извика на Нели: — Вземи сандъчето с инструментите. Внимавай да не би нещо да пълзи по него.

Нели го вдигна предпазливо. Подаде го на Шеп.

— Хайде да посетим изненадващо Кен — рече той. — Достатъчно е да направим нова врата. Дръж се, Дан.

Шеп замахна с чука по стената. От нея се откърти парче, което падна на пода.

— Подай ми един чук — каза Нели. — Ще ти помогна.

— Вие двамата не изпускате от поглед тайпана и паяците — подкани Шеп. — Ако тръгнат насам, ми кажете.

Замахна още веднъж към стената и тя се нарони на късове. Нели също заудря силно. След няколко минути двамата вече бяха отворили в стената дупка, достатъчно голяма, за да минат през нея. Дан се пхна пръв, после и другите влязоха един по един в дрешника на Кен.

Дан седна на пода и се опита да си поеме въздух.

— Трябва да го прегледа лекар — заяви разтревожена Нели.

— Звънни на Джеф и му кажи, че е спешно — рече Шеп. — После му предай да се обади в полицията.

* * *

Когато отидоха при лекаря, Дан вече се чувстваше по-добре. Прегледа го и го предупреди да не влиза в рудници за опали. Дан се съгласи на мига.

— За пръв път те чувам да казваш на някой висшестоящ „да, сър“, и то най-искрено — отбеляза усмихната Нели, докато се качваха на колата на Кен. Тя го прегърна през раменете и дори го целуна по темето, но Дан не възрази. — Не ме плаши така, човече — рече момичето.

— Да — добави Ейми. — Май няма да е зле известно време да не включваме в маршрута си рудници.

Изрече думите весело, но едва се сдържаше да не се разтрепери при вида на брат си, който беше много блед.

Кен не беше особено щастлив, когато надзърна в свободната стая и видя, че зад гардероба тя е останала без стена. Да не говорим пък, че от другата страна се бяха спотаили цял гмеж смъртоносни твари. С помощта на специалисти в Кубър Пиди змията и паяците бяха хванати и отнесени. Полицаяте започнаха да задават въпроси, но Дан и Ейми не знаеха отговорите. Кен явно не можеше да се отърси от притесненото си свъсено изражение. Накрая Джеф и Шеп предложиха да заведат Кен в пивницата, за да го успокоят.

Денят беше тежък. Но Ейми изгаряше от нетърпение да провери инициалите, които бяха открили върху кожения плик. Вечеряха набързо и тя включи лаптопа на Дан.

— И така — каза момичето с пръсти над клавиатурата. — Какво търсим? Ако напиша буквите РКХ, няма да стигнем доникъде.

— Според мен К е съкратено от Кахил — предположи брат й.

Ейми кимна.

— И аз си го помислих. И щом е бил през 1896 година в Сидни, значи вероятно е бил най-малко на двайсетина години, това означава, че е роден някъде през...

— През седемдесетте години на XIX век — каза брат й.

Ейми отвори търсачката.

— И така. Да започнем с „Робърт Кахил някой си“... в случай че Боб е било истинското му име. Ще опитам с... „Робърт Кахил“, „Сидни“ и „1890“. — Ейми простена — изскочи дълъг списък с резултати. — Нищо не вдъхва надежди — прошепна тя.

— Опитай „Дарвин“ — предложи Дан. — Този град е по-малък.

— Особено по онова време — съгласи се сестра му.

Тя написа „Робърт Кахил“, „90-те години на XIX век“ и „Дарвин“. Показа се още един поток с информация. Тя зачете списъка.

— Не става. Всички препратки са за Чарлс Дарвин... чакай малко... — Изведнъж Ейми изправи гръб. — Сигурно е това! Знаем името му. То е...

ГЛАВА 18

— Робърт Кахил Хендерсън — повтори Изабел по мобилния телефон. — Ето го.

Тя се извърна към другите на задната седалка. Бяха потеглили с висока скорост от Кубър Пиди, но Изабел беше отбила от пътя, за да проведе разговора, който очакваше.

— Крайно време беше някой да направи нещо полезно. В бастиона на клана Лусиан са използвали базата данни в компютрите, за да анализират всички представители на клана Екатерина от 1840 до 1900 година. В него са открили препратка за Кахил, който е бил в Кубър Пиди. Явно дори неми превъртели глупаци са принудени да използват истинското си име, когато си издават нотариален акт за рудник. Нашият човек се казва Робърт Кахил Хендерсън.

— И къде отиваме сега? — попита Натали, като праметна през рамо дългата си копринена коса. — Дано е някъде, където можем да се разходим по магазините. Дубай? — попита тя обнадеждана.

— Джакарта — отвърна майка ѝ.

— Къде е това? — попита момичето и се отпусна тежко на седалката. — Не ми звучи като място, където е хубаво.

— Защо плащам за образованието ти? — подвикна Изабел. — Джакарта е на остров Ява. През 1883-а Хендерсън се е качил там на кораб с името „Лейди Ан“ и се е отправил към Сидни. — Тя погледна Ирина. — Какъв ти е проблемът, другарко? За малките Дан и Ейми ли се притесняваш? Те явно имат девет живота. Спасиха се. Малко уплаха тъкмо ще ги държи нащрек.

Ирина не каза нищо. В краката ѝ бяха оставени празният буркан и кашонът, които Доставчика беше предал на Изабел. Тя си беше свирукала, докато ги носеше към частния самолет, който бяха наели да ги закара в Кубър Пиди. Беше уредила и хамър, с който да се прехвърлят от Аделаида.

Ирина не знаеше какво има в кашона, докато Изабел не го отвори. Тя се усмихваше, докато изтръскваше от буркана

смъртоносните паяци. Смяташе да ги пусне в хотелската стая на Ейми и Дан Кахил, но така се получи още по-добре. Направо долу по шахтата върху главите им! Изабел се беше справила лесно и със змията. По челото ѝ не беше избила и капчица пот, когато тя отвори кашона и сграбчи с дебелите ръкавици змията отзад. Беше се наслаждавала. Беше се наслаждавала, че е толкова близо до смъртоносния ужас.

— Аз ще взема със себе си Иън и Натали, а ти не изпускай от очи малките Кахил. Дръж ме в течение къде ходят. Ако има и най-малка вероятност да са поели към Ява, забави ги. До гуша ми дойде от тях.

— А после? — попита Ирина.

— Какво *после*? — подразни се Изабел.

Провери си червилото в огледалото за обратно виждане, после го нагласи, за да вижда Ирина.

— Едва ли ще изчезнат за дълго — рече Ирина. — Видяхме колко са упорити. Какво смяташ да правиш накрая с тях?

Изабел сви рамене.

— Не съм мислила чак толкова напред. Насочила съм вниманието си към този ключ. Нищо чудно дори да намерим всички трийсет и девет ключа — представяте ли си, деца? — защото сме сигурни едва ли не на сто процента, че Робърт Кахил Хендерсън е събрал почти всички, да не кажа всички. Тогава Ейми и Дан ще бъдат без значение. Ще бъдат прах. Не си струва да се занимаваме с тях.

Изабел започна да си играе със златните висулки по гривната си, после си погледна внимателно ноктите.

Ирина наблюдаваше нехайното ѝ безразличие, сякаш маникюрът ѝ беше най-важното нещо на света. Познаваше я твърде добре и твърде отдавна. Тя наистина държеше много на лака си за нокти. Но държеше и да се отърве от праха.

Беше приложила някои от най-добрите си номера, за да ги изплаши и да ги накара да се откажат. Не след дълго щеше да отприщи гнева си. Ирина го усещаше как се надига.

Извървахме дълъг път, помисли си тя. Сега вече виждам края.

ГЛАВА 19

— Робърт Кахил Хендерсън е бил блестящ химик — каза Ейми, докато четеше бързо. — Бил е сгоден за братовчедка на кралица Виктория. Бил е поддръжник на Дарвиновата теория. Точно заради това търсачката показва толкова много резултати. Интересно...

— Да. Събуди ме, когато свърши — подметна Дан. Беше се излегнал на едното от двете еднакви легла в свободната стая у Кен. Погледна гардероба. — Сигурни ли сме, че са хванали змията?

— Да. Та един прекрасен ден той най-неочаквано развалил годежа — което по онова време е било голяма сензация — и е поел към топлите морета. Заявил, че отива да проучи Дарвиновата теория. Но той не е бил естествоизпитател, бил е химик — добави замислена Ейми. — Странно.

— Все тая — прозина се брат й. — Кога ще започне интересната част?

— Обикалял е островите в Индонезия, докато накрая се е установил на един, за да прави опити. Смята се, че е загинал при изригването на Кракатау през 1883 година.

— Кракава ли?

— Кракатау — поправи го Ейми. — Огромно изригване на вулкана. Всъщност няколко изригвания. Планината направо се е срутила, после се е вдигнало огромно цунами, погубило трийсет и шест хиляди души. Последното изригване се е чуло чак в Австралия. Заради прашния облак, който се е вдигнал при изригването, дори в Съединените щати са наблюдавали невероятни залези.

— Сега вече започна готината част.

— Точно така! Преобърнатата фунийка сладолед — извика развълнувана Ейми. — Това е било вулкан! Той е нарисувал Кракатау. Но защо толкова внезапно е изоставил годеницата си и е заминал за Индонезия? Все трябва да има някаква причина.

— Разбира се — съгласи се брат й. — Не е бил вчерашен. Или се жениш, или си се излежаваш по плажовете. И никаква надпревара.

Дори с вулкана е бил напред.

— Значи когато Кракатау е изригнал, той е бил някъде наблизно. Спасил се е на косъм — заключи Ейми. — Добрал се е някак до Сидни. И оттогава го търсят и от рода Кахил, и Мадригалите.

— Защо?

Намерите ли нещо, то принадлежи на всички. Задържете ли го, се превръщате в крадци. Елементарно.

Това беше най-странното. Лицето на Дан беше пред Ейми, но за миг тя се пренесе далеч оттук.

Стоеше по нощница и слушаше възрастните.

— Земята вика Ейми — каза брат й.

Тя не заспа, докато хората не излязоха от къщата. Чу как входната врата се затваря. Надзърна, за да се увери, че наистина са си тръгнали. Но те стояха плътно един до друг под прозореца ѝ. Ейми го открехна леко, за да ги погледне още веднъж. Видя само главите им отгоре.

— Ама че наглеци — каза красивата жена. — Вече знаем отговора. Открили са човека в Австралия. Трябва да се погрижим още тази нощ.

Тя беше виновна.

Тя беше виновна.

— Ейми! Говориш си сама. — Дан се взря в нея. — Сериозно те питам, добре ли си?

Тя погледна брат си. Бледото му лице, загрижеността му за нея, макар че той се опитваше да не се притеснява. От астматичния пристъп беше останал без сили, а се преструваше, че му няма нищо. От тъмните кръгове под очите му Ейми разбра колко е изтощен.

— Добре съм — каза тя.

— И сега накъде? — попита я Дан. — Обратно към Сидни ли?

Ейми се прокашля. Гласът ѝ прозвуча дрезгаво.

— Дарвин. Трябва да вървим по техните стъпки.

* * *

На другата сутрин в самолета Ейми се облегна на седалката и отвори биографията на Амелия Ърхарт, която беше взела за малко от

Шеп. Не знаеше какво търси и започна да прелиства книгата, като четеше ту на едно, ту на друго място, а Нели си беше сложила слушалките и не забелязваше нищо, докато Дан напредваше бързо с пакетчето чипс с вкус на пилешко. През нощта се беше наспал много добре и отново си беше върнал обичайния стръвнишки вид.

— Слушай, Дан — извика тя. — През 1935 година, когато е била на Хаваите, Амелия се е консултирала с един изтъкнат вулканолог.

— Много интересно — подхвърли Дан и разкъса опаковката на един „Вайълит Кръмбъл“.

— Толкова ли не разбираш? Дори тогава тя може би е събирала сведения за Кракатау — каза сестра му.

Дан затвори очи и се престори, че хърка силно. Ейми въздъхна и погледна страниците, които беше свалила от интернет и беше разпечатала на принтера на Кен. Зачете разказите за първото избухване на вулкана. От време на време съобщаваше по някой интересен факт на Дан, въпреки че той беше събрал всички опаковки, беше ги намачкал на топка и уж играеше баскетбол с тях. Ейми прочете нещо, което я накара да изправи гръб. Прочете го още веднъж бавно.

— Дан!

— Ура! Още три точки.

Ейми го замери с една възглавница.

— Дан! Слушай сега. В деня, когато вулканът е изригнал, към Батавия — така по онова време се е казвала Джакарта — е поел кораб, който е изпаднал в беда. Навлязъл е в огромния облак пепел, а после по палубата се е посипала градушка от камъни и застинала лава. Затова капитанът е спрял в едно пристанище на доста километри оттам. Така и не е стигнал, закъдето е тръгнал, наложило се е да се върне. Но чуй сега — пренасял е волфрам.

Дан изправи гръб.

— Волфрам ли? Другото име на тунгстена, един от ключовете към загадката.

— Не само това — капитанът споменава, че на палубата е имало и много смирна. Върху нея са се посипали камъните и застиналата лава, затова капитанът е наредил да я свалят долу в трюма. Каква е вероятността един кораб да прекарва едновременно и тунгстен, и смирна?

— Карали са ключове. Вероятно на Хендерсън, нали?

— Точно така! Той е събирал ключове към загадката! — извика Ейми. — Ами да! Бил е учен, разработвал е някаква формула. Може би точно заради това е толкова важно той да бъде открит — търсят го всички кланове. Направил си е нещо като лаборатория... — Ейми удари с все сила седалката. — На Кракатау. Ами да! Той явно е наредил да му доставят някои неща. А после, когато Кракатау е изригнал... лабораторията е била разрушена. Той е бил застигнат от цунамито... но се е спасил.

— Единственото, което е останало... е било в главата му — продължи Дан. — И той се е побъркал.

Ейми кимна при спомена за налудничавите надписи, оставени сякаш от обсебен в рудника.

— Обзалагам се, прави сме в предположението, че е бил от клана Екатерина. Нападнал е Марк Твен, значи не може да е от клана Джанъс. Както личи, Изабел не знае много за него, тоест той не е и от клана Лусиан. Със сигурност *не прилича* на човек от клана Томас.

Дан се намръщи.

— Знаем, че в началото на XIX век Константин от Русия, който е от клана Лусиан, е намерил повечето ключове. Както личи, по онова време и двата клана са се доближили доста.

Ейми почука с пръст по листовете.

— Знаеш ли какво още има тук? Остров Ява влиза във вулканичен район в Тихия океан, наричан Огнения кръг. РКХ не е имал предвид опала. Имал е предвид Ява. Точно там трябва да отидем сега!

* * *

Нели пое управлението на самолета, а Шеп влезе отзад, за да се изтегне на една от седалките. Той примига, когато Ейми и Дан споменаха Джакарта.

— Казах, че ще направя всичко за вас, и ще си удържа на думата, но самолетът ми няма такъв обхват — каза той. — Според мен дотам има над две хиляди и петстотин километра. По-добре се качете на самолет от някоя пътническа авиолиния. От Дарвин летят колкото щете. Имам сателитен телефон, мога да го уредя направо оттук. — Шеп се поколеба. — Разчитам Нели да се грижи за вас. Но има ли

вероятност на Ява да ви застрашава нещо? Струва ми се, че опасностите ви преследват, освен ако това не е невероятно лош късмет. Можете да останете известно време при мен. Не че ставам за баща... аз не съм нищо друго, освен запален сърфист. Не можете ли да не се занимавате с... каквото не искате да ми кажете, че се занимавате?

Ейми примига, за да спре внезапно избилите сълзи.

— За нас ще бъде чест да постоим при един запален сърфист като теб. — Тя преглътна. — Но се налага да го направим.

Известно време Шеп я гледа в очите. После кимна.

— Никога не съм се опитвал да разубедя и Арти.

Докато той им запазваше места за самолета, Ейми погледна надолу. Прелитаха над червена пръст и високи зъбери, а също над тъмносиня река, която криволичеше из каньон. Беше невероятно красиво.

— Ждрелото Катрин — обясни Шеп, след като затвори телефона. — Тук, в Северна Австралия, има много живописни места.

— Жалко, че... — подхвана момичето.

Но не си довърши мисълта. *Ще бъде прекрасно да ги разгледам следващия път, когато тръгна на околосветско пътешествие.*

— Взех ви билети за самолет, който излита около час, след като пристигнем — съобщи Шеп. — Нямаме никакво време, но познавам летището. Ще успеем. — Той погледна Ейми и Дан. — Когато отидем там, ще бъде голяма лудница, затова си мисля как сега му е времето да ви кажа, че ако някога ви трябва нещо от мен, го имате. Няма да ви подведа отново.

— Благодаря — отвърна Ейми. — Ти не си ни подвеждал.

— Помогна ни в моменти, когато друг на твое място щеше да се разпищи и да избяга — допълни Дан. — Братовчеди, докато сме живи.

— И още нещо — продължи Шеп. — Дотук ме гониха на любимия ми плаж, за малко да ме блъснат на писта и да ме убият в рудник, наложи се да забавлявам цели два часа в пивницата най-скупия човек в Кубър Пиди. Да не говорим пък, че вече ви обичам и тримата. И така, изплюйте камъчето. Истината. Мисля, че заслужавам да я знам. Какво всъщност става? И пропуснете извънземните.

Ейми и Дан се спогледаха.

— Добре де — въздъхна тежко момичето. — Баба ни Грейс е оставила завещание, според което можем да избираме между един

милион долара и издирването на трийсет и девет ключа, които, бъдат ли събрани заедно, ще ни превърнат в най-могъщите хора на земята. И ние предпочетохме да тръгнем да търсим ключовете. Заедно с най-различни ужасни роднини от рода Кахил, които до един са се опитали да ни убият.

Шеп въздъхна.

— Ако не искаш да ми кажеш, твоя воля.

* * *

Не беше минал и час, когато пред тях изникна град Дарвин, разпрострял се покрай красиво пристанище. Зад него беше необятното синьо море. Приземиха се и изтичаха през летището на гишето на „Куонтас Еърлайнс“.

— Изключено — чуха те да казва някой. — Не може да няма места за първа класа.

Жената на гишето се наведе напред и зашушука. Ейми, Дан и Нели се отдръпнаха зад една колона. Заинтригуван, Шеп ги последва.

— Какво става, банда? Пак ли глутница кръвожадни извънземни?

— Правилно си разбрал — потвърди Дан.

— Не можем да се качим на този самолет — прошепна Ейми.

Шеп надзърна иззад колоната, за да разгледа Изабел, Натали и Иън.

— Не ми се виждат чак толкова страшни.

— Току-що се опитаха да те убият с най-отровната змия на планетата — поясни момчето.

— На всяка цена трябва да се доберем до Ява — настоя Ейми.

Шеп поклати глава.

— Прекалено опасно е. Не мога да ви пусна.

Ейми го изгледа спокойно. В очите ѝ нямаше молба, имаше само решителност.

— Каза, че ще ни помагаш, независимо от обстоятелствата.

Шеп кимна без желание.

— Тая работа не ми харесва, но добре. Време е за план Б. Елате да погледнем в пилотската зала.

* * *

Шеп ги отведе в онази част на летището, където пристигаха чартърните полети. Влезе в красивата зала, сякаш беше негова, и я огледа.

— Имаме късмет — прошепна той на Ейми, Дан и Нели. — Видях един човек, който ми е задължен.

Те тръгнаха след Шеп, който се отправи нехайно към висок мъж в пилотска униформа, седнал с чаша кафе при прозореца.

— Грег! — извика той. — Да те срещна точно тук!

— Не съм те виждал от цяла вечност, Шеп. Кога ще станеш достопочтен човек и ще си намериш истинска работа?

— Предполагам, никога. — Той ги представи набързо. — Лошото, мой човек, е, че стана една каша. Трябва да се доберем някак до Джакарта. И по една случайност си спомних, че ми дължиш услуга.

— Не, мой човек. Ти ми дължиш услуга.

— Моля? Не помниш ли как миналата година те смених в Брисбейн?

— Върнах ти услугата миналия декември в Пърт.

Шеп се почеса по главата.

— Вярно. Е, сега имаш ли работа?

— Тъкмо се връщам от полет. Ще си взема няколко седмици почивка.

— Страхотно! Значи ще ти дължа още една услуга. — Шеп озари приятеля си с усмивка. — Дай ми за малко самолета си.

* * *

Не знаеха как Шеп го е направил, но той успя да уреди всичко. Понеже щяха да летят с чартърен полет, ги пуснаха бързо през проверката. Останаха да чакат в лъскавата зала, докато Шеп уговаряше подробностите на заминаването.

— И така — каза той, потривайки ръце. — Готово. Осми хангар. Изгарям от нетърпение да полетя с този самолет. Много луксозен е. Направо страхотен.

— Наистина хвърли доста усилия заради нас — каза Ейми. — Благодаря.

— Правя го за Арти и Хоуп — отвърна Шеп. — И за вас двамата. Роднини сме. Струва ми се, че след толкова години разбирам какво означава това. Дължа ви още по-голямо „благодаря“.

— Роднини сме, човече.

Дан протегна юмрук, Шеп направи същото и кокалчетата на пръстите им се допряха.

— Роднини сме — повтори Ейми.

Тя също докосна със свити пръсти юмрука на Шеп. Той се прокашля.

— И така. Да се качваме на самолета, докато не съм се отказал.

Когато излязоха от залата, за да отидат при самолета, ги блъсна влажен въздух. Дан се качи по стълбичката и надникна вътре. Беше луксозно, с плюшени седалки, зала за хранене и екрани на всяка седалка.

— Охо! — възкликна момчето. — Ще пътуваме като тузари. Най-после!

— Предстои ни близо осемчасов полет — обясни Шеп. — На борда би трябвало да има достатъчно храна, филми, игри, каквото искате. — Той се обърна към Нели. — Обзалагам се, че не си виждала досега такъв красавец.

— Всъщност съм летяла с такъв от Акрън до Рейкявик — отвърна тя.

— Леле, Госпожица Тайнствена — възкликна Шеп. — Що за гувернантка си?

— Просто обичам да летя — уточни Нели.

— Виждам, че братовчедите ми са в добри ръце — каза ѝ Шеп. — Запази самообладание, когато пред теб се изправи тайпан, и можеш да прелетиш със самолет океана. Страхотно съчетание.

Ейми погледна към Дан. Колко ли още изненади щеше да им предложи Нели?

Точно тогава при тях дойдоха няколко униформени служители.

— Извинявайте, сър — каза любезно най-високият на Шеп. — Мога ли да видя паспорта ви?

Той протегна ръка.

— Вече минахме през проверката — възрази Шеп.

— Паспортът, ако обичате — отсече твърдо служителят.

Шеп провери в джобовете на късите си панталони.

— Мислех, че е тук. Почакайте малко.

— Бъдете така любезен да дойдете с нас, ако обичате.

— Ето ги! Дечицата ми! — екна глас в хангара.

Вътре влезе забързана жена в черна рокля, долепила длани. Трябваше да мине известно време, докато познаят Ирина. Беше с кърпа, вързана под брадичката, и очилца без рамки.

— Ето ги малките ми пирожки! — извика тя. — Добре ли сте? Той да не ви е направил нещо?

— Кой да ни е направил нещо? — попита Дан.

— Тази жена твърди, че ви е братовчедка — обясни служителят.

— Да... води ни се братовчедка — призна Ейми, — но...

Служителят се извърна към Шеп.

— В такъв случай сте задържан за отвличане.

ГЛАВА 20

— Това е нелепо! — каза Шеп, докато се връщаха в хангара. — Аз също съм им братовчед!

— Виждате го как лъже най-безсрамно — подметна Ирина и притисна към очите си носна кърпа. Руският ѝ акцент беше станал посилен. — Моя морковка — извика тя на Ейми. — Морковчето ми! Как само копнееха очите ми да зърнат лицето ти!

Ейми сграбчи Шеп за ръката.

— Той е нашият братовчед.

— Мога ли да видя паспорта ви, господине? — попита сурово служителят Шеп.

— Допреди малко беше у мен...

— Ела, малкото ми съкровище — рече Ирина и се опита да прегърне Дан. — Аз съм като баба на тези деца. Те избягаха от настойницата си в Бостън. Ето, имам документи. Погледнете! Издирват ги от Социалната служба в Масачузетс. Пратена съм да ги върна у дома.

— Документите, изглежда, са редовни — отбеляза служителят, след като ги провери. — Както личи, Социалната служба в Щатите издирва двете деца.

— Тази жена е лъжкиня, убийца и шпионка! — изкрещя Дан.

— Опитва се да ни убие! — викна и Ейми.

Ирина отново си избърса очите, въпреки че те бяха съвсем сухи.

— Открай време си имат проблеми с властите — обясни тя на служителя. — Знаете ги какви са децата в Щатите, ужасно разглезени. Но те са малките ми пирожки и аз ги обичам. Роднини са ми.

— Значи казвате, че сте им бавачка и братовчедка? — попита служителят.

— Оооооо — простена Ирина, като метна носната кърпа върху лицето си. — Сърце ми разбито на парчета като чаша за чай, само като видях отново ангелските им лица.

— А моето сърце ще изскочи през устата — завъртя очи Нели.

Дори служителят от охраната вдигна вежда. Ейми си помисли, че Ирина преиграва. Явно нямаше много опит с чувствата.

— Ако ми разрешите да се върна в самолета, ще ви донеса документите — намеси се Шеп. — Явно съм забравил къде съм ги сложил, но те едва ли са отишли далеч.

— Няма да мърдате оттук. — Служителят се обърна към Ейми и Дан. — Тази госпожа се казва Ирина Кахил и твърди, че...

— Не е Кахил — извика Ейми. — Всъщност е, но не се казва така!

Служителят избърса потта, избила по челото му.

— Ще спрете ли всички да крещите? Опитваме се да изясним случая.

От сградата при тях бързо дойде друг служител. Той пошушна нещо в ухото на шефа си. Ейми чу думата „Интерпол“.

Шефът се извърна към Ирина.

— Да познавате случайно Ирина Спаска?

— За пръв път чувам за такова лице — погледна неразбиращо Ирина. — „Спаска“ е често срещано руско име.

— Тя е Ирина Спаска! — викна Ейми.

— Лицето се издирва от Интерпол за... хм, за различни престъпления, извършени в много държави. — Служителят погледна списъка. — През 2002 година е пристигнала в Дубровник с фалшив паспорт. През 1999 година в София е парализирала с отрова мъж с неустановена самоличност. Шри Ланка... — Служителят пребледня. — Виж ти!

— Същата е — извика Дан. — Заклучете я и хвърлете руския ключ!

Ирина се усмихна.

— Малки смешници. Я ми кажете, господа, защо не преследвате престъпници като тази Спаска, вместо да обвинявате една руския гувърнантка, опитваща се да спаси деца от отвлечане?

Служителят въздъхна.

— Така твърдите вие, госпожо.

Шеп му заговори, започна да му обяснява, че е братовчед на Артър Трент и почтен гражданин с летателен план и самолет, който трябва да излети. Той включи в спора и Нели.

Ирина се обърна към Ейми и Дан. Сними глас до шепот.

— Тук съм, за да ви помогна. Отивате право в капан.
— Не може да бъде! Пък на мен ми се струва, че вече сме в капан — подметна Дан.
— Не пропускаш възможност да ме жилнеш — отбеляза Ирина.
— Разбираемо.
— Не аз, а ти жилиш с иглите си — напомни момчето.
— Няма да се хванем в капана ти — заяви яростно Ейми. — Сигурно си мислеше, че си ни убила в рудника...
— Не съм участвала — прекъсна я Ирина. — Не знаех какво е намислила Изабел, докато тя не го направи. Ако можех, щях да я спра.
— Лъжеш!
— Още ли не сте разбрали кой е истинският ви враг?
Дан я посочи.
— Бинго.
— Не ходете в Джакарта. Ако Изабел разбере, че сте там, ще ви убие, толкова ли не проумявате?
— И ни в клин, ни в ръкав ти се правиш на баба, а? — попита презрително Дан. — Я стига. Ако ти падне, ще ни убиеш, без да ти мигне окото.
— Ейми — изрече тихо Ирина.
Момичето не беше чувало никога от нея такъв тон. В началото не разбра какво я е смутило, но после схвана. В гласа ѝ липсваше *презрението*.
— Изабел ти каза, че аз съм убила майка ти и баща ти. Нали?
Ейми само я изгледа.
Дан завъртя рязко глава от Ирина към сестра си и после обратно.
— Какво каза тя току-що?
— Изабел те е излъгала. Тя ще лъже за всичко, докато получи каквото иска. Спомни ли си още нещо от онази нощ?
— Мама и татко са били убити ли? — попита през шепот Дан.
Той погледна озадачен Ейми. Приличаше на малко момченце, което се е изгубило. Сестра му се беше страхувала да не види точно това изражение върху лицето му.
— Да — каза тя. — Помня теб.
Отправи обвинението хладно, с надеждата Ирина да се хване на въдицата. Дори и Ейми да не я помнеше, тя със сигурност е била у тях.
— Но не само мен, нали?

— Какво става тук?

Гласът на Дан трепереше.

— Защо? — попита Ейми. Едва изричаше думите, на гърлото ѝ беше заседнала буца. — Как можа да го направиш?

— Не съм го направила — възрази Ирина. — Да, бях там.

— Това се нарича съучастничество в убийство — заяви момичето.

Дан беше толкова изумен, че лицето му сякаш се сгърчи и се сви. Изглеждаше така, като че ли някой го е ударил с все сила в стомаха.

Гласът на Шеп стана по-силен:

— Само ако ме пуснете в самолета ми...

— Мисля, че самолетът не е ваш — отсече служителят. — Взел е от някой си Грегъри Толивър и ние се опитваме да се свържем с него. За съжаление мобилният му телефон е изключен.

— Той ми е приятел — уточни Шеп. — Ще гарантира за мен.

— Е, няма как да го направи, не мога да го открия.

— Казвах само, че...

— Не, не съм съучастница — побърза да уточни Ирина. — Тръгнах си. Но поне един от нас остана. Помниш ли кой?

— Защо не ми кажеш ти?

— Защото ти трябва да си спомниш.

— Все намекваш, че е Изабел. Знам какво искаш да кажа. И каква е разликата между вас двете? Тя обвинява теб, ти обвиняваш нея.

Ирина пребледня.

— Каква е разликата между нас — повтори тя. — Точно това установявам.

— Може ли да се върнем в залата? — попита Нели служителя. — Децата се разстройват.

Ирина сграбчи Ейми за китката.

— Трябва да ми повярваш...

— Ей! Долу ръцете от братовчедка ми! — заповяда Шеп. — Нима ще допуснете да го направи? — попита той служителя.

Погледна за стотна от секундата Ейми. Вдигна юмрук и удари леко въздуха. *Роднини*, помисли си момичето. Шеп сякаш се сбогуваше.

Ирина пусна ръката на Ейми, но се приближи още повече.

— Не мога да ви спра — каза бързо. — Но не забравяй предупреждението ми, това е най-доброто, на което мога засега да се надявам.

— Така да бъде — съгласи се служителят, разсеян от Шеп, който започна да се кара с Ирина. — Но не излизайте от залата!

— Прекрасно! Не се безпокойте за нея! — подхвърли весело Нели и задърпа Ейми и Дан. Веднага щом се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуват, прошепна: — Обратно в самолета.

— Моля? — попита Ейми.

— Шеп ми подаде скришом документите. Бяха в панталона му. Можем да тръгваме.

— Можеш ли да управляваш това чудо? — поинтересува се притеснена Ейми.

— Фасулско — отвърна Нели.

— Ами мъжете от охраната? — попита Дан.

— Точно заради тях трябва да се изнесем бързо — обясни Нели. — И нехайно.

— Как се краде самолет нехайно? — любопитства момчето.

— Ето така.

Нели отиде при самолета. Обърна се бързо, после се втурна нагоре по стълбичката. Ейми и Дан я последваха.

— Затегнете коланите. Аз ще се свържа по радиостанцията с диспечерската кула. Шеп ми каза, че по всяка вероятност още не са отменили полета. Между другото... — допълни тя и след като се обърна, ги озари с усмивка. — Ви пожела успех.

Притеснени, Ейми и Дан завързаха коланите, докато Нели говореше с диспечерите. Самолетът излезе на пистата. Ейми долепи нос до прозореца. Шеп ръкомахаше и разговаряше със служителите от охраната, които и не подозираха, че самолетът се готви за излитане.

Ирина стоеше, без да се помръдва, вторачена в самолета. Ейми очакваше тя да предупреди всеки момент служителите. Но жената продължи просто да стои и да гледа.

Защо ли ги оставяше да заминат?

— Излитаме! — провикна се Нели, докато самолетът набираше скорост.

Не след дълго те вече се носеха по пистата. Ейми се вкопчи в страничната облегалка. Надяваше се много Нели да не е преувеличила

за пилотските си умения.

— Дали имаме парашути? — попита тя Дан.

Брат ѝ не отговори. И той се беше вкопчил в страничната облегалка.

Самолетът излетя плавно. Извиси се във въздуха, направи кръгче над град Дарвин и се насочи към зелената вода.

Нели каза по високоговорителите:

— И така, пътници, облегнете се и се наслаждавайте на полета. Следващата спирка е Ява.

Ейми се надвеси по-близо до Дан.

— Странно, колко много нови неща научаваме за Нели — каза тя. — Сякаш е била обучена за това. — Брат ѝ не отговори. Гледаше с напрегнато сериозно лице през прозореца. — Вече се питам дали изобщо я познаваме.

Дан се извърна ядосан към нея.

— Знам какво е.

— Кое? — попита Ейми.

— Изабел ти е казала, че Ирина е убила мама и татко? А ти не си ми и споменала.

Ейми забеляза, че в горния си край ушите на Дан са пламнали до червено и устата му се е изкривила. Очите му се напълниха със сълзи.

— Щях да ти кажа, просто...

Просто получавам тези проблясъци. И понякога не знам дали са истински. И съм уплашена, Дан. Много уплашена. Ами ако аз съм виновна за смъртта им?

— О, и кога щеше да ми кажеш? — Дан стисна устни. — Утре ли? Другата седмица? Или никога?

— Стори ми се, че е по-добре да изчакам.

Дори на Ейми обяснението ѝ прозвуча неубедително.

— Мама и татко са били *убити*, ти си разбрала кой го е направил и не си ми казала?

— Не сме сигурни, че го е направила Ирина!

— И ти ѝ *вярваш*?

— Е, не че можем да се доверим на Изабел. Тя се опита да нахрани с мен акулите, забрави ли? И се опита да ни убие в рудника. Така де. И Изабел не е от хората, на които можеш да се довериш.

— Заслужавам да знам. Държиш се с мен, сякаш... сякаш съм малкото ти братче!

— Ти *си* малкото ми братче!

— Не съм малък! — Лицето на Дан се беше сгърчило като юмрук. — Колко пъти спасявам тъпата ти кожа! Не веднъж и два пъти си разчитала да те измъквам от места, където те беше страх и да помръднеш. Защо тогава реши, че трябва да ме пазиш?

Защото си малкото ми братче, искаше й се на Ейми да каже.

Но не можеше да го направи. Изрече ли го, Дан като нищо щеше да скочи от самолета със или без парашут.

Затова тя само го погледна безпомощно.

— Тайни и лъжи — каза той. — Поздравления, сестричке. Вече официално се превърна в Кахил.

ГЛАВА 21

Ако имаше нещо, което Дан изобщо не беше очаквал да чуе някога през живота си, то това беше „Следващата спирка е Ява“, докато гувернантката му управляваше самолет над море, разпростряло се във всички посоки.

Ако имаше нещо, което изобщо не беше очаквал да почувства някога, то това беше тази самота.

Веднъж, когато беше на седем години, се беше блъснал в плъзгаща стъклена врата. Беше се ударил право в нея, както тичаше стремглаво. Беше отскочил и се беше приземил долу. Още помнеше усещането за внезапен силен удар. И веднага след това болката.

Сега се чувстваше точно по същия начин.

Опитваше се да не мисли за смъртта на родителите си, но се сещаше за това, разбира се, почти всеки ден. Най-вече се стареше да не мисли за такива тъпи неща като какво е щяло да бъде, ако. Ако баща му и досега е бил с него и го е водел на футболни мачове. Ако майка му е била до него по време на най-страшните астматични пристъпи. Повтаряше си, че само едно бебе ще си мисли такива неща. Пожарът е избухнал. Съдба. Дан не можеше да промени нищо. И виновни нямаше.

Всъщност обаче виновен имаше. Имаше някой, който му беше отнел семейството. Някой, който му беше отнел детството. Една мразовита нощ някой беше влязъл съвсем преднамерено в къща с четирима души, които се обичаха, и я беше подпалил...

Дан тръсна силно глава. Усети, че краката му треперят. Погледна навън, към необятното море. Леля Биатрис все повтаряше: проблемите ни изглеждат съвсем незначителни, ако погледнем нещо голямо, например небето. Това беше нейният начин да утешава две деца, които са останали кръгли сираци. Леля Биатрис беше глупачка.

Но от Индийския океан не му олекна ни най-малко. Щеше да му бъде по-лесно, ако си говореше с Ейми, но той почти беше решил да не ѝ говори никога вече.

Беше ѝ се сърдил много пъти. Прекалено много пъти. Сега ѝ се сърдеше повече и от онзи път, когато тя беше направила куклички за всяка от количките му „Мачбокс“ точно преди да дойде приятелят му Лайъм. Повече и от когато Ейми беше казала на леля Биатрис, че Дан обича Бетовен, та тя да го запише на уроци по пиано. Повече и отколкото в Египет, когато му се беше сторило, че сестра му си присвоява всички спомени за Грейс.

Сега изобщо не можеше да се сравнява с тези пъти.

Ейми беше научила, че майка им и баща им са били убити, и го беше запазила в тайна. Най-важното нещо в живота им!

Пожарът не беше избухнал случайно. Къщата не се беше подпалила, защото баща им не е угасил огъня и на килима е паднала искра. Някой беше влязъл и го беше подпалил умишлено.

И Ейми го знаеше. Онази нощ тя дори беше слязла долу! А изобщо не му беше казала.

А Дан си беше мислил, че са заедно. Във всичко. Той погледна надолу към зелената вода, разпростряла се до хоризонта. Не знаеше как да го преглътне. Не знаеше как да се справи. Майка му и баща му. Грейс. А сега и Ейми.

Не му беше останал никой.

* * *

Още беше светло, когато Нели кацна меко на международното летище „Халим Перданакусума“ на юг от град Джакарта. Тя махна слушалките и въздъхна.

— Изстискана съм като лимон — заяви. Сложи на рамо сака и взе клетката на Саладин. — Ако започнат да ни притискат на митническата проверка, нека говоря аз — рече Нели.

Няма да е трудно, помисли си Ейми. Дан мълчеше като риба.

На всички им олекна, когато минаха набързо проверката. „Халим“ беше по-малко летище за чартърни полети, затова нямаше много хора. След броени минути Нели вече ги беше превела през тълпата таксиметрови шофьори и беше избрала едно синьо такси, което да ги закара до града. Включи мобилния си телефон и запази хотелска стая.

— Пратих на Шеп есемес, че сме здрави и невредими — рече Нели. — Той ще се качи на друг самолет и ще дойде да прибере този. — Тя ги погледна угрижено. — Сигурно сте капнали от умора. Никога досега не съм ви чувала да мълчите повече от трийсет секунди. Освен ако не спите.

Дан не каза нищо, само продължи да гледа през прозореца пътя с палми от двете страни. Вече се здрачаваше и лампите на уличното осветление се включваха една по една. Шофьорът криволичеше нещо сред задръстването от автомобили.

Светлините на Джакарта бяха все по-близо. В натезалия от влага въздух проблясваха високи сгради. Небостъргачите изглеждаха невъзможно високи, сякаш бяха от научнофантастичен филм. Шофьорът слезе от магистралата и не след дълго подкара по широк булевард. Около тях се стрелкаха препълнени автобуси, таксите и мотоциклетисти, устремили се към огромен кръг с красив фонтан в средата. Шофьорът зави и покара по по-тясна улица — малко по малко високите сгради останаха зад тях.

Ейми не беше ходила никога в такъв оживен и потискащ град. Беше си мислила, че Кайро е объркващ, но Джакарта представляваше истински лабиринт, даващ се от автомобили, които не спазваха правилата за движение, и от хора, които се промушваха между превозните средства, за да прекосят улиците. Във въздуха се носеха изгорели газове.

Накрая шофьорът спря пред яркооранжевия сенник на бяла сграда. Пиколото се стрелна да отвори вратите и се пресегна да свали багажа. Нели плати с парите, които беше обменила на летището.

Спряха на рецепцията и Нели ги регистрира.

— Бихме искали утре да отидем до Анак Кракатау — каза тя. — Можете ли да ни помогнете да го уредим?

— Обикновено е възможно — отвърна мъжът. — Но точно сега властите са забранили достъпа дотам. Когато вулканът се събуди, е забранено да се ходи на острова.

На Ейми ѝ се доплака. Нима бяха дошли чак тук само за да ударят на камък? Все ѝ се струваше, че е достатъчно да погледнат острова, за да открият нещо, което Робърт Хендерсън е оставил. Тя нямаше представа откъде да започнат да търсят следи от него в Джакарта.

Нели ги погледна през рамо. Усмихна се разбиращо, сякаш знаеше колко разочаровани и уморени са.

— Можем ли да намерим някъде американска храна? — попита тя. — Например чийзбургери?

Ейми си помисли, че Нели явно наистина се тревожи за тях, щом пропуска възможността да опита местната кухня. Но и самата тя беше разтревожена. Дан не беше мълчал никога толкова дълго.

Администраторът се усмихна.

— В Джакарта можете да намерите всичко. Мога да уредя да ви я донесат в стаята.

— Чийзбургери, пържени картофи, чипс... каквото ви се намира — каза Нели.

Отидоха с асансьора в стаята и оставиха саковете. Ейми извади Саладин от клетката. Нели се обърна към тях.

— И така, казвайте сега. Какво се е случило? Защо вие двамата не говорите? Когато споменах чийзбургерите, Дан дори не извика.

— Мълчим си ей така — отвърна той.

— Просто сме уморени — промърмори Ейми в меката козинка на Саладин.

— Да бе, да — каза Нели. — Това с Кракатау не е хубаво, но утре сутринта все ще измислим какво да правим. Предлагам да си поръчаме дивиди и да си стоим тази вечер тук. Не помня някога да съм била толкова уморена. — Тя се прозина. — Сигурно можем да се приближим до острова, но дали ще разберем нещо? — Нели поклати глава. — Готова съм да отидем, но още не съм наясно какво точно търсим.

— И аз — призна Ейми.

— Виж ти! — заяде се Дан. — Пък аз си мислех, че знаеш всичко.

Нели премести поглед от него към сестра му, после отново към Дан.

— Така значи — подметна тя. — Взимам изпълнително решение. Край на разговорите. Хайде да хапнем.

* * *

Когато се събуди, Ейми не знаеше къде е. Беше тъмно като в рог и единственото, което тя чу, беше тихото жужене на климатика. Кой хотел, кой град, коя държава? Писна клаксон. В стаята миришеше леко на... на чийзбургери. На наистина гадни чийзбургери.

Джакарта. Ява.

Имената звучаха толкова чуждо, че тя ги прехвърли отново наум. Съмняваше се, че допреди месец е щяла да ги открие на картата. Бяха излетели със самолета на запад от Дарвин, над Индийския океан. Беше ли възможно да са по-далеч от Бостън, щата Масачузетс? Според нея не.

Не можеше да заспи. Очите ѝ вече бяха свикнали с мрака и тя различи върху канапето издатината под завивките — Дан.

Беше го обидила. Знаеше го. Цяла вечер ѝ се искаше да му обясни. Но за да му обясни, трябваше да си признае. А нямаше сили да се върне към онази нощ. Ако разкажеше за нея на глас, всичко щеше да стане прекалено истинско. Щеше да се наложи да го изживее наново. А ако го направеше, щеше да рухне.

Тя въздъхна и се обърна на другата страна. Нели спеше с възглавница на главата в другия край на широкото легло. От изгряващото слънце краят на пердето беше яркооранжев, като подпален. Сърцето на Ейми заби учестено.

Пожар.

— Изведи децата!

Тя отметна завивките. Запуши си ушите. Разпищя се наум. *Мамо! Не ходи там!*

Скочи от леглото и прекоси стаята. Дръпна пердетата. Видя как с началото на деня слънцето е окъпало в ярка светлина високите сгради.

Ейми мина на пръсти по килима и седна на канапето.

— Дан — прошепна.

Той продължи да си спи.

— Дан!

Брат ѝ седна объркан.

— Къде отиваме? Къде ми е панталонът?

Ейми се засмя тихо. Но объркването изчезна от лицето му и отново се появи нацупеното изражение.

— Извинявай, че не ти казах — започна сестра му.

— Карай.

— Просто...

— Няма значение.

Дан се зави отново.

— Значи ми прощаваш?

— Не съм споменавал такова нещо. — Отново беше стиснал устни. — Кажи ми какво помниш. Очевидно *Ирина* знае.

— Не, не знае! А аз не помня много. Само странни проблясъци. Помня, че чух гласове, че слязох долу и се уплаших, защото в къщата се бяха събрали някакви непознати. Говореха злобно. А Изабел Кабра ме взе на ръце... — Ейми преглътна. Не можеше да каже на Дан за коалите. Той още не беше свикнал с мисълта, че майка им и баща им са били убити от свой роднина. Ами ако разбереше, че *тя е виновна*? — Усетих, че и мама е уплашена. Помня, че по-късно чух как входната врата се затваря и се зарадвах, че са си отишли. Погледнах навън, те стояха под прозореца ми. Изабел каза, че трябвало да действат още онази нощ. Никой друг не се обади.

— Какво помниш за мама и татко? — продължи да настоява Дан. Ейми поклати глава.

— Не помня много. Помня, че мама ни изведе двамата, а татко сваляше от лавиците някакви книги.

— Търсел е нещо.

— После мама ни остави на тревата, каза ми да се грижа за теб и изтича вътре. Чаках и чаках да излязат. А те не се появиха.

По бузите на Ейми потекоха сълзи. *Грижи се за брат си*. Звучеше лесно. Но как беше най-добре да го направи?

Дан се смути от сълзите ѝ.

— Не се разкисвай — каза той. — Чака ни работа.

— Още ли ми говориш? — попита, както плачеше, сестра му.

— Предполагам, че да — отвърна Дан. — Продължаваме да издирваме ключовете към загадката. Да се хващаме за работа.

Ейми реши да не се сърди на Дан за хладния му тон. Напрежението между тях може би щеше да се разсее. Брат ѝ не беше злопамятен.

Ейми затърси из раницата си. Намери пакетчета крекери с фъстъчено масло и хвърли едно на брат си.

— Закуска.

Той отвори пакетчето.

— И така. Снощи се опитах да измисля как да открием следи от Хендерсън, но мозъкът ме заболя. Градът е огромен. А ние не разполагаме с нищо, което да ни насочи.

— Още ми се иска да видим Кракатау — каза Ейми. — Ако отидем, където е бил той, сигурно ще се сетим нещо.

— Помниш ли какво каза администраторът, когато Нели го попита за чийзбургерите? — Докато Дан говореше, от устата му се посипа ситен дъждец натрошени крекери, но Ейми реши да не го прави на въпрос. — В Джакарта можеш да намериш всичко. Ако го видим или проверим какво има наоколо... може би ще забележим нещо. — Дан подхвърли последния крекер към устата си. — Няма смисъл да седим тук.

Сестра му погледна към леглото, където Нели спеше непробудно, с дълбоко равномерно дишане.

— Снощи беше толкова изтощена, че не слуша дори айпода — каза Ейми. — Не бива да я будим. Хайде да проучим още малко нещата.

Тя се пресегна да вземе лаптопа на Дан. Той се свлече отново на леглото.

— Да проучваме ли? Само това ли ти хрумва?

— Искам да проверя дали ще открия още нещо за онзи кораб. Нели ни прекара със самолета през океана. Дължим ѝ малко сън.

— Така ли? — попита брат ѝ. — Не знам дали изобщо ѝ дължим нещо.

— В смисъл?

— Странното е, че постоянно научаваме нещо ново за нея — сними Дан глас. — Помниш ли какво каза в самолета?

— Мислех, че не слушаш.

— Само не ти говорех. *Още* не ти говоря, освен ако не се налага. Ти каза, че тя е обучена за тази работа. Права си.

— Знам. И помниш ли онова странно съобщение на мобилния ѝ телефон, което чухме в Русия? Нещо от рода на *свържи се, за да докладваш...* Наистина Госпожица Тайнствена. — Ейми прехапа устна. — Не че не ѝ вярвам. Все пак това си е *Нели*. Страхотна е. Само че... коя всъщност е тя?

— Човек никога не знае кой кой е — отбеляза Дан. — Не познаваме дори най-близките си. Поне в това съм сигурен.

Ейми усети, че се изчервява. Беше наясно, че Дан говори не изобщо за рода Кахил. Той имаше предвид и нея.

Брат ѝ стрелна с поглед спящата Нели.

— Мислех си... дали да не хвърлим едно око на имейлите ѝ...

— Как? — попита сестра му. — Знам, че тя ги проверява на твоя компютър, но има парола.

Дан изглеждаше смутен.

— Хм... аз я запомних. — Забелязал учудения поглед на Ейми, той побърза да добави: — Без да искам! Една сутрин тя си проверяваше пощата, аз гледах пръстите ѝ върху клавишите и... просто запомних паролата. — Дан пак погледна бързо спящата Нели. — Значи единственото, което трябва да направим, е да се логнем и да видим писмата.

— Не бива да го правим — прошепна сестра му.

Настъпи кратко мълчание. Ейми въздъхна.

— Жалко, че не се сетих първа.

Тя се логна. Дан се наведе напред и прошепна:

— Виж я ти нашата Нели!

След миг вече бяха в електронната ѝ поща. Имаше съобщение от баща ѝ — agomez — в което той питаше *donde estas*^[1] сега, и ново писмо от някого с името clashgrrl с електронен адрес в Бостънския университет.

— Виж, има съобщение на clashgrrl до Нели и от вчера — каза Ейми. — В полето „Относно“ пише „Обади се, скъпа“.

— Сигурно е някой неин приятел от колежа.

— Така изглежда. — Ейми кликна върху писмото. На екрана се появи надписът „Парола“. — Странно. Дали всичките ѝ писма са защитени с парола? — Ейми кликна върху писмото на баща ѝ. „Hola^[2], щерко скитнице, не съм те чувал от Сидни. Обади се на стария си баща, че да може да спи нощем. Твой възхитен и както винаги търпелив баща. П. П. Ако си някъде край Тайланд, прати ми лют сос.“ — Ейми се усмихна. — Както личи, Нели се е метнала на баща си.

— Провери другите писма.

Момичето ги прегледа. Нели беше получила куп имейли от приятели и няколко от по-малката си сестра, но единствените, които те с Дан не успяха да отворят, бяха от clashgrrl.

— Защо Нели получава защитени с парола имейли? — попита тя брат си.

И двамата погледнаха своята потънала в сън гувернантка. Виждаше се само горният край на главата ѝ. Сега, когато тя спеше и искрящият ѝ поглед не се виждаше, тя изглеждаше различна и приличаше на човек, когото те не познават.

— Не се доверявайте на никого — прошепна Ейми.

Нима не го знаеха още от самото начало? Но *Нели*? При мисълта, че тя може да крие нещо от тях, Ейми се разстрои и излезе от равновесие, сякаш земята под тях се движеше.

Дан просто беше ядосан.

— Щом тя не ни казва всичко, защо да го правим ние? — Той смачка на топка обвивката на крекерите и я хвърли в кошчето за боклук. — Хайде да вървим да намерим някой вулкан.

---

[1] Къде си (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Здравей (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Град Джакарта сякаш беше оживял внезапно, с взривен тътен. Дан и Ейми стояха пред хотела и гледаха изумени камионите, леките коли, велосипедите и такситата, които се оплитаха на кълбо и пак се разплитаха по улицата. Палмите горе сякаш махаха, разлюлени от ветеца, по тротоарите гъмжеше от хора, които бързаха за работа.

— Трябват ни часове, за да стигнем до някъде — рече Ейми.

Дали винаги беше толкова черногледа, или Дан го забелязваше чак сега, защото ѝ беше сърдит?

— Не, ако се качим на някое от тези там.

Той посочи към улицата. Към тях се беше насочил оранжев скутер на три колела и с кош отзад. Дан му махна с ръка.

— Какво правиш?

— Това е такси — обясни той. — Пък и не му се налага да чака в задръстванията.

Шофьорът дойде при тях.

— Вајај ви трябва? Пътува приятно, евтино и бързо. Ходя навсякъде.

— Можете ли да ни откарате при корабчетата? — попита Дан. — На пристанището?

— На пристанището — да, разбира се. Няма грижи! Скачайте!

Те се метнаха отзад. Шофьорът потегли. От ускорението главата на Ейми отскочи назад.

— Супер! — извика Дан.

Не се сдържа.

Скутерът започна да лъкатуши между колите и камионите. Промушваше се там, откъдето не можеше да мине никой. Пърпореше по пресечки и трополеше по малки улички. Почти покосяваше пешеходците. Главата на Дан се напълни с миризмата на бензин и на смог, градските шумове го похлупиха. Той сякаш се намираше в средата на ревнола тътнеща машина.

Джакарта му харесваше.

Улиците станаха по-тесни. Изведнъж Ейми и Дан доловиха миризмата на море. Шофьорът намали скоростта и те минаха през пазар с ярки плажни чадъри, забити в земята, и под тях с одеяла, на които мъже по къси панталони и гумени сандали продаваха наслагана в кошове риба. Те крещяха високо и мятаха като луди пари, а Дан съжали, че няма да спрат и да погледат.

Видяха отпред мачти и платна в най-различни цветове. Шофьорът спря недалеч от пристанището. Дан протегна ръка, в която стискаше намачкани банкноти, и мъжът си взе няколко.

— Искате ли обиколка? — попита той, като показва в широк жест пристанището. — Познавам го цялото. Мой братовчед има рибарска лодка. Най-добра в пристанището, най-добрия водач.

— Искаме да отидем на Кракатау — обясни Ейми.

Мъжът поклати глава.

— Активен сега... не може да слезете на Кракатау.

— Братовчед ви ще... ще ни откара ли до там? Само да погледаме? — попита Дан.

— До там се пътува дълго, цял ден.

— Нищо.

Дан очакваше следващите думи на шофьора да бъдат: „Къде са майка ви и баща ви?“. Знаеше, че той си го мисли. Без да казва и дума, му подаде шепа пари.

— Разбира се — рече мъжът и ги грабна. — Няма грижи!

* * *

Братовчедът на шофьора се казваше Дарма, а лодката, която на пристанището изглеждаше доста голяма и стабилна, в открито море изведнъж стана малка и неустойчива.

Ейми и Дан седяха отзад и наблюдаваха как Дарма се усмихва и им сочи забележителностите. От двигателя не чуваха какво им обяснява. В екипажа имаше двама мъже, които не знаеха английски, но срещнеха ли погледа на Ейми и Дан, им се усмихваха.

Носът пореше вълните, навсякъде се носеше миризмата на риба. Ейми се беше вкопчила в перилата и изглеждаше леко позеленяла. Дан се беше извърнал към водата и бе подложил лице на вятъра. Морето

беше ярко тюркоазно, а отстрани се виждаха наниз острови. Из залива кръжаха по-малки рибарски лодки.

След известно време видяха отпред нос. Дан предположи, че ще заобиколят тъгла на Ява. Знаеше, че Кракатау се пада на запад. Дарма им извика нещо и се засмя. Ейми се обърна към Дан.

— Какво каза?

— Май нещо за сонди и кораби. Какви сонди има тук? Трябва ли да повтарям четвърти клас?

— Сигурно е казал *Зонда*. Като в Зондския проток. След като завием, ще навлезем в него, това е ивицата вода, която дели Ява от Суматра. По него се стига до Раката. Островът, на който се намира Анак Кракатау. Остров Кракатау се е разпаднал, но на негово място се е появил друг. Означава „Рожбата на Кракатау“ и...

— Знам, че е трудно за теб — отбеляза Дан. — Но много те моля, спри...

— Проток за плавателните съдове! — извика Дарма. Този път го чува много добре. Мъжът се усмихна и прихна. — Щом тръгнем да го прекосяваме, се дръжете.

Завиха зад носа и морето стана по-бурно. Дарма насочи лодката покрай брега и водата се поуспокои. Плажът изглеждаше красив, а хълмовете отзад бяха обагрени в опушено зелено и сиво. Отвъд синьото море се падаше Суматра.

Возя се на лодка между Ява и Суматра, помисли си Дан. *Дали това е хубаво?*

Тъкмо съжали, че не е взел нищо за обяд, когато екипажът им поднесе панички, пълни с кокосов ориз. Дан и Ейми си устройха истинско пиршество, докато гледаха по-големите товарни кораби в протока.

Слънцето се беше издигнало високо над главите им, когато Дарма им даде знак.

— И така, тръгваме да прекосяваме протока. — Той посочи. — Това там е Раката.

Сега вече виждаха острова с вулканския връх Анак Кракатау, рожбата на Кракатау. Дан усети как го побиват ледени тръпки.

Дарма се насочи към протока, като нещо заобикаляше многото плавателни съдове в него. Край тях минаваха грамадни товарни параходи и малката лодка се клатушкеше по вълните, които те вдигаха.

Накрая навлязоха в по-спокойни води, при острови с гъсти палмови гори и изкусителни плажове. Ейми и Дан се бяха озовали на сред тропически рай. Когато Робърт Кахил Хендерсън беше дошъл за пръв път тук, и той сигурно беше изпитал същото чувство. С тази разлика, че на мястото, където навремето се е възправял могъщият Кракатау, сега се издигаше нова планина. Отгоре беше плоска и тук-там из белия дим се виждаха и сиви струи. Дан чу гръмотевица, но почти не ѝ обърна внимание. Беше като омагьосан от гледката пред него. Човек някак си долавяше силата ѝ, мощната кипяща енергия вътре.

Макар и той да се престори, че не слуша, мозъкът му волюневолю си припомни фактите, които Ейми му беше прочела в самолета на Шеп: от цунамито, вдигнало се след последното изригване на 27 август, са загинали трийсет и шест хиляди души, две трети от острова са били отнесени, тътенът от последното мощно изригване се е чул на цели три хиляди и петстотин километра оттук, ударните вълни са обиколили седем пъти Земята, прашният облак се е вдигнал на осемдесет километра и за тринайсет дни е минал през цялата планета, та накрая през цялата следваща година да създава изумителни залежи. И всички цифри се свеждаха до един зъл вулкан.

Дарма повери руля на един от членовете на екипажа и дойде при Ейми и Дан.

— Днес не е добре — рече той. Сетне посочи. — Много активен.

Дан забеляза как нещо се плъзга надолу по планината. От нея се вдигнаха облаци дим и над морето се чу тътен. Разхвърчаха се камъни, които западаха с плясък толкова близо, че Дан ги виждаше. Лодката им се носеше по малките вълни.

— Изригва ли?

— Не. Но не е доволен — отвърна Дарма. — Това е втвърдена лава. Не е добре за лодката.

От вида на острова Ейми и Дан разбраха, че дори и да имат възможност да го разгледат, няма да открият нищо. Кракатау беше изригнал пепел и огън. Те бяха паднали в морето и се бяха изпарили във въздуха. На Ейми и на брат ѝ им беше достатъчно да видят мощта на втората планина.

— Той явно се е спасил на косъм — прошепна тя на Дан. — И е загубил всичко. Всичко, за което е работел.

— Няма снимки? Няма видео? — попита лодкарят. — Повечето туристи правят.

Те поклатиха глави. Не им трябваха снимки, за да запомнят това.

На връщане пътуването през протока беше доста притеснително, но те се довериха на вещината, с която Дарма управляваше лодката, и на умелия начин, по който екипажът му помагаше. Щяха да пътуват още доста часове и не им оставаше друго, освен да седят и да гледат същото крайбрежие, което бяха наблюдавали в продължение на няколко часа на идване. Въпросът беше какво ще правят, след като се приберат в Джакарта. Дан беше на път да го изрече на глас, но после си спомни, че почти не говори на сестра си. Тя изглеждаше толкова умърлушена, че Дан почти забрави колко ѝ е сърдит.

Слънцето отзад се сниши на небето, когато накрая те завиха зад носа и се отправиха към Джакарта. Дарма пак дойде да поговори с тях.

— Извинете. Наближаваме Хилядата острова. Красиво място, ходят туристи...

— Наистина трябва да се връщаме — каза Ейми.

— Ще се отклоним само за малко — уточни с широка усмивка лодкарят. — Трябва да занеса на един от островите бърза доставка, изобщо няма да се бавим!

Дан сви рамене.

— Защо пък не.

Те заплаваха между островите. На някои от тях видяха красиви къщи, други бяха необитаеми.

— Човекът живее на малко островче, не близо до другите — обясни Дарма. — Поръчва храна и други неща. Стар е, не говори много, мой приятел го закара на Кракатау, точно както вас! И той не снима видео! — Дарма подкара лодката по-бавно, защото се насочиха към зелен тропически остров. Екипажът се зае да товари доставките на гумен сал. — Спираме само за момент — обеща Дарма.

Другите от екипажа продължиха да вадят от каютата доставките. Ейми изправи гръб.

— Дан — прошепна тя. — Видях розмарин. Помниш ли ключа от Ирина?

Той се извърна към нея.

— Хм, много странно, но и ти ли си мислиш това, което си мисля аз?

— Че човекът на острова е от рода Кахил ли?

— Че човекът на острова е *Робърт Кахил Хендерсън*!

— Невъзможно е! Той би трябвало да е на... на около сто и четирийсет години!

Брат ѝ кимна.

— Именно. Може би голямата тайна на Кахил е *вечният живот*. Или поне нещо, което удължава живота. Помисли само, Ейми. Няма ли да станеш най-могъщият човек на света? Робърт Кахил Хендерсън може би е изчезнал не за да умре. Може би се е върнал тук и през последния половин век е разработвал формулата!

— Звучи шантаво! — рече бавно сестра му.

— Но може да е истина — възрази Дан.

И двамата подскочиха.

— Слизаме тук! — оповести Ейми. — Ще занесем доставката!

— Но тук няма хотел — напомни Дарма. — Нищо за туристи!

— Чудо голямо! Обичаме да живеем на бивак! — Дан бръкна в джоба си и извади още пари. Даде ги на Дарма. — Утре елате да ни вземете, може ли? — попита той.

После слезе от лодката и нагази във водата, която му стигаше до коленете. Взе един от кашоните и го закрепил на главата си.

Ейми се прехвърли през перилата. Тя грабна другия кашон.

— Чао!

Дарма издърпа на лодката гумения сал. Изглеждаше объркан. Но сви рамене и им махна с ръка. След малко лодката беше завила зад острова и се беше скрила.

ГЛАВА 23

Нели прокара сънено ръце през косата си. Погледна часовника. Не можеше да повярва, че е спала цели дванайсет часа.

Дан и Ейми бяха излезли, естествено. Този път дори не бяха оставили бележка.

Тя си провери електронната поща и както и бе очаквала, видя, че има две писма от clashgrrl. Написа паролата и ги отвори.

НЕ ГИ ИЗПУСКАЙ ОТ ОЧИ. ПОВИШЕНА
ТРЕВОГА. УРЕДИ НЕЗАБАВНО ЗАМИНАВАНЕ.

— Ама че работа — каза тя на глас.

Саладин измяука умолително.

— И ти ли? — попита го Нели.

Наведе се да го вземе и го помилва разсеяно. Не можеше да повярва, че отново е изгубила Ейми и Дан. Реши да им даде час — час и нещо, преди да започне да си скубе косите.

Саладин се измъкна от ръцете ѝ. Тя го беше стиснала много силно. Защото беше разтревожена. Тук имаше нещо гнило.

Ейми и Дан обикновено ѝ показваха недвусмислено, че са скарани. Но тя беше забелязала как двамата се споглеждат, когато научиха, че знае да управлява самолет. Бяха започнали да я подозират. Клетите те. Не можеха да се доверят на никого.

Получи се още едно писмо от clashgrrl. В графата „Относно“ пишеше „Не бъди толкова смотана!“.

Това означаваше, че тя трябва да го прочете незабавно.

Нели изключи с бос крак лаптопа. Реши първо да намери Ейми и Дан и чак тогава да прочете писмото. Имаше лошо предчувствие.

* * *

Изабел влезе в магазина, а Ирина остана навън. Изабел беше взела кола под наем, но Ирина я проследи с мотоциклета. Беше се дегизирала, но Изабел не беше взела обичайните предпазни мерки, което означаваше, че в Джакарта се чувства в безопасност.

Носеше платнен сак — когато беше влязла в магазина, той беше празен, а сега се беше издул от покупките. Ирина беше успяла да я улови с обектива на фотоапарата и да види какво купува.

От последната покупка я побиха ледени тръпки. Точно както Ирина беше подозирала. Изабел беше хитра, но ѝ липсваше въображение.

Така значи. Налагаше се Ирина да окаже именно тук последна съпротива. Могъществото на трийсет и деветте ключа не можеше да остане в ръцете на клана Лусиан, щом го оглавяваше Изабел Кабра.

Какви щяха да бъдат последиците, ако Ирина започнеше да действа срещу своята водачка? Тя знаеше прекрасно. Щяха да я изхвърлят. Всички в клана Лусиан щяха да знаят, че ги е предала. Изабел и Викрам щяха да се погрижат. Щяха да измислят някакви небивалици, да изопачат нещата. Ирина щеше да остане без всичко, което познаваше: пари, връзки, цел. Светът щеше да се превърне в безлюдно място, а самата тя щеше да стане призрак.

Нямаше избор. Трябваше да се опита. „Каква е разликата между вас?“, беше попитала Ейми.

Ето я разликата, Ейми. Има неща, които няма да направя. Има неща, които няма да допусна да се случат.

Ирина се обърна и се затича към Иън и Натали. Натали се усмихна. Ирина не видя очите ѝ зад тъмните очила.

— Добра новина. По всичко личи, че никой не следи майка ви — каза Ирина.

Нямаше намерение и с мигване на окото да покаже на тези хулиганчета, че ѝ лаят по нервите.

— И аз имам добра новина — отвърна Натали. — Днес сутринта мама получи нова заповед.

— Е, и?

Без никой да забележи, Ирина извади иглите от показалците си. Щеше да ѝ бъде по-лесно да действа, ако тези двамата излезеха за дълго от строя.

Натали се хвърли толкова бързо, че Ирина има време само да се учуди за миг. Винаги беше смятала, че на това нацупено момиче му липсва живец. Ръката на Натали се стрелна напред, сграбчи нокътя на Ирина и го огъна почти изцяло назад. Ирина почувства ужасна болка — ставата на пръста ѝ изпука. После иглата се заби.

* * *

Ейми и Дан оставиха кашоните на плажа и тръгнаха към пътеката.

— Защо пуснахме Дарма да си тръгне? — попита Ейми. — Ако не открием никого, ще се наложи да нощуваме тук.

— Жестоко! — възкликна Дан. — Като Робинзон Крузо.

— Робинзон Крузо — поправи го сестра му.

Бяха навлезли в гъстата тропическа гора и тръгнаха по пътеката.

— Сигурен съм, че Тропо ще ни се зарадва — каза Дан. — Ние сме едно голямо щастливо семейство, нали?

Ейми имаше лошо предчувствие. Слънцето беше залязло зад хълма и сенките се бяха удължили. Изведнъж тя се уплаши какво ще намерят.

Дан излезе на една поляна.

— Охо! — възкликна той. — Погледни.

До една палмова горичка се издигаше голям строеж. Всичко наоколо беше осеяно със строителни инструменти, големи парчета бетон, омотани на кълбо дебели жици, плочки теракот.

— Както личи, са смятали да строят хотел — каза Дан. — Виж, там има още постройки.

— Дан — викна Ейми. — Виж.

Тя посочи пясъка. По него се виждаха ясни стъпки. Дан сложи крак до тях. Стъпките бяха много по-големи, като на мъж. Изведнъж съмненията на Ейми за предположението на брат ѝ бяха изместени от страх.

Те тръгнаха по стъпките и подминаха изоставения хотел и поляната. По-нататък при пътеката видяха малък плаж във вид на полумесец и с пясък, обагрен в розово от залязващото слънце. Около

него се издигаха високи палми. Стъпките изчезнаха, сляха се с падинките по мекия пясък.

Ейми забеляза с крайчеца на окото, че нещо се движи. На две палми беше завързан хамак. Той се люлееше леко напред-назад. Момичето не видя кой лежи на него, мерна само бос крак, който се оттласкваше леко от земята, за да разлюлее хамака.

Затаили дъх, двамата се приближиха. Щом стигнаха при хамака, видяха идеално изгладени къси панталони от лимоненожълт лен. Снежнбяла риза. И братовчед си Алистър Ох, който лежеше със затворени очи и усмивка на лицето.

ГЛАВА 24

Алистър отвори едно око. И да беше изненадан от появата им, не го показва с нищо.

— Добре дошли в рая — рече той. Свали крака от хамака и седна на него. — Изглеждате разочаровани.

— Не очаквахме да те видим тук — промърмори Дан.

— Бих могъл да кажа същото — отвърна Алистър. — С тази разлика, че няма да е съвсем вярно. Вече приближавам точката, когато изобщо не се учудвам на внезапните ви появи.

На Дан му идеше да удари с все сила някое дърво. Беше сигурен, че е по следите на най-възрастния човек на света. Вместо него бяха намерили поредния братовчед Кахил.

Момчето и досега не беше наясно какво изпитва към Алистър. Ейми се беше разплакала, когато беше решила, че Алистър е загинал при срутването на пещерата в Корея. Дори Дан се беше размекнал малко. Добре де, беше си поплакал. Малко. После обаче се оказа, че Алистър е жив. Което означаваше, че ги е изиграл. И то не за пръв път. Беше от клана Екатерина и бе решен не по-малко от тях да намери трийсет и деветте ключа към загадката.

Въпреки това им беше помогнал в Египет. Нямаше никаква вина, че подводницата, която беше изобретил, е потънала. Е, може и да имаше вина. Двамата с Ейми за малко да се превърнат в храна за рибите в Нил.

— Какво търсиш тук, Алистър? — попита Ейми.

— Същото, което и вие, предполагам — отвърна той. — Опитвам се да разбера какво е правил тук Робърт Кахил Хендерсън. Блестящ човек. От клана Екатерина, разбира се.

— Досетихме се — заяви Дан. — Издирихме го в Австралия.

— Виж ти! — Очите на Алистър блеснаха. — Ще ми бъде неприятно, ако любопитството ви остане неудовлетворено, след като сте били толкова път до Индонезия. Дали отново да не си разменим

информация? Вие ще ми кажете какво сте научили в Австралия, а аз ще ви кажа какво съм разбрал тук. Споразумяхме ли се?

Дан и Ейми се спогледаха. Вече си бяха разменяли информация с Алистър. Обикновено се получаваше.

— Сигурно знаете, че той е бил учен — продължи мъжът. — Подобно на мнозина в клана ни, е притежавал блестящ находчив ум. Издигнал се е много бързо в йерархията на Екатерина и е привлякъл вниманието на водачите на клана. Чакало го е страхотно бъдеще. И точно тогава той е допуснал голяма грешка. — Известно време Алистър мълча. — Влюбил се е в жена от клана Лусиан.

Дан простена.

— О, я стига. Ще се издрайфам. Пак ли любовна история?

— Да, пак. Но много любовни истории са и истории... за предателство. Жената, в която се е влюбил, е била от знатен род, братовчедка на кралица Виктория. Покрай това на хората в клана Екатерина им хрумнало нещо. Ширел се слух... хм, който не бил само слух — че преди около шейсет години друга знатна особа от клана Лусиан в руското царско семейство е събрала почти всички, да не кажем всички трийсет и девет ключа. При внезапно нападение Мадригалите унищожили доказателствата. Но човекът запазил един препис. Някъде през осемдесетте години на XIX век преписът бил отнесен в седалището на клана Лусиан в Лондон. Подозираме, че през 1918 година, докато са търсели списъка, Мадригалите са убили цар Николай II и семейството му. Но това е друга история. Само хората в клана Екатерина са знаели, че списъкът е бил прехвърлен в Лондон.

Ейми не погледна Дан. Той не погледна нея. Бяха намерили в Русия доказателствата, че ключовете към загадката са събрани, нямаха обаче намерение да го кажат на Алистър.

— Но съвсем в стила на хората от клана Лусиан, които с хитрост и измами са събрали толкова много ключове, те не са притежавали уменията да направят изводите. С това се занимава кланът Екатерина. Ето защо са дали на Робърт Хендерсън възможността да избира. Бащата на годеницата му оглавявал клана Лусиан. Затова заплашили Робърт, че ако не го шпионира, за да разбере дали кланът Лусиан наистина притежава трийсет и деветте ключа, ще бъде изритан завинаги от клана Екатерина.

Ейми ахна.

— Ужас!

Алистър извърна към нея тъмните си очи.

— След толкова време и усилия още не разбираш колко е важно, нали?

— Разбирам. Но...

Той поклати глава.

— Не, не разбираш. Ако наистина разбираше какъв е залогът, щеше да знаеш, че понякога се налага да си безпощаден. При всички положения Робърт Хендерсън бил раздвоен. Явно е бил много влюбен. Но освен това бил и нещо друго — бил учен. Не устоял на изкушението и предизвикателството да намери ключовете към загадката и да ги събере. Затова успял да открадне единствения препис с ключовете, с който кланът Лусиан разполагал. Те, разбира се, знаели прекрасно кой го е направил... и сватбата била отменена. От клана Екатерина го качили на кораб за топлите морета и съчинили някаква история, че той, видите ли, бил последовател на Дарвин. Всъщност обаче Хендерсън отишъл в Индонезия. После, естествено, допуснал пагубна грешка. Построил си лаборатория на известен вулкан. Имал си причини: островът бил необитаем и Хендерсън успял да впрегне геотермалната му вулканска енергия, така че тя да охранва лабораторията му. Все пак бил от клана Екатерина. Поемал риск и го знаел. Изгубил, разбира се.

— Какво се е случило? — попита Ейми. — Знаем, че Кракатау е изригнал, но къде е бил Хендерсън?

— А, изригването на Кракатау. Знае ли човек какво го е причинило? Според някои в клана Екатерина Мадригалите са вдигнали във въздуха лабораторията на Хендерсън и това е отприщило низ от опустошителни геотермални взривове. А Хендерсън? Той извадил късмет. Бил тръгнал да прибира доставка, която бил поръчал за лабораторията. Знаел, че вулканът се е събудил. На острова имало земетресения, пара... Хендерсън бил наясно пред каква опасност се изправя. Но бил съвсем близо. Толкова мъчително близо, че напуснал острова в последния възможен момент — в нощта преди главното изригване. Едва се измъкнал жив, а лабораторията му била пометена при едно от първите изригвания. Точно тогава той се изгорил. На другата сутрин вече се бил прехвърлил през протока и бил в крайбрежния град Анжер, когато се вдигнало цунамито. За да се спаси,

Хендерсън избягал в планината. Населението се опитало да изпревари грамадната вълна с височина трийсетина метра, която помитала всичко по пътя си... представяте ли си какъв ужас е било? Стотици били дръпнати навътре в морето или задратени в скалите. Хендерсън се нагледал на страхотии и страдания, но се спасил. Знаем, че е отишъл в Джакарта. Знаем, че след няколко седмици се е качил на кораб за Сидни. След това губим следите му. Смятаме, че разсъдъкът му е бил увреден. Хендерсън просто... е изчезнал вдън земя. — Алистър се извърна към тях. — Е? Намерихте ли го?

— Установихме, че е лежал в затвора — отвърна Ейми. — Наричали са го Боб Тропо. Разбрахме, че е живял в град на име Кубър Пиди, където се хванал да работи в рудниците — там му викали Търсача. Починал е някъде през петдесетте години на XX век. Но изобщо не е говорел. И не е оставил никакви следи. Само някакви драсканици по стените на рудника.

— Не, оставил е все пак следа — възрази Алистър. — Знам, защото тя у мен.

— Откъде я взе?

— О! — възкликна Алистър. Сетне погледна някъде зад тях. — Дали да не оставим това разкритие за друг път?

— Може ли да видим следата?

Алистър извади от джоба на ризата си стар лист хартия.

— Ако разчетете смисъла, си поделяме ключа. Съгласни ли сте?

След като Ейми и Дан кимнаха, той им подаде хартията.

Стремлението ме прокуди от дома.
играх за Банк - любов, живот дори
да дам не бих се посвятил уби.
макар да разполагах с клоновете нужни.
с разсъдък, потрачен от лудостта
на знания натрупани, забравяни, нанохо преоткригани.
с възможността и прафотом да пластрат над света
профалът победи. Едно-единичко не свързах
и злата орис фреце ме на гисел.

Вълните тееха позната песен.
но не позната, а кобна беше тя.
В часа предутринен налегна ме покруса.
отчаяние черно, безтерна тѣга -
толкоз усилми и рискофе фсусе.
за да пропадна и да се профалия.
лежах без сили на брега.

изгнанието нямаше да понеса.
Но ф този миг унил и безутешен
ф глафата ми просветна -
както на Нютон под ябълката -
отговорът лесен.
Цената ми? Подгизнала корона.
Наградата? Единствено тофа:
Край, отговор, еликсир на благодатта.

— Е, това изяснява всичко — каза Дан.

— Мисля, че донякъде схващам — рече Ейми. — Зарязал е всичко, изложил е на опасност живота си, само и само да събере трийсет и деветте ключа към загадката. И почти е получил отговора — липсвал е само един ключ. „Едно-едничко не съзрях / и злата орис вриче ме на гибел.“

— Тук е грешал — намеси се Алистър. — Знаем, че всъщност не е събрал трийсет и осем ключа. Но е бил близо. Съвсем близо.

— А какво означава, че вълните са пеели позната песен, която била кобна?

— Означава, че вече е бил превъртял — заяви Дан. Той простена. — Връщам се наум в часовете по английски на госпожа Маларки, но пак не се получава нищо. Какво е това „покруса“?

— Тъга — отговори Алистър. — Хендерсън е хвърлил много усилия, трудил се е дълго, бил е съвсем близо, а е изгубил. И точно тук стигаме до частта, която не разбирам. Той е отчаян, затова лежи без сили на брега. После ни в клин, ни в ръкав започва да говори за Нютон. Дали има предвид нещо, което Нютон е открил и което му е трябвало? Знам, че Нютон е формулирал закона за земното притегляне, но какво общо има то с трийсет и деветте ключа?

— „Цената? Подгизнала корона“ — повтори Ейми. — Какво означава това? Че е бил на крачка да стане владетел на целия свят ли?

— На английски „корона“ означава и „глава“ — уточни Алистър. — Например като в „Джак падна и си счупи короната“, но пак не виждам смисъл. Според мен това е препратка към Нютон, който се е замислил за земното притегляне, докато е лежал под едно дърво и на главата му е паднала ябълка. В този смисъл може да се каже, че Хендерсън е получил внезапно прозрение. Но защо не споменава какво? — Алистър въздъхна. — Може би вече е полудявал.

— Така ли мислиш? — попита Дан.

Излезе силен вятър, който зашумоли с хартията. Изведнъж беше станало тъмно. Палмите се огънаха от поривите на вятъра.

— Задава се буря — каза Алистър. — По-добре да се приберем вътре. Не се притеснявайте, тропическите бури отминават бързо. Мога да повикам катер, с който да се приберете за вечеря.

ГЛАВА 25

Няколко часа по-късно Дан продължаваше да гледа поройния дъжд. Палмите се извиваха като танцьори. Оттук той едва различаваше бялата черта на прибоа. Слънцето беше залязло отдавна. Те бяха хванати като в капан и не можеха да мръднат оттук през нощта.

— Не забелязвам бурята да отминава — заяви момчето.

— Знае ли човек? — отвърна смутен Алистър. — Не следя времето. Веднага щом получа ясен сигнал, можете да звъннете на Нели. Тук има колкото щеш място, можете да останете за през нощта.

Алистър се беше настанил в единствената завършена къща на острова, в края на строителната площадка. По план тук трябвало да има курортно селище, но кланът Екатерина бил купил строежа с мисълта да направи на мястото свой бастион. Още се обсъждало дали да довършат строителството, и докато вземели решение, Алистър идвал от време на време.

На първия етаж в къщата имаше едно-единствено просторно помещение с височина колкото две стаи, отворено от всички страни. След като бяха дошли от плажа, Алистър беше затворил плътните дървени капаци. Горе имаше хол, две стаи, всекидневна и малка кухня.

Дъждът още барабанеше тихо, когато тримата приключиха с вечерята — ориз със зеленчуци. Алистър пробва да се свърже по телефона си с Нели и тя вдигна. Той натисна бутона, позволяващ да чуват всички.

— Кой се обажда? — ревна Нели.

— Алистър Ох, госпожице Гомес. Обаждам се да ти кажа, че Дан и Ейми са тук, при мен, и...

— В безопасност ли са?

— Да, Нели! — извика Ейми.

— Идвам да ви взема.

— Не се налага. Времето...

— Пет пари не давам за времето. Къде сте?

— На един остров, Нели. Ще се приберем утре сутринта — обеща Ейми. Беше доловила в гласа ѝ искрена загриженост. — Извинявай, че не оставихме бележка.

— Друг път ще говорим, че ми *изкарахте ангелите*, едва ли ще се успокоя до довечера. Идвам още сега да ви прибера.

— Госпожице Гомес, Нели, опасявам се, че се налага да почакате до сутринта — каза без особено желание Алистър. — Заклевам се, че сам ще доведе децата.

— Не се притеснявай. Утре сутринта ще дойда при вас.

След като Алистър я упъти как да стигне и я увери, че е дал вечеря на Ейми и Дан, който се включи жално с оплакването, че не е имало десерт, Нели им пожела без особено желание „лека нощ“ и повтори, че ще дойде. *Рано* на другия ден.

— А сега смятам, че денят беше тежък и всички трябва да си починем — заяви строго Алистър. — Нощес ще бъдете в безопасност тук.

След няколко минути Ейми вече се беше пъхнала под памучната завивка, където наистина се почувства в безопасност. Алистър им беше дал по една мека бяла памучна фланелка, с която да спят, тъй като дрехите им още миришеха на риба и солена вода. Вятърът беше утихнал, вече не валеше и през прозореца подухваше свеж бриз. Ейми се унесе от лекото шумолене на палмите и заспа. Някъде в далечината, откъм тъмното море изпърпори тихо моторница. Ейми беше капнала от умора и се надяваше да не сънува нищо.

* * *

В началото ѝ се стори, че още чува шепота на листата отвън. Звукът беше съвсем тих. Обърна се и отново се унесе. Още долавяше миризмата на пушено от вечерята...

Тя седна в леглото. Почувства по-силно миризмата. Видя как на лунната светлина се кълби дим.

Прониза я паника. Но тя сякаш не можеше да се помръдне. Видя друга нощ, друго време.

Пожар. Ейми се държи за ръката на майка си. Плаче, докато тичат по стълбището към първия етаж.

— Изведи децата! — крещи баща ѝ.

Той е в кабинета, смъква книгите от лавиците. Търси нещо.

— Татко! — пищи тя.

Протяга ръка и баща ѝ спира за малко.

— Ангел мой — казва ѝ, — върви с майка си.

— Не. — Тя ридает, а майка ѝ я тегли. — Не! Татко!

— Артър! — крещи майка ѝ.

Но продължава нататък заедно с Ейми и Дан.

Прохладен нощен въздух, влажна трева под босите ѝ крака. Майка ѝ се надвесва над нея. Обхваща с длани лицето ѝ.

— Погледни ме — казва ѝ по начина, както говори, ако иска Ейми да внимава много. — Грижи се за брат си. Обичам те.

Ейми пищи, умолява я да се върне, а майка ѝ вече се е завтекла към обхванатата от пожара къща...

Беше толкова погълната от спомена, че чак когато се закашля, проумя докрай, че не сънува. Къщата гореше!

На прага се появи Алистър. Ейми видя как сенките на пламъците трепкат по лицето му и това разтърси тялото ѝ.

Онази нощ у тях беше идвал и Алистър.

Носеше мокри хавлиени кърпи, точно като майка ѝ онази нощ преди толкова време. Затвори вратата на стаята и запуши с кърпите процепа отдолу. После се преви надве и се закашля.

Стоеше до камината, лицето му беше в здрача. Панталонът му беше изгладен така, че човек можеше да се пореже на ръба. Сив костюм, яркожълта вратовръзка. Той се изкашля любезно.

— Хайде всички да се успокоим. Искаме само онова, което ни се полага.

Дан седна в леглото и се закашля. Измъченият звук накара Ейми да действа.

Тя отметна чаршафите.

Алистър се спусна към Дан. Долепи до лицето му една от мокрите хавлиени кърпи. Прегърна го и го поведе към прозореца.

— По-бързо! — извика през рамо на Ейми.

Щом стигна при прозореца, тя видя, че отдолу се кълби пушек. Обърна се и забеляза, че от процепите около затворената врата зловещо се просмуква дим. Не можеха да избягат оттам.

— Корнизът — каза Алистър.

Отвън под прозореца имаше корниз, достатъчно широк, за да стъпят на него. Ейми чу звука на натрошено стъкло — прозорецът в съседната стая се беше пръснал. Алистър стъпи на корниза и протегна ръка на Дан.

— Ела. Вятърът духа в другата посока и отнася дима. Тук ще дишаш по-спокойно.

Момчето се закрепи на корниза. Пое си дълбоко от чистия въздух. Ейми също стъпи до тях. Стената отзад беше гореща.

Ейми погледна надолу. Там бяха строителните материали. Намотана на кълбо нагъната жица, бетон, пирони, преплетени ръждиви пръчки стомана. Нямаше къде да се приземят. Дори и да не пострадаха при скока, щяха да се набодат на някой остър предмет. Дан едва си поемаше дъх. Алистър го беше прегърнал. Пламъците тътнеха. Никой не идваше да им помогне. Не се чуваха сирени.

— Аз ще скоча — каза Алистър. — Може би ще намеря стълба или нещо друго. Все ще измисля как да ви сваля.

— Не можеш да скочиш! — извика Ейми. — Ще се пребиеш!

Той се усмихна и я докосна леко по бузата.

— Това е единственият ни шанс.

Стегна се при стената. Погледна надолу с надеждата да види празно място, където да се приземи. Такова нямаше.

— Чакай! — дръпна го за ръкава Ейми. — Виж!

— Ирина — каза Дан.

Кълбата пушек се вдигнаха и те видяха как Ирина тича с всички сили. Държеше в ръката си бамбуков прът. Тримата загледаха изумени как Ирина забива пръта в земята и след като се оттласва от него, скача зрелищно на покрива.

Чуха как се приземява с тих звук. Ейми се наведе напред. Видя Ирина на покрива. Тя плъзна надолу пръта и го закрепил за стряхата.

— Спускайте се! — извика им жената. — Спускайте се по пръта! Един по един, прътът не е много здрав.

— Можем ли да ѝ се доверим? — попита Алистър Дан и Ейми.

Отговори му Ейми. Тя не сваляше очи от напрегнатото лице на Ирина.

— Да — каза момичето.

Пръв заслиза Дан. Той обхвана с крака пръта и се плъзна надолу. Щом стъпи на земята, Ейми въздъхна с облекчение.

— Върви, Ейми — подкани Алистър.

Тя се обърна и хвана пръта. Погледна нагоре към Ирина, която лежеше по корем на покрива и крепеше с две ръце пръта. Ирина се свъси и Ейми видя, че единият ѝ пръст е зачервен и подут.

— Чакай. Преди да слезеш — спря я жената. — Вземи.

Тя ѝ подаде нещо. Ейми се пресегна. В дланта ѝ падна огърлицата на Грейс.

— Изабел го направи отново — каза Ирина. — Първия път си тръгнах. Но този път не. Този път няма да допусна тя да успее. А сега... всичко зависи от теб и Дан. *Върви.*

Силата в думите ѝ тласна Ейми към действие. Тя се вкопчи в бамбуковия прът. Той пареше, но Ейми се плъзна по него.

Погледна нагоре към Алистър. Той отдаде чест на Ирина, после стисна пръта и се смръщи. Ейми видя как нагоре се вие дим. Прътът се беше подпалил. Алистър се спусна бързо и последните няколко метра скочи.

Прътът пламна. Падна бавно. Стовари се на сантиметри от Ейми, Дан и Алистър, които отскочиха.

— Трябва да намерим друг прът! — извика Алистър.

Те откъснаха очи от горящата сграда. Затърсиха трескаво наоколо, като обикаляха сред отломките. Дан се запъти да огледа в гората. Все някъде щяха да намерят нещо, с което да спасят Ирина.

* * *

Тя ги гледаше от високото. Покривът беше нажежен и беше истинска мъка да стои на него. Пушекът ту я обгръщаше, ту се разнасяше. Ирина имаше чувството, че е много далеч от тях. Колко обнадеждени бяха. Още не знаеха, че е късно.

Половината покрив се срути сред водопад от искри. Огънят бумтеше и ръфаше дървените греди. Ирина се дръпна.

Разполагаше с броени секунди. Нищо. Беше го спасила. Беше спасила любимото си момче.

Не, не Николай. Дан. Дан и Ейми.

Помъчи се съзнанието ѝ да не се замъглява. Димът ѝ лютеше в очите и гърлото. Тя едва намираше сили да стои права. Трябваше да

остане права.

Искаше да умре по-добър човек, отколкото е била приживе. За бивша шпионка на КГБ, да не говорим пък за рода Кахил, това беше голямо постижение.

Виж ти, още търсят прът, надяват се да ме спасят. Колко мило. Клетият Алистър, никога не ме е харесвал, но една вечер в Сеул свали гарда, аз също, и двамата си поделихме купичка бибимбап^[1]. Една купичка, две лъжици. Докоснех ли случайно с моята лъжица неговата, той все ме обвиняваше, че съм флиртувала с него. Накрая ме разсмя...

Изведнъж я обзе паника. Наистина ли беше готова да се раздели с живота? Имаше начин да се живее, който не беше нейният — Ирина го беше виждала. С Николай... и с още неколцина. Колко мъчително беше да се разделиш с живота! Все едно се разделяш с една възможност. С една мечта.

Ирина погледна малките Кахил и си помисли: *Дано разберат какво ми е струвало. Помнете какво ви казах, деца. Страхувайте се от нея. Сега всичко е във ваши ръце.*

Покривът изпука, изтреця и се срути. Ирина извика и запада, сетне погледна нагоре. Искаше последното, което види, да са звездите.

---

[1] Корейско ястие от варен ориз със зеленчуци, телешко и пържени яйца. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

На другата сутрин Ейми и Дан седяха на плажа и гледаха спокойното тропическо море. Бяха прекарали най-тежката нощ в живота си — не мигнаха, само седяха и чакаха да се зазори. Сега се взираха с кръвясали очи в хоризонта. От пушека и саждите белите им фланелки бяха посивели, въпреки водата, която бяха изпили, гърлата им бяха пресъхнали и ги дращеа.

Знаеха, че Нели ще дойде скоро с катера. Беше важно да се махнат оттук, преди да са дошли властите. Алистър им беше наредил да стоят на плажа. Не искаше да виждат какво е останало от къщата. На тях не им се мислеше за това.

Алистър се беше отдалечил и Ейми и Дан разбраха, че той иска да остане сам. Ирина му беше враг, но той я познаваше отдавна. Сигурно скърбеше за нея.

Ирина беше и техен враг. През нощта им беше спасила живота.

Ейми докосна нефритения дракон върху огърлицата. Защо? Как беше възможно човек, когото тя бе смятала за самото въплъщение на злото, дълбоко в себе си да бъде толкова добродетелен, че да жертва заради тях живота си?

През нощта някой беше откраднал стихотворението. Ако не друго, Алистър знаеше това. Беше се събудил, беше усетил миризмата на дим и веднага беше потърсил листа хартия. Всички знаеха, че няма кой друг да е, освен Изабел. Алистър беше чул моторницата в морето, но не беше видял нищо.

Сутринта намериха плавателния съд, с който Ирина беше дошла, малка рибарска лодка, която тя вероятно беше взела срещу заплащане от някого на пристанището.

Те разполагаха с фактите, поне с повечето факти. Онова, което не можеха да пресоят, бяха чувствата им.

Единственото, което Ейми знаеше със сигурност, бе, че е време да каже на Дан. Трябваше да му каже сега, докато не се е появила

Нели. Ейми нямаше да преживее още един ден като вчерашния. Можеше да се изправи лице в лице с всичко, но не и без Дан.

Тя беше грешала, той беше прав. Снощи се беше уплашил много, но не беше загубил самообладание. И през цялото време беше такъв. Продължаваше нататък, дори и Ейми да бе вцепенена от ужас. В много отношения беше по-смел от нея.

Можеше да преживее всичко.

— Има причина да не ти кажа, че мама и татко са били убити — започна задъхана Ейми. — И не защото не ти се доверявам. А защото си спомних какво съм направила. Не исках да научаваш. Н-н-не исках да ме обвиняваш.

Той я стрелна озадачено с поглед.

— Онази нощ... нощта на пожара... още бях будна, когато дойдоха непознатите. Чух ги долу. Подслушвах на вратата. Питаха мама и татко къде са ходили. Питаха ги отново и отново. — Ейми замълча, после думите бликнаха отново. — Бях уплашена. З-з-затова нахълтах в стаята. Някаква жена ме вдигна на ръце. Изабел. Започна да говори за мечетата по нощницата ми и аз я поправих. Казах, че това са коали. Така всички разбраха.

Дан поклати глава.

— Разбрали са какво?

— Че мама и татко са ходили да търсят в Австралия Робърт Кахил Хендерсън. И сигурно са се досетили, че те са донесли нещо. Защото малко по-късно, когато бяха отвън, Изабел каза: „Открили са го в Австралия, нали? Тази нощ трябва да се погрижим.“

— А ти как мислиш, наистина ли са донесли нещо? И него ли е търсел татко?

— Какво правиш, ако в къщата ти избухне пожар? — попита Ейми.

— Тичаш да вземеш най-ценното. Мама е изтичала при нас, татко е изтичал за каквото е търсел.

— Може би някой е подпалил пожара, за да види какво ще се случи. Може би нещо се е объркало. Но нямаше да има пожар, ако аз не им бях казала, че мама и татко са били в Австралия! Ако не бях такава... всезнайка.

Ейми зарови лице в дланите си. Раменете ѝ се разтресоха от хлиповете. Тя имаше чувството, че може да плаче вечно. И дори да

изплаче скръбта и срама си, сълзите ще продължат да текат и няма да спрат никога.

Дан се смути.

— Ейми. Истерясала си. Съвсем.

Тя вдигна глава и прокара длан по очите си.

— Какво?

— Дай да изясним нещо. Мама и татко са загинали, защото си имала коали по пижамата, така ли?

— Ами...

— Тъпо е. Мама и татко са загинали, защото в къщата ни е избухнал пожар. Не ти си драснала клечката кибрит. Направил го е някой от скъпите ни предани роднини. Ама че си глупава. Мислиш, че щом си казала вълшебната дума, си променила всичко? Сега говорим за рода Кахил. Щели са да го направят при всички положения.

От презрението в гласа на Дан страхът на Ейми се изпари. Ако брат ѝ я утешаваше, ако се беше опитал да я успокои, тя отново щеше да рухне. По бледото му лице още имаше сажди. Той изглеждаше уморен, изтощен, тъжен. И честен.

— Ти си страхотна сестра — заяви той.

На Ейми ѝ идеше да го прегърне, но тя знаеше, че ще го стресне. Затова обхвана с ръце коленете си. Усети как срамът ѝ се притъпява. Дан виждаше нещата ясно. Щом смяташе, че тя няма никаква вина, значи... наистина не беше виновна. Беше изрекла думите на глас, беше пробудила всички спомени, а не беше рухнала.

Усети, че всъщност се е случило точно обратното. Тя е станала по-силна.

— В тунела Ирина ми каза още нещо — продължи Ейми. — Попита ме защо мама е изтичала обратно в къщата. Дали само заради татко? Какво е могло да бъде по-важно от децата ѝ?

— Съдбата на света? — пошегува се Дан.

Но усмивката му помръкна, когато той срещна сериозните зелени очи на сестра си.

— Съдбата на света — повтори тя.

Известно време и двамата мълчаха. Струваше им се невъзможно да мислят точно сега, когато хоризонтът се розовееше, а морето ставаше все по-светлосиньо. Беше им невъзможно да мислят за големия широк свят наоколо... който зависеше от тях.

— Струва ми се, че знам какво са търсели — заяви Дан. — Стихотворението.

— Алистър го е откраднал — каза Ейми. — Сега вече всичко си идва на мястото. Снощи си спомних, че е стоял при камината. Докато всички гледаха мен, той се беше вторачил в книгите.

— Където те са скрили стихотворението.

— Обзалагам се, мама и татко са смятали, че стихотворението може да ги отведе при много ключове към загадката — каза Ейми. — И те са се жертвали, за да го спасят.

— Щом Алистър е бил онази вечер в къщата, може би е бил посветен и в плана за подпалването на пожара — отбеляза Дан.

— Алистър не е знаел!

— Защо мислиш така? — попита брат й. — Забрави ли какво ти каза вчера? Че когато залогът е толкова висок, няма нищо лошо и да си безпощаден. Не можем да сме сигурни, че не е той.

— Де да можехме да разчетем стихотворението — възкликна Ейми. — В него със сигурност е скрит ключ. Защо ли отговорът не просветне в *моята* глава! Като гръм от ясно небе, както снощи, по време на бурята...

Дан сбърчи чело и погледна към морето. Най-неочаквано той удари по пясъка и се засмя.

— Превъртя ли? — попита Ейми.

Брат й заподскача нагоре-надолу пред нея.

— Точно както казваше госпожа Маларки. — Дан продължи с фалцет: — Деца, не се плашете от мъглявия език. Открийте значението.

— Е, и? — махна с ръка Ейми. — Госпожа Маларки ли? Пак не разбирам нищо.

— Стихотворението! Онзи приятел се чувства разочарован и седи на плажа, когато започва да вали, схващаш ли? По главата му се е посипал дъжд.

— Това го разбрах и аз.

— Но и се замисля. *Вълните пееха позната песен*. За какво говори постоянно? — След като сестра му го погледна неразбиращо, Дан посочи. — За водата!

— Водата ли е ключът към загадката? — попита Ейми. — Нима е толкова лесно?

— Точно заради това онзи приятел е бил толкова щастлив и в същото време толкова ядосан на себе си — обясни брат й. — Защото е съвсем лесно.

Ейми се смръщи.

— Обещахме да кажем на Алистър.

— Макар и да знаем, че онази нощ е бил в къщата и вероятно е убил мама и татко? — попита Дан. — Няма да стане.

— Снощи искаше да скочи от корнизата, за да ни спаси — напомни Ейми.

— Или да спаси себе си — уточни Дан. — Предлагам да изчакаме, докато разберем със сигурност какво се е случило онази нощ.

— Шшшт — спря го сестра му, забелязала, че Алистър се е насочил към тях.

Копринената му пижама беше изцапана със сажди и пръст, косата му стърчеше.

Той се извърна към изгряващото слънце.

— Хубав ден — каза. — Живи сме.

Ейми си помисли, че в розовата пижама и с косата като захарен памук Алистър изглежда тъжен и смешен. Нима беше възможно да е убиец? Но Дан беше прав. Не можеха току-така да му дадат ключа към загадката. Поне засега.

Чуха тихото бръмчене на моторница, която се задаваше откъм рифа. Видяха, че някой им маха трескаво с ръка. Нели.

Алистър отвърна на поздрава. Отиде в края на морето.

Ейми и Дан загледаха как той стои с изцапаната със сажди пижама, с крачоли, които в долния край вече са мокри от водата, и с посивяла коса, развята от вятреца. Човекът, когото те харесваха, но на когото не можеха да се доверят, махаше с ръка на гувернантката, която се учеха да обичат... и на която не можеха да се доверят.

— Нещата се усложняват — отбеляза Дан.

— Жалко, че не мога да си спомня кой още беше там! — избухна сестра му. — Може би ще получа още проблясъци. Не понасям да тъна в неведение.

Лицето на Дан помръкна.

— Трябва да разберем със сигурност кой го е направил. Изабел е подпалила пожара, но трябва да знаем кой още е бил там.

— И после какво? — попита сестра му. — Какво ще правим? Ще се обадим в полицията ли?

Тя се засмя някак странно и задавено.

— Още не знам — промълви Дан. — Но те трябва да си платят.

— Да отмъщаваш, изглежда толкова... в стила на рода Кахил — рече Ейми.

— Не отмъщение — възрази Дан. — Справедливост.

Двамата се погледнаха. Ейми усети присъствието на майка си и баща си по-близо от всякога, а призракът на Ирина каза: „Сега вече всичко зависи от вас“.

Тя и Дан отново бяха заедно. Между тях нямаше тайни. И нямаше да има никога вече. Ейми усещаше, че и той го знае. Дълбоко в него доверието се беше завърнало.

И онази тъжна утрин, както седяха на тропическия плаж с развалините отзад, над които още се виеше дим, и последният вик на Ирина още кълтеше в ушите им, те си обещаха нещо, без да го изричат на глас. Дадоха обет. Че няма да се успокоят, докато не изобличат убиеца на родителите им.

Бяха се включили в издирването на трийсет и деветте ключа заради Грейс. Сега щяха да спечелят надпреварата заради Артър и Хоуп.

— Справедливост — съгласи се Ейми.

Издание:

Джуд Уотсън. В дълбините

ИК „Егмонт България“, София, 2010

Превод на стиховете в Глава 24: Владимир Молев

Редактор: Златина Сакалова

Коректор: Танка Симеонова

Използваният откъс от „Отело“ е от изданието на „Народна култура“ от 1983 г., Уилям Шекспир, „Избрани трагедии“ в превод на Валери Петров.

ISBN: 978-954-27-0376-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.